68

SAN-ANTONIO

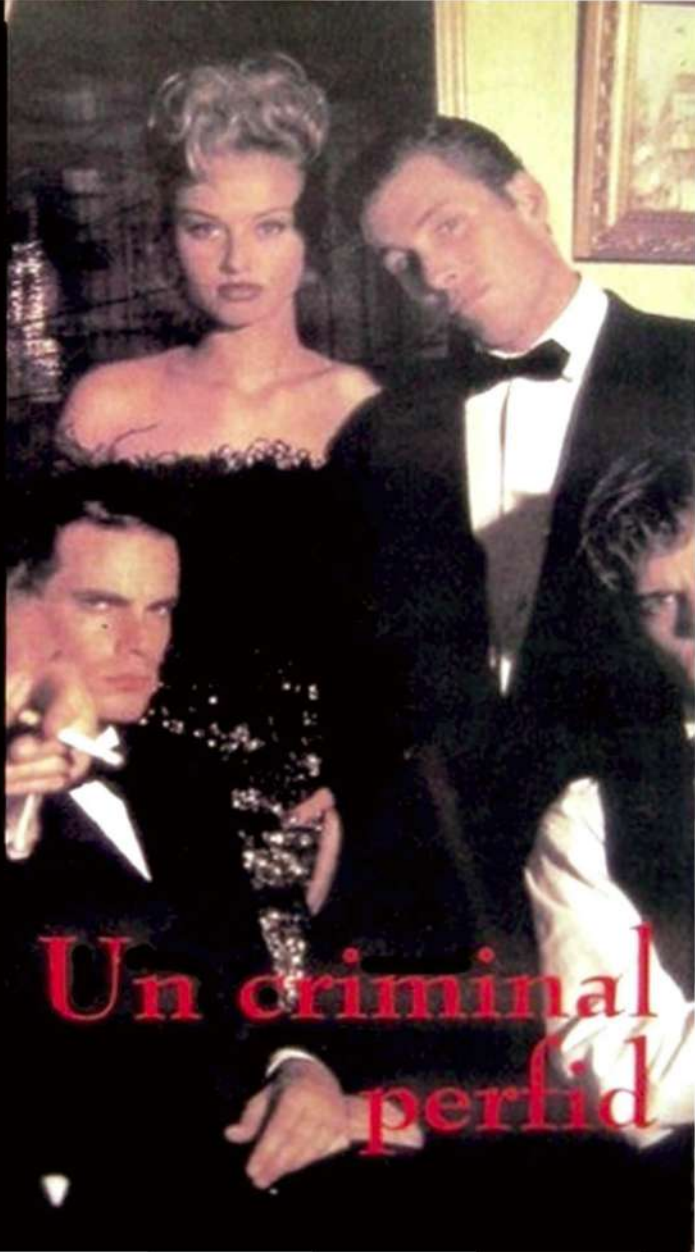

Un criminal perfid

Editura FORUM

Mă cutremur la gândul că nişte neisprăviţi de ultimă speţă, ambiţioşi fără scrupule, prăpădiţi, refulaţi, nevertebraţi, învârtiţi, puşi pe câştiguri necinstite, vicioşi şi reduşi mintal, ar putea să aibă pretenţia de a se recunoaşte în minunatele pagini care urmează.

Această povestire e fictivă precum şi întregul ei material. De altfel, viaţa n-ar fi capabilă să inventeze asemenea trucuri.

Să se ştie!

San-A.

CAPITOLUL I

Glasul era slab, tremurat şi o idee smiorcăit. La început am crezut că era cel al lui Pinaud.

– Alo! Aş vrea să vorbesc cu comisarul San-Antonio.

– La telefon.

– Spuneţi-mi, domnule comisar, nu cumva aţi frecventat liceul Saint-Germain-en-Laye?

Această aluzie la strălucitul meu trecut de elev mă face să ciulesc urechea.

– Într-adevăr, pentru ce?

– Aici Păduchele, vă mai amintiţi de mine?

Am rămas cu gura căscată. O adiere de nostalgie a sălii de clasă îmi agită nările. Păduchele! Dragul, blândul, bunul Păduche!

– Nu-i cu putinţă! Cum vă mai simţiţi, domnule profesor?

– Mai bine, îmi răspunde el, de unde trag concluzia fără să dovedesc o prea mare perspicacitate că fusese bolnav.

– Cărui fapt anume îi datorez bucuria acestui telefon?

Îşi drege glasul. Un tic al lui. După cinci, şase cuvinte, scotea un cârâit comic din gât.

– Spune-mi, tânărul meu prieten...

Tânărul lui prieten ca pe vremuri, în clasă. Am simţit zbârnâindu-mi în violon o tristeţe dulce.

– Spune-mi, tânărul meu prieten, un poliţist aşa de celebru şi de ocupat cum eşti dumneata ar putea să consacre câteva minute unui om bătrân şi mucegăit mai mult de jumătate?

Izbucnesc în râs.

– Ce întrebare mai e şi asta? Când să ne vedem?

– Când am putea să ne vedem! mă corectează el. Întotdeauna ai avut un stil frumos, dar un mod de a vorbi deplorabil, Antoine!

Apoi, revenind la întrebarea mea:

– Cât mai curând posibil, vrea să spere Păduchele.

– Vreţi să vin la dumneavoastră?

– N-aş fi îndrăznit să te rog, abia am ieşit din spital şi-mi cam tremură picioarele.

– O.K., sosesc imediat, daţi-mi adresa.

Păduchele locuia pe strada Pompelor. Şi cu toate astea aş putea să mă jur că n-avea nimic în comun cu arondismentul şaisprezece!

* * *

– La şase, pe stânga! îmi aruncă portăreasa, o damă impozantă proaspăt bărbierită.

Mă insinuez în ascensor şi, lăsându-mă ridicat, îmi reunesc amintirile pentru o conferinţă de presă.

Păduchele fusese profesorul meu de franceză în a doua şi în prima.

N-am ştiut niciodată de unde i se trăgea această ireverenţioasă poreclă. Cei din clasele mai mari îl botezaseră astfel şi aş paria că, dacă ar mai profesa şi acum, tot Păduchele i s-ar spune. Nu numai scrierile perpetuează istoria!

În clipa în care închid ascensorul, pe palier se întredeschide o uşă şi, în crăpătura ei, îl descopăr pe bătrânul Păduche. Cei vreo cincisprezece ani care s-au scurs de când am terminat liceul nu l-au cruţat deloc. Zărindu-l, îmi dau seama în ce măsură copiii fac estimări greşite privind vârsta persoanelor adulte. Pe vremea aceea, îl credeam bătrân. Îl situam printre cei pe ducă. Dar abia acum e ramolit sărmanul de el.

Capul lui mic, pleşuv şi ţuguiat se clatină. Coroana de păr blond a ajuns căruntă. Pleoapele i-au devenit grele şi şi-a schimbat ochelarii de aur pe o pereche de biciclete în montură de baga.

Are tărtăcuţa cât un pumn, mai spălăcită decât un ferpar de căsătorie.

Un singur lucru i-a rămas neschimbat: îmbrăcămintea. Ai crede că poartă acelaşi costum închis la culoare cu reverele prea late, acelaşi guler de celuloid alb peste o cămaşă bleu cârpită, aceeaşi cravată neagră ca o funie şi aceleaşi manşete prea lungi care-i ajung până în dreptul unghiilor.

– Ei bine, tânărul meu prieten! rosteşte el cu un glăscior meticulos şi behăit te-ai schimbat faţă de cum erai în liceu!

Îi strâng mâna tremurândă şi mă pofteşte să intru în castelul lui.

Greu de povestit cum arată apartamentul lui. Într-adevăr,

trebuie să fii un pedagog bătrân ca să poţi trăi aici. Mobilele se prăbuşesc sub teancurile de cărţi. Sunt împrăştiate şi pe jos şi se îngrămădesc pe culoar. E un soi de lepră monstruoasă care înghite totul. Haine vechi, lenjerie murdară, veselă nespălată se adună în locurile cele mai neaşteptate.

Dar, mai rău ca dezordinea, ceea ce te izbeşte, e duhoarea. O jumătate de duzină de pisici sunt cauza. Petreci *the holiday on ice*[1] pe rezidurile acestor doamne.

– Nu-i făcută curăţenia, mă avertizează Păduchele, te rog să mă ierţi. Dar abia azi dimineaţă am ieşit din spital.

– De ce anume aţi suferit?

– De glomurită extinsă a membranei perforate, îmi explică el.

– Şi e dureroasă?

– La început nu-ţi dai seama, dar simptomele apar progresiv. Încep printr-un tembelism latent al capişonului şi evoluţia e foarte rapidă, până ce ajungi să asişti la o prăbuşire a Huhéner-ului. Când m-a operat profesorul Bhandemhoux mă aflam pe punctul să fac o cădere.

Explicându-mi întruna manifestările maladiei lui, a eliberat un fotoliu de cărţi, de pisici şi de excremente de care era plin.

– Ia loc, tânărul meu prieten. Aş putea să te servesc cu ceva acolo?

– Cu plăcere, accept eu.

Şi încep să mă legăn ca o serbare nautică pe Canal Grande.

– Dacă mi-aş fi putut închipui vreodată că îmi veţi da de băut, fac eu.

---

[1] Vacanţa pe gheaţă – limba engleza în original. (n. tr.)

– Şi eu, ripostează Păduchele zâmbind, dacă m-aş fi aşteptat ca cel mai turbulent dintre imposibilii mei elevi să ajungă un as al poliţiei! Cum de te-a apucat vocaţia asta?

– În timpul recreaţiilor, ne jucam mult de-a hoţii şi vardiştii, iar eu o făceam întotdeauna pe hoţul, am vrut să mai schimb placa...

Surâde.

– Să fie asta o muncă? se miră el.

– Nu tocmai, dar e un mod frumos de a-ţi omorî timpul. Un divertisment în care îţi rişti pielea...

Păduchele reuşeşte să dea peste două pahare cu pereţii acoperiţi ca-o crustă de murdărie.

– Eh, face el, viaţa, tânărul meu prieten, e o nimica toată. Pe planeta asta, e posibilă doar între minus douăzeci şi plus patruzeci de grade. Or, soarele care ne-o asigură, degajă o temperatură de cinci milioane de grade! Dă-ţi seama de precaritatea noastră. Isteţul ăsta să facă numai o uşoară deplasare într-un sens sau altul şi bătrânul nostru glob ajunge ori gheaţă ori cenuşă.

Ia o sticlă dintr-un coşuleţ care reuneşte o groază de lucruri bizare şi ne umple paharele.

Tare aş fi vrut să pot şterge marginile a lui meu cu batista mai înainte să beau, dar Păduchele nu-mi dă timp.

– În sănătatea ta, tânărul meu prieten.

Ciocnim. Gust şi cu greu îmi reprim o grimasă.

– Nu-i rău deloc, nu-i aşa? mă întreabă Păduchele.

– Excelent, îi cânt eu în strună, dar ce este?

Răsuceşte sticla spre mine şi atunci constat că-i vorba de

un depurativ. Îi atrag binevoitor atenţia fostului meu profesor, dar acesta ridică din umeri.

– Eh, aşa ceva nu poate să ne facă rău.

Şi zicând acestea îşi goleşte paharul. Încep să mă întreb de ce oare a făcut Păduchele apel la mine. Până acum văd că nu-i deloc grăbit să-mi lumineze lanterna. Cum nu se hotărăşte, îi pun eu întrebarea. Zâmbeşte modest.

– Sunt un literat, cu toate astea, nu-mi place misterul, rosteşte el.

Culege un nasture al cămăşii, pornit să-şi afirme independenţa rostogolindu-se pe duşumele.

– Când m-am hotărât să mă internez în spital, îngână cel care-l disecă pe Pascal[1], mi-am dus toate pisicile la o veche prietenă, pe urmă mi-am încuiat apartamentul şi mi-am pus cheia în buzunar...

Se uită la mine de parcă ar ezita să mai continue.

– Şi? îl îndemn eu, din ce în ce mai intrigat.

Privirea lui tristă şi mioapă se umple de o candoare infinită.

– Şi, tânărul meu prieten, am stat în spital două luni, ca să mă întorc acasă abia în dimineaţa asta. Mai înainte am făcut un ocol ca să-mi recuperez pisicuţele, adaugă el arătându-mi mâţele. Am ajuns cu toţii aici bucuroşi să fim din nou împreună, intru şi, imediat, ceva mă surprinde...

– Ce? croncăn eu.

Îşi ridică mâna cum făcea pe vremuri ca să ceară linişte.

---

[1] *Blaise Pascal* – 1623-1662 – matematician, fizician, filozof şi scriitor francez. (n.tr.)

– Ceva greu de definit mi-a creat o stare de neliniște.

– Ce? orăcăi eu, în speranța că glasul meu de broscoi ar putea fi mai eficient decât glasul meu de corb.

– Un tic-tac, îmi răspunde el prompt.

– O bombă? sper eu.

La capătul manșetelor, degetele lui tamburinează nervos.

– Nu: pendula!

Îmi arată un mic orologiu provenind din Neuchâtel, aflat pe șemineu.

– Și ce-i cu asta? rămân eu mască.

Privirea lui se încarcă de compătimire.

– Faci carieră în poliție și o asemenea minune te lasă indiferent? rostește sarcastic Păduchele.

– Dar despre ce minune e vorba?

– Pendula asta trebuie întoarsă din opt în opt zile. Apartamentul meu a stat închis două luni. Or ceasornicul mergea când m-am întors acasă...

– Credeți că cineva s-a introdus, în locuință în timpul absenței dumneavoastră?

– Așa s-ar părea. Dumneata ai vedea o altă explicație?

– Poate, ripostez eu. Să presupunem că pendula dumneavoastră s-a oprit la puțin timp după ce ați plecat și pe urmă la întoarcere s-a pus din nou în funcțiune...

Ridică din umerii lui firavi.

– Tânărul meu prieten, ești pe cale să te îndoiești de Elveția, iar eu de poliție. Deci, îți imaginezi că frumoasa mea pendulă încetează să mai funcționeze de îndată ce mă întorc cu spatele și se grăbește să-și reia atribuțiile în momentul în care deschid ușa? E ridicol!

Mă cam plictiseşte Păduchele cu ironiile lui pline de grăsimea extrasă dintr-o riglă de calcul.

– Fiţi atent, domnule profesor, se întâmplă ca ceasurile să se oprească, nu? trec eu la atac. Să presupunem că al dumneavoastră o fi avut o mică defecţiune. S-a oprit. Pe urmă, intraţi în casă, pisicile astea, care după cum văd, bântuie peste tot, împing pendula şi acest mic şoc e suficient, s-o pună din nou în mişcare. Argumentul e valabil!

– Nu!

– Nu?

– Nu!

– Pentru ce? cum spun englezii când refuză să utilizeze cuvântul *because*.

Ochii mici ai Păduchelui încep să strălucească.

– Pentru că pendula arată ora exactă, tânărul meu prieten. Recunoaşte că hazardul şi-ar împinge puţin cam prea departe fanteziile punând un ceas oprit să arate ora corect?

Remarca asta îmi închide gura.

– Asta aşa-i, domnule profesor. Atunci, să luăm altfel problema. Cineva a intrat aici cât timp aţi fost absent. Poate portăreasa?

– Ea nu are cheile. Cu toate astea, i-am pus întrebarea, ceea ce a supărat-o nespus pe această demnă persoană. Nu, tânărul meu prieten, cerbera mea nu a intrat aici înăuntru.

– Uşa dumneavoastră a fost forţată?

– Nu.

– Vi s-a furat ceva?

Îşi saltă umerii slăbănogi.

– Ce mi s-ar putea fura? Nu am decât cărţi.

Îmi toarnă încă o porţie de depurativ şi, maşinal o beau.

– Staţi să vedem, domnule profesor, îi spun, gândiţi-vă: de ce naiba ar intra cineva la dumneavoastră în casă? Doar ca să întoarcă arcul pendulei?

– Păi, asta-i misterul! îşi iese brusc din fire Păduchele. Din pricina acestui semn de întrebare am făcut apel la dumneata, tânărul meu prieten! *De ce a venit cineva la mine acasă în absenţa mea? Şi de ce a fost întoarsă pendula?*

O situaţie mai curând haioasă, băieţi, vouă nu vi se pare? Un domn face apel la Poliţie şi-i spune: „Vreau să ştiu cine mi-a întors ceasul în timp ce eu eram internat la spital!"

Ai toate motivele să-l închizi într-o colivie de păsărele şi să-l expui pe cheiul Tăbăcarilor, nu?

– N-aţi remarcat nici o urmă suspectă? îl întreb de formă.

Trebuie să recunoaştem că urmele suspecte în harababura asta trec la fel de neobservate ca şi gardienii din preajma palatului Elysée.

– Sigur că nu, zâmbeşte Păduchele care mi-a urmărit fără escală datele gândului, dezordinea era intactă.

– Aţi întors cumva ceasornicul?

– Da, ca să-mi dau seama. Dar a fost nevoie doar de câteva învârtituri. După estimările mele, pendula fusese întoarsă acum vreo două sau trei zile.

– Îmi permiteţi să vă vizitez apartamentul?

– Te rog!

Palatul Păduchelui se compune din două încăperi, bucătărie şi sală de baie. Cărţi peste tot – în cadă, pe masa de bucătărie,

în suportul pentru umbrele de la intrarea în W.C. Zadarnic am cercetat eu pe jos, pereţii, plafonul, n-am descoperit nimic. Eşec total, fraţilor. Fie vorba între noi şi cataplasma voastră din făină de in, moş Păduche trebuie că rulează pe jantă. Întotdeauna a fost el cam cu o doagă lipsă, dragul meu prof. Nu o dată l-am văzut venind la liceu cu nasturii de la prohab nesincronizaţi. Când voia să-şi umple stiloul, era o petrecere pe cinste, fiindcă întotdeauna fără excepţie i se vărsa călimara peste un teanc de extemporale. După părerea mea, mai adineaori, când a venit de la spital, a întors distrat pendula, şi o clipă mai târziu nu şi-a mai adus aminte şi a început sa creadă în minuni! Bietul Păduche! La vârsta lui, viaţa capătă o altă dimensiune.

După ce m-am asigurat că totul era O.K. în cocioaba bătrânului care despica muntele în patru[1], mă hotărăsc să mă iau de mână şi să mă scot la plimbare.

– Am să reflectez la această problemă, domnule profesor, îi promit.

Îmi aruncă o privire sceptică.

– Tânărul meu prieten, face el, ştiu foarte exact ce se petrece în capul dumitale.

Un uşor frison mă străbate începând de la tălpi până la bulbul rahidian, via popou.

– Chiar aşa? rostesc eu jalnic.

Păduchele râde într-un behăit de copil trist.

---

[1] Aluzie la scriitorul francez Montaigne (montagne – munte) – 1553-1592. El socoteşte că „arta de a trăi" trebuie să se fondeze pe o înţelepciune prudentă, inspirată de bunul simţ şi toleranţă. (n. tr.)

– Eşti pe cale să gândeşti că am luat-o razna, continuă Păduchele. Îţi spui că eu am fost cel care a întors pendula fără să bag de seamă, nu-i aşa?

– Vai, dar cum se poate, protestez eu îngrozit.

– Ascultă, Antoine, glăsuieşte sever Păduchele, minţi la fel de prost ca pe vremuri. Povestea aia cu broasca în servietă, tu ai fost ăla, nu-i aşa?

– Dar, domnule profesor, mă bâlbâi eu, regăsindu-mi instantaneu psihologia de elev idiot.

– A intervenit prescripţia, oftează Păduchele, aşa că recunoaşte!

– O.K., domnule profesor, eu am fost de vină.

– Şi gheaţa de pe scaunul meu?

– S-ar putea, recunosc eu.

– Şi albastrul de metilenă în buretele de la tablă?

– De asta nu-mi mai aduc aminte, domnule profesor.

– Eu da: mi-am stricat un costum de haine.

Îşi înşurubează degetul în pieptul meu.

– Şi acum, recunoaşte că mă iei drept un bătrân ramolit?

– Absolut deloc, domnule profesor. Cred doar că aţi fost distrat. Vă amintiţi de ziua în care ne-aţi predat materia de clasa a cincea uitând cu desăvârşire că vă aflaţi în clasa a doua?

– Bineînţeles, bodogăne Păduchele.

– Şi atunci când v-aţi pus gulerul şi manşetele direct pe piele?

– Serios?

– Domnule profesor, când cineva uită să-şi pună cămaşa, poate tot aşa de bine să uite că şi-a întors pendula. Hai, vă rog, nu fiţi chiar aşa de tulburat. Esenţial e că nu v-a dispărut nimic din casă.

Îi întind mâna.

– Vă las. Dacă mai apare vreun mister, nu ezitaţi să mă ţineţi la curent. Mi-a făcut multă plăcere să vă revăd. Apropo, mai sunteţi încă în muncă.

Îmi face cu ochiul.

– Am ieşit la pensie de patru ani, dar mai predau încă la un internat religios, ca să mă menţin în formă.

– Un vechi ateu ca dumneavoastră! exclam eu.

Se uită la mine cu privirea lui maliţioasă.

– Fii liniştit, le vorbesc mult despre Voltaire, Rousseau şi Karl Marx.

Ne despărţim, iar eu cobor direct la portăreasă. Bătăioasa cucoană îşi lustruieşte ferestrele gheretei cu derma unei cămile moarte. Intru în subiect fără ocolişuri.

– Spuneţi-mi, dragă doamnă, ştiţi că profesorul Maupuy îşi închipuie că cineva s-a introdus în apartamentul lui cât timp a fost lipsă?

– Ştiu, îmi răspunde cu o voce răguşită.

– Aş vrea să aflu care e părerea dumneavoastră în această problemă?

– Faceţi parte din familie? mă întreabă ea.

– Nu.

– Atunci, asta-i părere mea!

Îşi aplică degetul pe tâmplă şi-l răsuceşte de două ori în cutia ei cu prostii.

– Mulţumesc pentru informaţie, fac eu, cât se poate de urban.

Ies, fericit că pot respira aerul uşor al Parisului, după ce am înghiţit atmosfera viciată din the hous of the Păduche.

CAPITOLUL II

Jaguarul meu sport tip E staţionează la câţiva metri de imobil.

Pe când mă instalam la volan, mi-am ridicat privirea scânteietoare de inteligenţă spre ferestrele Păduchelui. Omuleţul ăsta ivit din trecut a mişcat în mine nu ştiu ce fibră delicată şi – chiar să vă mărturisesc? – am lacrimi în ochi. Bietul lui chip palid face o pată în spatele geamurilor murdare ale ferestrei. Îi adresez un gest afectuos, pe care el însă nu-l vede, *because* are ochii fason cârtiţă.

Apăs demarorul şi cei 22 de bidivii încep să sforăie sub capota roabei mele. Dar chiar în clipa când să demarez, tresar uşor, fraţilor. În timp ce-i adresam Păduchelui semnul la care am făcut aluzie mai sus, subconştientul meu, mereu la curent cu actualităţile, înregistrează un mic detaliu bizaroid. I-a trebuit doar o zecime de secundă că să-l transmită în turbina mea. Întrerup contactul şi îmi îndrept periscopul în direcţia etajului şase. Zăresc, legată de marginea ferestrei, o mică panglică albă. Flutură uşor în briza primăvăratică. Mă uit la ea un moment, apoi privirea îmi alunecă dincolo de acoperişuri, până spre norii îngrămădiţi care fac orizontul funebru.

Acolo citesc adevărul. Păduchele n-a luat-o el razna. Pentru ce, deodată, sunt convins de acest fapt, deşi până'acum înclinam să socot spusele bătrânului profesor drept divagaţiile unui ramolit?

Un capăt de panglică legată de o fereastră şi iată că mintea mea îşi modifică itineraru!.

Ies din maşină şi urc în fugă ca un smintit la Păduchibus. Nu-i din cale afară de surprins să dea iar ochii cu mine pe ştergător.

– Am ştiut eu că ai să te întorci, îmi spune.

– Într-adevăr, domnule profesor?

– Aşa ai fost întotdeauna, Antoine. În ceea ce te priveşte, prima mişcare nu-i niciodată cea bună. Acţionezi şi pe urmă abia te gândeşti.'Cât ţi-a trebuit să cobori şase etaje şi ai şi realizat că moş Păduche o fi el distrat dar nu decrepit.

În loc să-i răspund, merg până la fereastră. O deschid şi dezleg panglica. E o panglică foarte simplă, ca cele care servesc cofetarilor să-şi decoreze cutiile cu delicatese.

– Dumneavoastră aţi legat panglica asta de bara de sprijin, domnule profesor?

Ridică din umeri.

– Glumeşti!

Răsucesc bucata de mătase în jurul degetului. Nu-i prea murdară ceea ce demostrează că a fost legată de acea bară de sprijin de puţină vreme.

Păduchele a luat în braţe un motan mare, cenuşiu, şi-l mângâie drăgăstos, privindu-mă întruna.

– Ai văzut panglica asta de jos?

– Da.

– Îţi dai seama, tânărul mei prieten, ştiam eu că cineva a stat în casa mea. Şi nu numai din cauza pendulei. Când am intrat, am fost frapat de asemeni de miros... Un miros pe care nu l-am recunoscut.

– Pentru că timp de două luni pisicile dumneavoastră n-au murdărit apartamentul! bombăn eu.

– Aşa am crezut şi eu, dar era vorba de altceva. Nu era lipsa unui miros familiar care mi-a şocat simţul olfactiv, ci din potrivă, prezenţa unui miros absolut neobişnuit. Neobişnuit şi... neplăcut. Un miros mai curând acriu...

Încep să adulmec. Împuţitele astea de pisici au pervertit atmosfera. Şi totuşi am impresia că decelez adieri de altceva... Adieri de...

– Domnule profesor, cred că aveţi dreptate... Miroase a praf de puşcă.

Bătrânul îşi ridică ochelarii. Ochii lui devin pe loc doi peşti mari exotici.

– Praf de puşcă? face el năucit.

– Aşa mi se pare... E un miros pe care-l cunosc foarte bine.

Mai adulmec o data. Să fie, oare, produsul imaginaţiei mele?

N-aş zice.

Păduchele îşi pune bicicletele la locul lor.

– Ei, comedia naibii, spune el, dacă s-ar fi tras cu arma din apartamentul meu, s-ar fi văzut ceva, nu?

– Dacă au fost recuperate cartuşele goale, nu, domnule profesor.

– Dar gloanţele...?

– Poate că au fost trase din apartamentul dumneavoastră asupra cuiva aflat în exterior.

Mă sprijin de pervaz şi privesc strada liniştită. Totul e infinit de tihnit şi cotidian.

– Nişte focuri de armă, dar aşa ceva se aude! remarcă Păduchele.

– Dacă arma care le trage e prevăzută cu un amortizor, nu se aude mare lucru!

Ochiul meu pătrunzător explorează trotuarul de pe partea opusă.

Văd un portal impozant în vârf cu un suport, dar fără drapel. În acest suport e fixată o emblemă de fier. De unde mă aflu eu, mi-e imposibil să desluşesc literele înscrise pe această emblemă.

– Vizavi de dumneavoastră se află vreo ambasadă, domnule Maupuy?

– Nu, e Consulatul General al Alabaniei.

– Aha...

Privirea mea studiază la fel de intens faţada. Pare foarte inocentă, trebuie să recunosc.

E o frumoasă faţadă pariziană, din piatră de construcţii şlefuită, cu ferestre largi prevăzute cu jaluzele. O fereastră are obloanele închise.

– La ce etaj se află consulatul?

– La trei, îmi răspunde Păduchele.

Exact, etajul ferestrei cu obloanele trase.

Mă pregătesc să-mi părăsesc postul de observaţii, când ceva îmi atrage atenţia. Mă abţin să vă spun despre, ce anume e vorba, mereu grijuliu să-mi menajez efectele.

– Nu cumva, aveţi din întâmplare, un binoclu, domnule Maupuy?

– Am un binoclu de teatru.

– Vreţi să mi-l împrumutaţi puţin?

N-are nimic împotrivă, îşi scarpină lobul urechii şi pleacă în căutarea acestui preţios instrument optic. Îl descoperă în bucătărie în interiorul unui vas de faianţă pe care stă scris „Făină".

E un binoclu mic cu carapacea din sidef, puterea lui e foarte modestă, totuşi măreşte de câteva ori. Mă consacru obloanelor închise. Prin fentele laterale ale acestora, zăresc o pată albă în interior. Mă străduiesc să delimitez această pată şi izbutesc.

E pătrată şi ocupă partea centrală a cadrului ferestrei. Nu încape nici o îndoială: e vorba de o bucată de carton de care cineva s-a servit ca să înlocuiască un geam spart. Dacă respectivul geam a fost pulverizat de unul sau mai multe gloanţe, nu m-ar mira deloc.

Îi înapoiez Păduchelui binoclul.

– Ai descoperit ceva, tânărul meu prieten?

Tânărul lui prieten îl pune la curent cu cele observate. Profu clatină din cap în două reprize, ceea ce a însemnat întotdeauna la el un semn de profunde reflecţii.

– Consideri prin urmare că un individ s-o introdus, în casa mea ca să mitralieze consulatul de vizavi?

– Exact, domnule profesor. Nişte indivizi au fost la curent cu absenţa dumneavoastră şi au venit să se ascundă în acest apartament datorită poziţiei lui strategice.

– Şi crezi că indivizii aceia au ucis pe cineva?

– Probabil. Am impresia că aţi pus degetul pe un caz foarte curios.

Păduchele nu se simte deloc flatat. E un bătrân filozof pentru care viaţa e o vagă recreaţie într-o zi ploioasă. Oamenii, ca nişte elevi, sunt îngrămădiţi într-o curte acoperită şi privesc cum cade ploaia aşteptând ora să intre sub pământ.

– Asasinul să fi legat panglica de bara de sprijin a ferestrei mele şi tot el să fi întors pendula?

– Probabil.

– Ai vreo ipoteză cu privire la aceste două acţiuni mai curând surprinzătoare?

– Încă nu, domnule profesor, dar pe viitor nu-i nimic exclus. Îi întind încă o dată mâna.

– De data asta chiar vă las. Nu discutaţi cu nimeni despre cele întâmplate, vă rog.

– Ce-ai de gând să faci?

– Să mai reflectez.

Laconismul meu nu-l şochează. Ia în braţe una dintre pisici şi mă escortează până la uşă, mângâind animalul.

CAPITOLUL III

Bătrânu a ascultat relatarea mea fără să clintească. Cu spatele drept, palmele lipite de sugativa mapei, ochii în culoarea mărilor sudului, pare căzut pe gânduri.

– E interesant, decide el în cele din urmă. Prin urmare, după dumneata, s-a tras într-o fereastră a consulatului?

– Da, domnule director.

– N-a fost depusă nici o plângere... Ştii că raporturile noastre cu Alabania nu sunt dintre cele mai bune?

Încerc să urmăresc meandrele gândirii lui.

– Atentat politic, după dumneavoastră?

– Presupun.

– Şi cei din consulat au tăcut mâlc?

– Dovadă...

Pentru moment, ne desparte o tăcere puţin mai lungă decât un rulou de bandă adezivă; pe urmă Bătrânu începe să tamburineze în masă.

– Ocupă-te de cazul ăsta, San-Antonio.

La aşa ceva mă aşteptam şi eu.

– În ce calitate, domnule director?

Îi servesc întrebarea în scopul de a-l face să reacţioneze,

fiindcă eu sunt de pe acum sigur de răspuns. Efectiv, acesta din urmă nu se lasă deloc aşteptat.

– În calitate oficioasă, bineînţeles. Dar să mă ţii la curent cu evoluţia evenimentelor.

– La ordinele dumneavoastră, şefu'!

Părăsesc biroul adresându-i un salut mai mult sau mai puţin milităresc. Uşa capitonată cu piele a reşedinţei lui mă loveşte peste fese, de parcă m-ar incita să-mi mişc fundul mai repede.

Mai gânditor decât o sculptură de Rodin[1] cobor la mine. Béru şi Pinuche joacă aici o belotă bând vin roşu. Îmi fac apariţia în plin careu de dame. Îi aparţine Grasului care nu mai poate de bucurie.

– Muieruştile mi-a purtat întotdeauna noroc, afirmă umflatul.

Insensibil la jocul lor, ridic receptorul şi sun la laborator.

Îmi răspunde Magnin.

– Ia spune-mi, tânărul meu prieten, atac eu, parodiindu-l pe Păduche, nu cumva ai în echipa ta un om capabil să înlocuiască un geam spart?

Întrebarea mea îl năuceşte.

– Să înlocuiască ce?

– Un geam spart. Trebuie să ştie să taie geamul la dimensiunile necesare, să pună chitul, etc. Pe scurt, aşa ceva nu-i la îndemâna oricui.

Maguin face din gură un zgomot mic pe care alţii îl fac altfel.

---

[1] *Auguste Rodin* (1840-1917) – sculptor francez, este autorul multor opere rod al unei inspiraţii febrile şi expresive. E considerat ca fiind unul dintre maeştri sculpturii din toate timpurile. San-Antonio face aluzie la opera lui *Gânditorul* (Le penseur). (n.tr.)

– Nu, n-am nici un geamgiu în echipa mea.

– Păcat!

– E imposibil să le ştii pe toate, protestează ruginitul.

Închid. Abia atunci, reverendul Pinaud îşi întoarce spre mine faţa de constipat resemnat.

– Dacă aşa ceva te-ar putea depana, face el, află că eu ştiu să pun geamuri, San-A.

– Într-adevăr?

– Pe când eram tânăr, am lucrat într-o întreprindere de zugrăveli şi am învăţat să mânuiesc diamantul.

– Wonderful[1] moşulică dragă. Să trecem la treabă!

– Staţi aşa! se răţoieşte Grasu. Tocmai îi trăgeam o săpunea lă să mă ţină minte musiu şi nu vreau să spele putina mai înainte să-l pun cu amândoi umerii jos.

– Unde-i treabă nu-i tocmeală, Béru.

Prost dispus, Grasul aruncă printr-o mişcare cărţile în toată încăperea.

– În felul ăsta nu mai merge! În felul ăsta m-am săturat de aşa meserie. Dacă nu mai poate omul să aibă zece minute liniştite, e sfârşitul lumii!

* * *

Pinuche în chip de geamgiu, e un spectacol pe care nu merită să-l pierzi. Dacă vi se plictisesc copiii duminica după-masă,

[1] Minunat – limba engleză în original. (n.tr.)

daţi-i un telefon ruinei, care şi-ar face o plăcere din a-şi executa numărul în faţa lor.

Îmbrăcat cu o haină albastră, pe cap cu o şapcă de camionagiu american cu viziera lungă, cu eternul lui chiştoc galben lipit de buză, Pinuche cară după el alegro chevaletul prevăzut cu geamuri de dimensiuni inegale. Dă colţul străzii şi se îndreaptă spre Consulatul General al Alabaniei, înarmat cu instrucţiunile mele. Contez enorm pe aspectul lui prăpădit ca să-mi reuşească stratagema. Trebuie să se prezinte la consul, pretinzând că a fost solicitat prin telefon.

E foarte posibil să fie trimis la plimbare, dar nu-i exclus ca vreun servitor, fără să bănuiască nimic, să-l conducă până în încăperea cu obloanele închise. În această ipoteză, reverendul va trebui să înlocuiască geamul spart, cu care ocazie să inspecteze totul serios – dar discret.

La volanul maşinii oprite la o distanţă apreciabilă, aşteptăm, Maiestatea sa şi cu mine, urmarea evenimentelor.

Grasu a încetat să mai bodogăne şi priveşte înduioşat silueta firavă a camaradului său.

– Pinuche, spune el, nu-i un băiat rău. Ceea ce are e că n-are prea multă energie.

Personajul astfel caracterizat dispare în clădirea consulatului.

– Tu crezi că şmecherii ăia n-o să-şi dea seama că se pune ceva perfid la cale? mă întreabă umflatul.

– N-aş putea să-ţi răspund, oftez, eu. În afacerea asta înaintez pe bâjbâite. Nu dispunem decât de nişte presupuneri. Totul e aşa de opac! Şi pe urmă, să ai de a face cu un corp diplomatic, e o treabă delicată.

Trece un timp. Béru scoate din buzunar o jumătate de cârnat şi începe să-l mestece delicat.

– E un rest de la varza acră de la prânz, mă lămureşte el. A fost aşa de fainâ că n-am fost în stare s-o termin.

Îi trag un cot. Tocmai s-au deschis obloanele la etajul consulatului.

– S-ar zice că tipului i-a mers poanta! glumeşte Béru.

Efectiv, Pinaud apare în cadrul ferestrei. De departe, îl văd spărgând chitul vechi cu un ciocănel ascuţit la un capăt pentru a degaja marginile ramei. Munceşte silitor, bietul om. Căţărat pe un scaun, o face pe ghionoaia. Zgomotul loviturilor lui de ciocan ajung până la noi în pofida gălăgiei circulaţiei.

După ce şi-a pregătit cadrul, Pinuche coboară de pe scaun ca să taie geamul. Dispare din câmpul nostru vizual. Ce lungă mai e aşteptarea!

Vreau să sper că detritus îşi foloseşte, bine timpul. Cam bătut în cap Pinuchet, bineînţeles, dar are ochi de şoim atunci când trebuie. Nimic nu-i scapă, doar câteva pârţuri.

Trece destul de multă vreme. Iată-l că se urcă iar pe scaun cu o bucată de geam nou în mână. Se apleacă să-l fixeze în cadrul ferestrei, dar în acea clipă bietul de el îşi pierde echilibrul. Dă drumul geamului care se sparge, bate aerul cu braţele şi basculează peste pervaz. Béru şi cu mine scoatem acelaşi ţipăt de spaimă, de neputinţă şi de disperare. Trei etaje în cădere liberă, când nu ţi se deschide paraşuta, nu-i de glumit! Adio, Pinaud!

Dragul de el se răsuceşte lamentabil în aer. Pe stradă lumea scoate strigăte de groază, închid ochii. Refuz inevitabilul. Vreau să fac abstracţie, să mă separ de această crudă realitate, să nu-l

văd pe Pinaud murind, să nu aud zgomotul cutremurător al zdrobirii lui de trotuar.

Când îmi deschid din nou ochii, desluşesc confuz, o masă întunecată pe jos, înconjurată de pe acum de mulţimea avidă de emoţii tari.

Béru o rupe la fugă ca un nebun. Mă veţi crede dacă o să vreţi (şi dacă n-o să vreţi, duceţi-vă să vă aşezaţi pe paratrăsnetul de colo) dar mi s-au înmuiat picioarele ca bijuteriile de familie ale unui membru al Academiei. Mi-e cu neputinţă să le mai mişc. Nu le mai simt. Îmi las fruntea pe volan. Aş vrea să pot plânge. Pinuche, bunul meu Pinuche... Să sfârşească astfel, şi din ordinul meu! Rămân prostrat o bună bucată de vreme. Bérurier se întoarce.

– E mort, face el, mort definitiv...

Un frig cumplit, vecin cu zero absolut, mă amorţeşte.

– Nu-i cu putinţă, articulez eu abia auzit.

– Din păcate, se bâlbâie Grasu, în schimb, în ceea ce-l priveşte pe Pinuche, am impresia că are doar umărul fracturat.

Casc ochii la mutra imposibilă a enormului.

– Cum adică?

– A căzut peste un gardian. Nenorocitul de poliţist a fost şters de pe faţa pământului. Norocul lui Pinuche că i-a amortizat căzătura. După o întâmplare ca asta nu s-ar mai putea zice că nu există întrajutorare în cadrul poliţiei, ce părere ai?

– Vrei să zici că Pinaud a scăpat cu viaţă?

– Umărul, n-ai auzit... Nici măcar nu şi-a pierdut cunoştinţa... Ce facem acum?

– Deocamdată, nimic, afirm eu; să lăsăm lucrurile să-şi urmeze cursul.

– Ştii că eşti bine!

– Comisariatul din cartier va ancheta cazul, cum e şi normal. O să ne punem în legătură cu ei. Trebuie să rămânem în umbră, Grasule.

– Şi Pinaud?

– Uite o ambulanţă, o să fie dus la un spital; ne vom duce acolo să-l vedem.

– Cum vrei tu, bombăne umflatul, dar n-ai să poţi să-mi scoţi din cap că e ceva suspect în accidentul ăsta.

– După toate aparenţele, nu. Pinaud era singur pe scaun când a căzut.

– Ce-i drept, începe să îmbătrânească, bietul de el, admite valorosul.

CAPITOLUL IV

– Fractură de omoplat stâng, fractură de gleznă dreaptă, fractura degetului mare de la mâna dreaptă, luxaţia articulaţiei de la stânga şi fisurare a bazinului, anunţă medicul de serviciu.

– Săracul Pinaud, e uscat ca un biscuit, se înduioşează Béru.

– O să fie nevoie de mult timp pentru repararea acestui domn? îl întreb pe internist.

– Cel puţin două luni!

– Putem să stăm de vorbă cu el?

– Puteţi, noi am terminat cu cimentatul.

Intrăm într-un salon de patru paturi. Pinuche îl ocupă pe cel din fund. Seamănă cu o bornă kilometrică pe care încă n-au fost pictate distanţele. E puţin cam palid, dragul de el. Când dă cu ochii de noi, schiţează un zâmbet anemic pe sub mustaţă.

– Nu cumva mi-aţi găsit proteza? şuieră el. Am pierdut-o în timpul căzăturii, trebuie că s-a rostogolit pe drum.

Când vorbeşte fără dinţii lui falşi, ai zice că-i acţionat un spray gol.

– Dacă ţi se potriveşte a mea, eu pot să ţi-o împrumut, îl asigură acest suflet frumos bérurian, dar cu botul tău de şobolan, precis că-ţi trebuie ceva pe măsură!

Pinaud protestează anemic. Îi spune că preferă să sufere din cauza unui bot de şobolan decât de o vasilcă de mistreţ. Îi mulţumeşte lui Béru pentru propunere şi îl sfătuieşte să-şi bage proteza într-un loc al persoanei lui care, la prima vedere, ar părea inapt s-o găzduiască.

Trebuie să vă spun că moşulică e în formă, în ciuda căzăturii suferite.

– Ce ţi s-a întâmplat, Pinuche? intervin eu oportun.

– N-ai vrea să-mi scarpini urechea? solicită ruina, care, consider util să vă amintesc, momentan e lipsit de posibilitatea folosirii membrelor.

Subscriu cererii lui cu un deget compătimitor. Satisfăcut, reverendul îşi drege glasul.

– Ce mi s-a întâmplat, face el, pot să vă spun atât doar că n-am băgat de seamă nimic.

– Cum să fie cu putinţă?

– Eram pe scaunul ăla. Şi pe urmă m-am răsturnat. Am avut impresia că scaunul se mişca şi cu toate astea nu era nimeni în preajma mea.

– Erai singur în încăpere?

– Nu, era şi un servitor. Dar băiatul se afla la cel puţin doi metri mai departe.

– Cum ai fost primit la consulat?

– Bine. Am sunat la uşa de serviciu. Un valet a venit să-mi deschidă. I-am spus că am fost trimis să înlocuiesc geamul spart....

Se opreşte, face o strâmbătură şi mă întreabă:

– Te-ar deranja dacă mi-ai smulge un fir de păr din nas? Îmi vine să strănut.

Grasu e cel care, ca tehnician în materie, realizează această delicată ablaţiune. Degetele lui groase, scormonitoare îi deschid nările lui Pinuche. Unghiile-i îndoliate apucă un fir şi-l smulg.

Béru îşi ridică sus trofeul în lumina slabă a spitalului.

– Nu-i cel care trebuia, protestează Pinaud. În sfârşit s-o lăsăm baltă...

Cu el trebuie să ai răbdare nu glumă, dar şi artă, plus maniera de a te folosi de ea. Întotdeauna a fost nevoie de tirbuşon şi de vaselină ca să-l faci să verse sacul.

– Bun, mă iţesc eu, ai zis că veneai să înlocuieşti geamul spart şi pe urmă?

– Pe urmă? Servitorul m-a poftit într-un culoar şi m-a rugat să aştept. S-a dus să-i vorbească unui tip care telefona dintr-o cameră vecină, cred că era un secretar. Individul vorbea tare şi nu mai termina cu palavrele. Când a închis, valetul l-a pus la curent. Insul a venit spre mine. Un băiat tânăr, brunet, îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, cu o figură palidă. M-a întrebat cine m-a chemat. I-am răspuns ce m-ai învăţat tu să-i debitez: că nu eram decât un lucrător şi că patronul meu a fost cel care m-a trimis. „Nu cumva am greşit etajul?" am mai adăugat eu.

Pinaud tace din nou. Niciodată, niciodată în viaţa lui n-o să fie în stare să prezinte un raport fără să facă douăsprezece escale.

– Fii aşa de drăguţ şi scarpină-mă pe frunte, mă roagă el.

Îl scarpin. Béru îl ia în derâdere:

– Sper că n-ai păduchi laţi, băiete, că altminteri nu mă mai prinzi pe aici!

– Şi pe urmă, Pinaud?

– Tipul în negru a părut că ezită şi în final m-a condus în camera cu obloanele închise.

– Cam ce gen de încăpere?

– Un birou. Un birou mare, cu muluri, mobile Ludovic al XIX-lea[1] şi chestii de astea... În locul geamului spart era pus un carton.

– Ai remarcat ceva ieşit din comun?

– Totul era în ordine; totuşi ceva m-a surprins...

– Ce?

– Pe biroul ministerial era întins un şal. Un şal brodat, cu franjuri. Acoperea mobila în întregime... Mi s-a părut bizar.

– Asta-i tot?

– Nu, aşteaptă. Sub acelaşi birou fuseseră tăiate două sau trei fâşii din mochetă şi în locul acela se vedea pardoseala.

– Interesant, observ eu.

– Crezi? se miră Bérurier.

– Cum să nu! Presupune un moment că un trăgător şi-a scuipat încărcătura din casa de vizavi asupra cuiva care se afla la birou!

– Ei şi?

---

[1] Ultimul Ludovic a fost al XVIII-lea. (n.tr.)

– E probabil că nişte gloanţe s-au înfipt în birou. Tot aşa probabil este ca victima să fi căzut de pe scaun şi să fi sângerat pe mochetă, nu?

– Bine gândit, apreciază obezul, care nu şovăie să dea Cezarului ceea ce-i aparţine portăresei; chiar foarte bine gândit. Materia ta cenuşie nu-i în zi liberă azi. Nu că aş vrea să te laud, dar am impresia că eşti în formă.

Acest omagiu îmi merge drept la inimă, cruţându-mi faţada.

Ne luăm rămas bun de la dear Pinuche în momentul în care scumpul de el încearcă o mâncărime în fundament.

* * *

Comisarul e absent, dar secretarul lui ne primeşte cu toată consideraţia cuvenită rangului nostru. E un individ scund, miop şi instruit, aşa ceva se vede imediat după dungile cravatei.

– Ah! face el, cazul geamgiului? Un banal accident care a provocat, din păcate, moartea unuia dintre agenţii noştri.

– Aţi intervievat personalul consulatului Albaniei?

– Numai pe servitorul care se afla în cameră. Geamgiul era un om la o anumită vârstă, destul de chiţibuşar. Se urcase pe un scaun delicat pentru a efectua schimbarea geamului. Un picior al scaunului a cedat sub greutatea lui şi imbecilul a căzut de pe fereastră.

– Aţi văzut scaunul în chestiune?

– Bineînţeles. Era vorba de unul Napoleon III, din lemn turnat negru cu incrustaţii din sidef. A fost o nebunie din partea lui să se caţere pe un suport atât de fragil.

Puţin cam afectat, secretarul, nu? Şi continuă:

– În general, geamgii sunt dotaţi cu o scăriţă.

– În timp ce el era dotat numai cu obiecte casabile, glumeşte Grasu pe care felul de a vorbi şi manierele interlocutorului nostru nu-s în măsură să-l indispună.

Mă plesneşte pe omoplat.

– Concluzia, a fost bine mersi un accident.

Fac o strâmbătură.

– E puţin cam prea pripită concluzia ta, Béru.

Ridic receptorul şi telefonez la spitalul unde fusese stratificat Pinaud. O infirmieră se informează care mi-ar fi dorinţele, iar eu o implor să se ducă şi să-l întrebe pe Pinuche cu ce semăna scaunul pe care se urcase. Pare surprinsă, dar calitatea mea de copoi şef, precum şi glasul catifelat îi pun capăt ezitărilor şi pleacă la căpătâiul fracturatului.

– Tu eşti chiar ca Toma Necredinciosul, mă ia la zeflemele afurisitul.

Două minute mai târziu, infirmiera mă anunţă că Pinaud se urcase pe un scaun de bucătărie, îndatoritor pus la dispoziţia lui de către servitorul consulatului. Satisfăcut, închid. Béru, care şi-a permis să ridice receptorul anexă, face o mutră ca rufa unui sărac pusă la uscat.

– Cum de ai ghicit?

– Pinaud e prea minuţios şi atent ca să-şi încredinţeze trista lui carcasă unui Napoleon III, îl lămuresc eu.

– Ceea ce ar însemna?

– Că băieţii consulatului i-au făcut vânt pe fereastră şi au sacrificat piciorul unui scaun stil pentru a acredita versiunea accidentului.

Secretarul comisariatului de poliţie, care mi-a lăsat acces liber la telefon, îşi face din nou apariţia.

– Ceva nu-i în ordine, domnule comisar?

– Dimpotrivă, îl asigur eu. Totul merge cum nu se poate mai bine.

* * *

În maşină, Béru îmi pune întrebarea care-i gâdila mucoasele.

– De acord, tipule, e o înscenare. Dar cum de i-au făcut vânt, lui Pinuche peste marginea ferestrei odată ce servitorul se afla la doi metri, de el?

– Scaunul era aşezat pe un covor, iar servitorului nu i-a rămas decât să tragă, de marginile acestuia. Sau poate un al doilea personaj s-a apropiat pe furiş din spate... Nu ducem lipsă de posibilităţi.

– Şi, după părerea ta, de ce au vrut să-l lichideze pe moş Pinaud?

– Pentru că nimeni din cadrul consulatului n-a apelat la serviciile unui geamgiu, iar sosirea lui a părut mai mult decât suspectă.

Explicaţia mea nu-l satisface pe deplin.

– Totuşi, asta nu era o soluţie. Asasinându-l, nu făceau decât să complice lucrurile, gândeşte-te şi tu. Ne-ar fi confirmat bănuielile şi ar fi dat un pretext oficial poliţiei să inspecteze locurile.

Argumentul mă frapează. Nu-i chiar aşa de aiuristic ceea ce spune Grasu, deşi el e cel care le spune. De fapt, ce ar fi riscat aceşti oameni cumsecade lăsând să fie înlocuit geamul? Cu mult mai puţin decât comiţând o altă crimă, Acest calcul de maimuţă mă derutează.

– Eşti înarmat, Grasule?

– Am cu mine puşcuroiul, da. Biscotte?

– Ai să te duci să dai o raită oficială pe la consulat.

– S-a făcut. Şi ce-am să le zic alabanezilor?

– Că eşti poliţist şi însărcinat cu o anchetă complementară, fiindcă geamgiul şi-a recăpătat cunoştinţa şi a declarat că a fost împins. Să caşti bine ochii cum vor reacţiona...

Grasu se hlizeşte.

– Am înţeles.

– Sper că nu ţi-e frică?

Dintr-o dată, Béru se supără, ajunge vânăt.

– Ia ascultă, San-A., m-ai văzut vreodată să-mi tremure gioalele? Lasă-mă pe mine să-i prelucrez de unul singur şi te rog să crezi că o să-mi povestească atâtea cât să se umple prima pagină din *Parisien Libéré*.

– Fii atent, Béru, ia-o totuşi uşurel!

– Am mâna formată, toate damele ar putea să depună mărturie.

– Mai ales să ai grijă să nu pomeneşti nimic despre mitralierea aia fantomatică.

– Of, pe cuvântul meu, mă crezi chiar un imbecil se indignează valorosul. Îţi zic, îmi cunosc eu meseria; de atâta vreme ai fi putut să bagi de seamă.

CAPITOLUL V

– Nu vă deranjez, domnule Păduche?

Cred că e pentru prima oară când mă adresez profesorului cu porecla lui. Îmi muşc buzele, dar Maupuy nici nu clipeşte. E obişnuit.

De altfel, în dimineaţa asta n-a făcut el apel la amintirile mele folosindu-se tot de poreclă?

– Absolut deloc, tânărul meu prieten.

– Eraţi acasă când geamgiul...

– Da, însă din păcate nu stăteam la fereastră. Am auzit o bufnitură surdă, strigătele şi hărmălaia făcută de lumea adunată. Când am venit şi eu fuga, era prea târziu...

– Am să vă rog să-mi mai daţi binoclul. Spectacolul continuă peste drum, după matineu urmează şi un spectacol pe seară...

Profesorul descoperă binoclul într-o căldare de gunoi, provizoriu goală, şi mi-l întinde. Mă ascund în spatele perdelei zdrenţuite a ferestrei lui.

Peste drum, obloanele au fost închise. Vreau să sper că viteazul Béru o să se descurce astfel ca ele să fie deschise. Cu

ce voluptate privirea mea sfredelitoare s-ar strecura în această reşedinţă diplomatică!

Unii dintre voi, dintre cei mai tembeli, se întreabă cu siguranţă de ce nu operez eu însumi o vizită la consulat dacă mi-e chiar aşa de încinsă curiozitatea. În mod cu totul excepţional, admit că surpriza lor e întemeiată. Numai că, vedeţi voi, bandă de vegetarieni, eu mă conserv pentru desert cum zicea un arab, o cunoştinţă de-a mea. San-Antonio e brigada de elită, matamorul, supervedeta (nu vă faceţi griji pentru gleznele mele, mi-am pus un bandaj supraelastic): el nu intervine decât cu discernământ (ca armenii).

Cu binoclul aţintit, aştept.

– N-ai vrea să bem împreună o ceaşcă de cafea? mă întreabă Păduchele.

– Cu plăcere, accept eu, foarte distrat.

Peste drum, se deschid obloanele. Zăresc dovleacul congestionat al Grasului. Domnul Bérurier discută aprins cu un tip îmbrăcat în negru în care îl recunosc pe secretarul descris de Pinuche. Părăsesc cele două personaje ca să explorez fundul încăperii. În penumbra cenuşie, văd un birou ministerial într-un maroniu stins. Ăsta chiar că-i birou de ministru! Şalul care-l acoperă îi dă aspectul unui catafalc. Dar, ia te uită, contrar celor relatate de ruină, sub mobila cu pricina se află un covor şi nu parchetul gol. Îl prind din nou în cadru pe Béru şi pe partenerul lui. Aceşti domni discută vehement. Dacă vacarmul străzii n-ar fi aşa de puternic, aş percepe cu siguranţă cuvintele lor. Conversaţia durează cam un sfert de oră, după care, Grasu se retrage.

– Uite aici cafeaua! mă anunţă binevoitor Păduchele punându-mi în mână o ceaşcă plină cu un lichid aburind.

Încrezător, gust din băutură.

– Sunteţi sigur că e cafea, domnule profesor? bolborosesc eu.

Păduchele bea şi el un gât şi clatină din cap foarte liniştit.

– Nu, m-am înşelat: e făină de in, dar ce importanţă are? Esenţialul e susţentaţia, tânărul meu prieten. Lăcomia e o formă de îmburghezire.

– Poate, recunosc eu, cu toate astea nu v-a venit ideea să vă faceţi o cataplasmă din cacao olandeză?

După acest argument destul de peremptoriu, alerg să mă întâlnesc cu Grasu.

* * *

E un Béru mai gânditor ca o statuie a lui Budha cel pe care îl descopăr răsturnat comod în maşina mea. Nasul lui violaceu seamănă cu o căpşună uitată într-o expoziţie agricolă după ce a obţinut premiul întâi.

– Nu pari prea mulţumit, Béru? subliniez eu fără menajamente.

– Nici nu sunt, mi-o întoarce el pe acelaşi ton.

– Care ar fi cauza?

– Din cauza cauzei!

Pertinenţa, concizia, puterea evocatoare a răspunsului său nu vor scăpa nimănui. Cât despre mine, el mă uluieşte.

– Îţi foloseşti limba admirabil, Béru, îl admir eu. Nici una dintre subtilităţile ei, nici una dintre nuanţe nu-ţi sunt străine. O mânuieşti aşa cum un pinguin mânuieşte o rachetă de tenis. E desăvârşirea supremă a unei civilizaţii care se

exprimă prin râtul tău. Modul de gândire francez capătă, datorită ţie, o vigoare încă nemaiegalată.

Cât de mult aş vrea să-ţi celebrez îndrăznelile verbale, compunând o odă întru gloria ta! De ce nu dispun oare de o zecime a talentelor tale pentru a-ţi ridica în slăvi cele nouă zecimi care îţi mai rămân!

Toate astea îl cam năucesc pe Béru. Fruntea lui la fel de îngustă cât panglica de la maşina de scris se îngustează şi mai mult. Ochiul sângeriu se însângerează şi mai tare.

– Dacă îţi închipui că e momentul să baţi câmpii, n-am decât să-ţi ţin isonul, răbufneşte Bérurier. La jocul ăsta nu mă întrece nimeni.

Mă predau fără luptă.

– Atunci, măi cartofule? Cum stau treburile cu vizita asta consulară?

– Consulară, fir-ar al naibii! m-am lăsat îmbrobodit, băiete.

Maimuţoii ăia mi-a servit nişte baliverne de te doare mintea! Măi, că tari mai sunt! Ho, ho, că tari mai sunt!

– Să te aud...

– Pentru început, mi-a zis că nu au făcut nicidecum apel la un geamgiu, beton, nu?

Apreciez, şi eu:

– Efectiv, nu-i rău deloc.

– Doi, mi-a explicat că Pinaud se urcase pe un scaun de bucătărie ca să pregătească punerea geamului. Pe urmă a coborât ca să-l taie şi când s-a urcat din nou ca să-l fixeze a greşit şi a luat un alt scaun care se afla în promiscuitate. Explicaţia asta răspunde la obiecţiile noastre. Când ţi-am zis că e daţi naibii!

– Le-ai spus că geamgiul pretinde că a fost împins?

– Ce-ţi închipui?

– Şi ce ţi-au răspuns?

– Le-a venit să râdă. Tipul în negru, care despre el vorbea Pinuche, mi-a zis că geamgiul probabil era beat şi că n-are decât să depună o plângere în bună uniformă dacă-i face plăcere. Părea teribil de sigur pe el, înţelegi...

– Vorbeşte-mi de birou.

– Şalul mai este întins deasupra, în schimb a pus un covor dedesubt. Am dat să ridic şalul, dar secretarul a început să scoată nişte ţipete de nebun cum că mă aflam pe teritoriu alabanez şi că nu aveam dreptul să-mi depăşesc atribuţiile. Tu mă cunoşti? De instrucţiuni nu duc lipsă, mulţumesc lui Dumnezeu, dar când e vorba de Drept am nişte lagune. Atunci am preferat mai bine să-mi iau valea, mai ales că tu îmi recomandaseşi...

– O.K., fiule! Ai procedat bine. O ultimă formalitate şi asta ar fi tot deocamdată.

– Despre ce o mai fi vorba?

– Du-te s-o intervievezi cu blândeţe pe portăreasa consulatului, ca să afli dacă domnul consul locuieşte aici sau e vorba doar de nişte birouri strict profesionale.

Docil, dragul de Béru se îndepărtează din nou. E un căţeluş bun căruia îi poţi arunca mingea de câte ori ai chef: eşti sigur că o va aduce înapoi.

* * *

– Concluzia? întreabă Bătrânu.

E ora nouă seara, ceea ce la şefii de gară e echivalent cu ora 21. Bossul pare puţin cam obosit. N-ar fi rău după părerea mea să mai iasă puţin la iarbă verde din când în când, ca să-şi mai scuture de molii foalele. Măcinat de rutina biroului său o să ajungă până la urmă inuman. Pariez pe o broască de uşă contra unei broaşte din lac că n-a mai văzut un fir de iarbă verde de mai bine de douăzeci de ani. Universul, pentru el, îl reprezintă clasoarele, dosarele, poliţiştii... Ar trebui să fii Dante ca să poţi povesti ce se petrece în ticva lui.

– Concluzia? repetă el cu o voce asemeni unui băţ de chibrit rebel care hârâie dar nu se aprinde.

– O concluzie absolut oficioasă, domnule director, rectific eu.

– Natural.

– După mine, în aceste ultime patru zile a avut loc un atentat împotriva unui membru al consulatului. Nişte trăgători s-au ascuns la profesorul Maupuy şi au mitraliat pe cineva din biroul aflat în faţa domiciliului fostului meu profesor. Potrivit unor considerente „X", membrii consulatului au păstrat secretul celor întâmplate. Şi-au împins chiar discreţia până a nu încerca să înlocuiască geamul pulverizat de proiectile. Cine a fost ucis? Mister! Dar a fost ucis cineva? Rămâne să stabilim. În orice caz, victima, a sângerat, pentru că a fost scoasă o anume suprafaţă a mochetei. Când s-a prezentat Pinaud, deghizat în geamgiu, nu s-au lăsat traşi pe sfoară şi au încercat să-l neutralizeze definitiv. Cred că nu l-au luat drept un poliţist, ci mai curând drept un membru al clanului advers care se află în gherilă cu ei.

Le big boss[1] încuviinţează.

– Ciudat totuşi că au recurs la un asemenea procedeu extrem. Ar fi putut să fie periculos.

– Astea-s faptele, acolo.

Dar nu numai acolo, băieţi. De îndată ce am terminat aceste frumoase cuvinte, telefonul Bătrânului începe să ciripească. Tunsul ridică receptorul.

– Vă ascult!

Şi ascultă efectiv. Ascultă chiar din ce în ce mai mult. Ceea ce i se relatează trebuie că-l pasionează din cale afară, pentru că figura lui devine asemeni unei măşti funerare. În cele din urmă lasă receptorul în furcă.

– Ei bine, iată ceva care nu-i lipsit deloc de interes, dragul meu San-Antonio, îmi spune el cu un glas lacom de motan bătrân.

Aştept urmarea.

– Un individ îmbrăcat în infirmier s-a introdus în spitalul Beaujon şi l-a revolverizat pe vecinul de pat al lui Pinaud. Nefericitul e mort, ucis pe loc.

Nici n-a apucat să-şi termine bine spusele că am şi ajuns la uşă.

– San-Antonio! strigă după mine strămoşul, ţine-mă la curent!

[1] În franceză în text. (n.a.)

CAPITOLUL VI

Prefer să vă spun că e o agitaţie nemaipomenită în spital, fraţilor! Vânzoleală mare în sector. Ziariştii şi aparatele lor de fotografiat îşi dau frâu liber în ciuda protestelor personalului spitalicesc. Din fericire, apar şi nişte poliţişti care-i alungă pe invadatori, rotindu-şi pelerinele.

– Te-ar supăra să mă scarpini în creştet? se roagă Pinuchet. Închipuie-ţi că toate emoţiile astea mi-au declanşat o criză de urticarie!

Béru îi ară domul cu ghearele lui puternice. Uşurat, Pinaud bate din pleoape în chip de mulţumire.

– Ce s-a întâmplat? întreb eu.

Biata ruină pufăie şi împinge cu vârful limbii un capăt de mustaţă care-i gâdila buzele.

– Dormeam. Am auzit un zgomot ca de nuci sparte. Am deschis ochii şi am zărit o siluetă în alb care fugea. În salon se ridicase un nor de pulbere. Domnii aceştia (ni-i arată pe vecinii lui terorizaţi) şi eu însumi am început să tuşim de ne-a pierit suflul. Asasinul pusese un amortizor la armă.

Mă adresez, altor doi vecini de pat: bătrânei cumsecade veniţi să se peticească.

– Vreunul dintre dumneavoastră, domnilor, l-a văzut pe asasin?

– Eu, face cel mai în vârstă.

E gras, gălbejit, cu o ţeastă cheală şi albă.

– Am crezut că e un paznic de noapte, şi nu i-am dat atenţie, behăie aceste trei sferturi de secol uitându-se la mine.

– Şi pe urmă?

– S-a apropiat de toate paturile şi s-a uitat la noi, unul după altul.

Emoţia îl gâtuie.

– Şi ce s-a mai întâmplat, insist eu.

Bolnavul îmi arată patul fatal. Se ridică într-un cot ca să privească funestul culcuş. Văzându-l gol, ghiceşte urmarea.

– Ajuns acolo, a scos un revolver din buzunar şi a început să tragă asupra vecinului nostru de salon.

– Fără să-i adreseze nici un cuvânt?

– Nici un cuvânt. De altfel, bietul de el dormea.

– Într-un sens, remarcă eminentul Bérurier, e un sfârşit frumos. Eu ştiu că, dacă aş avea de ales să aleg, aş alege să dau portul popii în somn. Te trezeşti la Sfântu Petru fără nici o bavură. Îţi pune aureola mai înainte să te prinzi ce şi cum, despre ce e vorba şi-i mai dai şi vo douăzeci de franci bacşiş biscotte îl iei drept un chelner din restaurant...

Îl imobilizez pe Gras în mijlocul consideraţiunilor lui pertinente. Domnul Bérurier e genul de navigator care nu-i întotdeauna aliniat pe meridianul Greenwich.

– Unde-i corpul? o întreb pe o infirmieră frumoasă ca ziua în care m-am dus după smeură cu verişoara mea Yvette.

– La morga spitalului.

– Mi-ar face plăcere să-l onorez cu o vizită de politeţe!

Dulcea copilă nu se formalizează de neseriozitatea limbajului meu. Cu un zâmbet drăgălaş în formă de violetă, mă conduce prin culoarele spitalului. Luăm un ascensor conceput şi realizat să vehiculeze oameni la orizontală şi aterizăm în sala de reuniune a carcaselor reci. Defunctul zace pe un cărucior. E acoperit cu un cearşaf pe care fetiţa îl rabat-e (cum zic marocanii). Mă trezesc nas în nas cu un domn de vreo cincizeci şi cinci de ani, cu trăsături comune. Tipul ăsta a fost francezul din clasa de mijloc în toată splendoarea lui. Nimic, bineînţeles, nu-l predestinase să-şi termine zilele străpuns de gloanţele unui ucigaş plătit.

– Cine e? o întreb.

– Îl cheamă Lautin şi a fost brutar. Suferea de ulcer la stomac.

– Ei bine! s-ar putea zice că a fost vindecat, murmur eu. Cum de a ajuns ucigaşul până la patul lui?

– Eu eram de gardă, mă lămureşte drăgălaşa, care înfige termometrele în cur, acoperind cu cearşaful faţa brutarului. Şi pe urmă a venit infirmierul acela. Avea un pardesiu pe umeri. M-a întrebat în ce pat se afla geamgiul adus în timpul zilei, cel căzut de la o fereastră.

O apuc interesat de o aripă. Nu face nimic ca să se elibereze. Dimpotrivă, acest contact nu pare să-i displacă.

– Nu l-aţi mai văzut până atunci pe acel infirmier?

– Nu, niciodată. M-am gândit că venea dintr-o altă secţie, mă înţelegeţi?

– Pe urmă?

E cam rece în încăperea asta, poate că asta-i cauza că fetiţa se îndeasă aşa în mine. Ce părere aveţi?

– I-am răspuns că se afla în salonul B şi ocupa patul numărul 3.

Se înroşeşte.

– Dar am greşit, rănitul în chestiune ocupa patul cu numărul 4.

Fiţi atenţi, băieţi, nu ştiu dacă-mi împărtăşiţi punctul de vedere (şi dacă nu-l împărtăşiţi mă doare-n cot) dar eu consider că în unele zile îngerului vostru păzitor merită să-i cântaţi din lăută.

Cel al lui Pinuche, azi, are drept la o aureolă din neon! Vă fac judecători, cum zicea un preşedinte de tribunal. Iată un om (vorbesc despre Pinuche) care cade de la etajul trei fără s-o mierlească şi scapă nevătămat de gloanţele unui mitralior diplomat pentru că infirmiera de serviciu e o toantă.

Dintr-un foc, resimt o mare tandrele pentru drăgălaşa roşcovană care i-a salvat viaţa lui Pinaud al meu.

O cuprind de talie şi-i decern recompensa supremă a comisarului San-Antonio: un pupic cu ţoc şi mucoase ce subscriu. Îi cam place.

Acum o să-mi obiectaţi că locul nu se pretează unei şedinţe de acest gen, nu-i aşa, bandă de conformişti? Să mai fie cazul să vă aduc la cunoştinţă că puţin îmi pasă mie de obiecţiile voastre şi că puteţi să le utilizaţi în chip de supozitoare?

Ştiu prea bine că personalul spitalicesc nu cuprinde fete virtuoase din mamă în fiică, totuşi sinceritatea mea proverbială mă obligă să vă spun că infirmiera asta cunoaşte uite atât de

multe în privinţa tratamentului prostatei. Mai ales în ascensor îmi oferă o vedere de ansamblu a capacităţilor ei.

Blocăm vasta cabină între subsol şi parter şi ne jucăm de-a „Cum vă mai merge, cum îţi mai merge, în dos major".

Sunt într-o formă înnebunitoare. De altfel fata e chiar înnebunită, să recunoaştem evidenţa, prin propriile ei mijloace.

Improvizaţia e o ştiinţă, băieţi. Eu aparţin rasei improvizatorilor. Duceţi-vă şi întrebaţi-o pe fetişcana asta şi veţi vedea ce are să vă răspundă. Mi-a întocmit chiar un certificat, dar l-am uitat în sertarul bretelelor mele de duminică.

* * *

Când mă întorc, Béru mestecă bomboane. Pinaud îmi aduce la cunoştinţă că Grasu a jefuit noptiera vecinului său de pat. Adaugă că aşa ceva nu se face şi că se disociază categoric de colegul lui.

Printr-o ridicare din umeri Béru îmi arată victima: un bătrânel al cărui nas se întâlneşte cu bărbia şi care doarme făcând un zgomot de mixer.

– Uită-te numai puţin la tăticu' ăsta, vai de capul lui, rosteşte cinicul personaj. Are un aspect aşa de bătăios că cioclii au şi început să-l joace la belotă! Şi pe urmă, cum ai putea să mănânci caramele cu gingiile? Cutia lui cu dominouri e goală cu desăvârşire, rulează direct pe cameră, priveşte-l şi tu puţin. În afară de iaurt şi piureu nu-şi mai poate oferi mare lucru.

Ehei, a trecut de mult vremea când scotea cuiul de la grenade cu dinţii. Ai găsit ceva nou?

– Am aflat că pe Pinaud intenţionau să-l lichideze. Atât că a intervenit o neînţelegere şi vecinul lui de pat a gustat supa.

Ruina se înverzeşte.

– Cum adică, cineva a vrut să mă lichideze? se bâlbâie el. Da' ce-am făcut eu?

– E vorba cu siguranţă de un atentat al camarazilor noştri de la consulat. Ascultă, Pinuche, va trebui să-ţi mobilizezi toate amintirile pentru o conferinţă de presă. Vor să te suprime pentru că în cursul vizitei la alabanezi trebuie că ai reperat sau auzit ceva important. Ceva ce ei intenţionează să uiţi cu orice preţ, mă înţelegi?

Pinuche clatină din cap distrus.

– N-am văzut nimic mai mult în afară de ce ţi-am spus.

– Dar de auzit? Nu mi-ai raportat tu că secretarul telefona din camera vecină în timp ce îl aşteptai?

– Vorbea într-o limbă străină! protestează Pinaud.

Răsucesc un deget peremptoriu în cutia cęasornicului său.

– Scarpină-mă puţin acolo unde eşti, mă imploră senilul! E groaznic ce poate să mă mai mănânce!

Subscriu cererii lui. Şi, acţionând cu unghia pe epiderma lui, declar:

– Înseamnă că discuta nişte lucruri de o importanţă capitală, Pinaud. Şi vor să te omoare din prudenţă, pentru cazul în care ai fi cunoscut limba alabaneză.

– Nu te ţine de glume, intervine sever drăgălaşul, s-a făcut moarte de om!

Grasu rânjeşte în surdină, terminând caramelele subtilizate colegului de salon al camaradului său.

– O să dăm un anunţ în ziare, glumeşte hipopotamul: – „Domnul inspector şef Pinaud îi informează pe tipii de la Consulatul Alabanez, că nu merită osteneala să fie ras de pe faţa pământului din cauză că el nu le vorbeşte limba."

– Dar n-o înţeleg! răguşeşte detritus înnebunit. Trebuie să le-o spuneţi!

– Din moment ce omul în chestiune nu erai tu, i-o întoarce invincibilul, ce rost mai are?

Ăsta e Béru. Suflet bun, dar nu prea sensibil la exterior. Capitalul lui emoţional îl rezervă prietenilor, pentru el, moartea unui om e un mic fapt divers în măsură să preocupe portăresele.

– Asta-i situaţia, uite că indirect ai făcut de petrecanie la doi oameni în aceeaşi zi, îl ironizez eu. Eşti Atila în persoană, Pinuche!

Dau instrucţiuni ca reverendul să fie instalat într-o rezervă cu un pat, iar un agent să facă de pază înaintea uşii. După care îl lăsăm pradă urticariei lui.

CAPITOLUL VII

Noaptea e rece ca un sfert de Ricqlès bine frapat. Béru mă informează că-i e foame şi somn. Are în vedere un cârnaţ cu linte sau ghiveci. După care intenţionează să-şi ofere o soileală de zile mari în braţele Berthei.

– O clipă, i-o retez eu, ne mai rămâne încă o trebuşoară de executat.

– Despre ce o mai fi vorba?

– Nu-mi dă pace gândul să mergem şi să facem o mică vizită particulară la consulat.

– La ora asta, tună Grasu. Păi e închis, băiete!

– Exact, am eu grijă să-l deschid.

– N-ai să găseşti pe nimeni!

– Pe asta chiar mă bazez.

Mi-e imposibil să-l conving. Cârnăciorul îi tropăie prin cap mai înainte de a-i explora măruntaiele.

– Am să-ţi mai zic un lucru, San-A.

– E inutil, totuşi n-ai decât.

– Forţând uşa unui consulat, comiţi o violare de frontieră!

– Cunosc, fiule!

– Şi în plus, cum eşti ofiţer de poliţie, presupunând că eşti prins, aşa ceva riscă să creeze un incendiu problematic.[1]

Nu bate el câmpii. Chiar mă întreb dacă nu cumva are dreptate. Ghicindu-mă impresionat, îşi precizează atacul.

– Nu-ţi dai seama că din cauza ta s-ar putea declanşa un război cu Alabania, băiete? Asta ar fi colac peste pupăză. Mai ales acum când a ajuns un obicei să se piardă toate războaiele întreprinse! Ai să-mi zici că Alabania nu-i prea mare, dar te rog să bagi de seamă un lucru: cu cât e mai mică ţara cu care te războieşti cu atât mai repede mănânci bătaie. Mă tem că în patruzeci şi opt de ore totul va fi terminat, iar trupele alabaneze o să defileze pe sub Arcul de Triumf. Îţi imaginezi? Ocupaţia, restricţii peste tot! Dacă măcar am mai dispune de forţe de luptă puse la punct, n-aş zice nu. Dar în privinţa forţelor nu mai dispunem decât de cele care frecventează cartierul Pigalle[2]! Americanii o să fie încă o dată aşa de buni să vină şi să ne elibereze. La Fayette, ce plasament a mai fost şi ăsta, nu glumă, adu-ţi aminte!

Grasu s-a lansat. Acum dacă tot a ajuns la tribună se simte obligat s-o facă pe „Mr. Smith în Senat".

Şi nu se opreşte aici:

– Tu nu ştii de ce, când americanii au venit să ne scoată din rahat, lumea a scris pe ziduri „U.S. go home"[3]?

– Păi, ca să se întoarcă la ei, ce naiba!

---

[1] Dragul de Bérurier trebuie că a vrut să spună un incident diplomatic. (n.a.)

[2] Cartier rău famat din Paris. (n.tr.)

[3] *U.S. plecaţi acasă* – limba engleza în original. (n.tr.)

– Natürlich, dar ştii de ce ţineau atât ca ei să se întoarcă acasă?

– Ia să te aud, de ce?

– Ca să aibă timp să se pregătească şi să vină să ne elibereze data viitoare. Nu, crede-mă, lasă baltă ideile astea ale tale de percheziţie fără autorizaţie. Fă-o pentru Franţa, San-A., dacă nu vrei s-o faci pentru mine. Ea n-are nevoie de aşa ceva în momentul ăsta!

Tăcerea mea îl îndreptăţeşte să creadă că pledoaria lui a dat roade. Îşi suflă nasul cu un zgomot de trompetă, examinează rezultatele, le înfăşoară şi grăieşte:

– Astea fiind zise, stau şi mă întreb dacă o mâncare de varză acră cu cârnăciori n-ar fi mai preferabilă.

Frânez şi trag maşina la marginea trotuarului.

– De ce ai oprit? se miră bulimicul, uitându-se în jurul lui, nu văd nici un restaurant în promiscuitate!

Şi abia atunci dă cu ochii de emblema consulatului Alabaniei şi se oţărăşte:

– Faci cum vrei tu, dar eu ştiu că n-am să-mi arunc ţara în ororile unui război.

– Din cauza asta nici nu te rog să mă însoţeşti, cârnat împuţit ce eşti, îi arunc eu, doar să mă aştepţi.

– Iau o lanternă mică din torpedou, mă asigur că sesamul e în buzunar, şi-l las pe Béru inactiv şi posomorât.

* * *

Trecând de uşa de la intrarea principală fără probleme, mă abţin să acţionez lumina de pe scară. Urc etajele rapid până ce placa mare de aramă a consulatului îmi străluceşte dinaintea ochilor.

Uşa e respectabilă, solidă, din două canate. Comportă atâtea încuietori câţi nasturi are sutana unui prelat. Am impresia că n-o să fie floare la ureche deschiderea ei. Dar, ştiţi de pe acum fără îndoială, marile probleme nu m-au făcut niciodată să dau înapoi. Sunt genul de om susceptibil să repar marele zid al Chinei sau să sap cu o linguriţă un canal destinat, să aducă Mediterana la chiuveta din bucătărie, încep cu încuietoarea de sus. Nu-i cea mai dificilă, cu toate astea membrana e din iridium penalizat, iar lamela mobilă din opus incertum. În cele din urmă am câştig de curaj (scuzaţi greşeala, am bătut greşit la maşină, am vrut să scriu câştig de cauză).

Trec la a doua, pe urmă la a treia. Abia a treizeci şi şasea îmi face cele mai serioase obiecţii. Trebuie să spun că se deschide după ce s-a dovedit a fi la înălţime. Îmi trebuie patru minute şi douăzeci şi nouă de secunde ca să mă accepte, după care cedează farmecului meu şi, în sfârşit, intru în local. Aţi ghicit, n-am decât un singur scop: să ajung cât mai repede în faimosul birou al cărui geam tot n-a fost înlocuit. Am un simţ de orientare foarte dezvoltat, e un secret pentru Perkings. Străbat un hol mobilat sumar cu câteva banchete şi ajung în dreptul unei uşi cu două canate, care mi se pare că este cea a biroului mare. Încerc s-o deschid, dar ea rezistă şi sunt nevoit încă o dată să fac apel la ustensila care mă escortează în cursul acţiunilor mele efracţioniste.

De data asta e o nimica toată. Un soi de completare a garniturii, cum zic şefii de gară şi băieţii cu înclinaţii dubioase. Intru în încăpere fără nici cea mai mică greutate.

La început am crezut că m-am înşelat. Biroul aflat aici nu-i nici pe departe ministerial, ci englez[1]. E vorba de o mobilă din acaju, foarte elegantă. Mă uit sub birou şi constat, că nu lipseşte mocheta. Pe scurt, nu mă aflu în încăperea care trebuie. O privire spre fereastră şi mă apucă toţi dracii: geamul lipseşte. Mă întorc lângă birou şi mă ghemuiesc. În acel loc mocheta e nou-nouţă. A fost potrivită cu restul, dar posedă acea moliciune semnificativă.

Sunt convins că tipii implicaţi au fost luaţi cu călduri şi s-au grăbit să repare stricăciunile, trebuie că au mutat fostul birou în timpul serii. Deschid sertarele mobilei noi: goale. Mă îndrept atunci spre un clasor situat lângă perete. O nouă încuietoare! O nouă victorie a sesamului care i-ar demonstra lui Ludovic al XVI-lea că-i este superior. Se îngrămădesc aici dosare numerotate, clasate, aranjate şi în culori.

Îl iau pe primul care-mi iese în cale. Într-o scriere rondă, impecabil caligrafiată, se etalează următorul titlu:

„Hklövitckaya sproutnzatza intzgog", inutil să vi-l mai traduc, fiindcă nu sunteţi totuşi chiar aşa de cretini încât să nu ştiţi să citiţi în alabaneza modernă. Într-adevăr, sunt cereri, de obţinere a vizei, asta conţine dosarul. De fiecare formular e prinsă fotografia solicitantului, cea a soţiei lui, a copiilor, a părinţilor, a prietenilor, a perceptorului şi a vecinilor de palier.

---

[1] Bineînţeles că există miniştri englezi, dar aici e vorba de un englez care nu-i ministru. (n.a).

I se poate citi numele, adresa, maladresa, data de naştere, numărul de paşaport, cel al permisului de conducere, a legitimaţiei de pescuit, etc. O imensă ştampilă roşie barează sistematic toate cererile de viză: „Tuladanlk-Hu", ceea ce, să le amintim totuşi analfabeţilor (că sunt destui, slavă Domnului), vrea să zică „Refuzat".

Răsfoiesc şi alte dosare, şi peste tot e la fel. Persoanele care solicită viză de intrare ar face mai bine să solicite o viză de ieşire, ar câştiga timp. În marea lor majoritate sunt alabanezi în exil cărora le este dor de ţară şi vor să moară la ei acasă! Dar această supremă bucurie le este refuzată, fiindcă gloanţele sunt prea scumpe în minunata lor patrie. Ele sunt rezervate populaţiei sedentare.

Munca mea de explorare e plictisitoare, dar voi ştiţi în ce măsură drăgălaşul de San-Antonio e scrupulos când e vorba de meseria lui, nu? Examinez dosarele, unele după altele, căscând ochii bine la fotografiile ce le cuprind, citind toate fişele. Am şi studiat vreo patruzeci şi trei când ochii mi se fac mari, gura mi se deschide, nările mi se dilată, muşchii mi se încordează, nervii mi se înnoadă, venelor li se ridică nivelul, degetele de la picioare sunt gata să riposteze, podoaba capilară mi se încreţeşte, părul mi se face măciucă, urechile îmi palpită, inima face ore suplimentare, plămânii vâjâie precum taifunul, limba îmi salivează, stomacul se pune în bernă şi toate circuitele se deconectează.

Oare ce motivează, această reacţie în lanţ? Chiar să vă spun? Am unele îndoieli: n-o să mă credeţi. Veţi pretinde că exagerez, că mi-a paralizat şira spinării şi că termostatul meu a luat-o razna. Şi atunci, prefer să nu vă suflu o vorbă despre

descoperirea mea. Poftim? Îmi spuneţi că nu-s serios? Măcar supravegheaţi-vă exprimarea, dacă nu sunteţi în stare să vă supravegheaţi nevestele. Sunt gata întotdeauna pentru o partidă de luat la poceală, ştiţi asta. Când mă caută cineva, mă găseşte. Nu-s eu om serios? Dar, dacă stau bine şi mă gândesc, poate că aveţi dreptate. Ei bine, de acord, am să vă spun, însă dacă zăresc vreun incredul, îl transform în pastă de dinţi, ne-am înţeles?

Ce-am descoperit eu, fiilor, e fotografia lui Pinaud. Recunoaşteţi că v-a scurtcircuitat măduva spinării, este? Nu vă aşteptaţi la una ca asta! Şi ştiţi în ce companie se află Pinuche în fotografie? Nu? Aţi renunţat să vă puneţi cu mine? Nu că mi-aţi fi cine ştie ce dragi, dar vă accept supunerea. Ei bine, e alături de o tânără brunetă, fermecătoare, într-o bluziţă albă, cu cozile atârnându-i pe spinare. Fetiţa se numeşte Yapaska Danlhavvi. E secretară cu diplomă a facultăţii maşinilor de scris din Paris.

Îndoi dosarul în patru şi-l strecor în buzunar. De cum termin operaţia, aud o voce şoptind în spatele meu:

– Fii aşa bun, mâinile sus!

Glasul e suav, dar invitaţia are ceva destul de peremptoriu. Mă întorc. Un tip înalt, palid, cu părul rar, lipit de creştetul capului, e aici şi mă ia la ochi cu două revolvere de calibru mare.

Când un domn ţine un pistol în fiecare mână, crede-mă, înseamnă că nu are de gând să glumească şi nu procedează astfel ca să te vindece de sughiţ. Tipul e în cămaşă (o cămaşă foarte boţită) şi a tras pe el un pantalon în fuga mare. Probabil că domnul dormea într-o cameră alăturată, deşi acest, consulat

nu comportă decât birouri, zis comerciale. Şi, din păcate pentru pielea mea (cum îi spunea un dermatolog unuia cu arsuri de gradul trei), el nu dormea decât cu un ochi. Acum se uită la mine cei doi ochi ai pistoalelor lui. Şi ce ochi, fraţilor! Cu diametrul de 11,37! Când se trage în tine cu o chestie ca asta, începi să semeni cu arenele din Nîmes![1] Dacă interlocutorului meu i se contractează puţin degetul, istoricii vor putea să se ocupe de biografia mea, totul va fi aici, inclusiv ultimul capitol.

Ridic mâinile.

– Îmi cer scuze că v-am trezit din somn, rostesc eu.

– Asta n-are nici o importanţă, dorm foarte uşor, îmi răspunde noul sosit.

Îl strigă deodată pe un individ care nu-i prezent:

– Klohtzna!

Trece o vreme şi uşa care dă spre hol se deschide. Îşi face intrarea teatrală un tip de cel puţin trei metri înălţime. Am impresia că-i populat nu glumă consulatul ăsta. Noul venit are nişte plete până la jumătatea spatelui, un nas turtit, sprâncene enorme şi o mustaţă care l-ar fi făcut pe Vercingétorix în persoană să crape de gelozie.

Omul cu revolverele îi aruncă un ordin. Ciocârlia se apropie de mine, iar umbra ei mi se pare cu mult mai impozantă ca cea a Himalayei. Nu-i deloc simpatic, fratele. Ce mască are, băieţi! Fruntea îi este cât un deget! Dacă îi vine cumva se strănute, cutia mea craniană are să fie spulberată.

Dar procedează mai bine decât să strănute: îmi cârpeşte o

---

[1] Localitate situată la 704 km. sud de Paris, celebră pentru vestigiile de pe vremea Romanilor. (n.tr.)

labă în portret. I-am spus labă, dar în realitate mi-a tras, una cu cotul.

Încerc impresia neîndoioasă că m-a pupat pe gură o locomotivă. Fără nici o eroare sau omisiune, capul trebuie că mi-a fost propulsat în camera vecină. Mă prăbuşesc pe jos. Totuşi, în pofida violenţei şocului, nu mi-am pierdut cunoştinţa. În bietul meu creier pornesc a se învârti căişorii. Şi se învârtesc, şi se învârtesc la nemurire. Nici chip să pun o frână, tipilor.

Într-o ceaţă ameţitoare, îl văd pe domnul Everest aplecându-se asupra mea. Mă culege de pe jos cum ai culege o şosetă veche, mă azvârle în braţele unui fotoliu şi îşi trece mâna monstruoasă peste hainele mele pentru a-mi uşura buzunarele de conţinut. Mi-l ia pe camaradul Bum-Bum şi portofelul. Îi întinde achiziţia mitraliorului. Căluşeii îşi încetinesc în sfârşit învârtirea infernală.

Încep să văd puţin mai limpede. King-Kong-ul alabanez, mă supraveghează de după sprâncenele lui de grifon. Tipul ăsta, n-o să-mi scoateţi niciodată ideea din cap, trebuie că a fost crescut cu lapte Mont-Blanc! Când vrei să-l cuprinzi în întregime, te apucă urgent cârceii.

În timp ce el nu mă scapă din ochi, camaradul lui, care a lăsat una dintre archebuze, îmi studiată actele. Constată calitatea mea de poliţist, dar nu pare absolut deloc impresionat. Se apropie de birou, întoarce spre el cadranul unui telefon şi începe să compună un număr, soneria apelului zbârnâie îndelung la cealaltă extremitate mai înainte ca cineva să se hotărască şi să ridice receptorul. În cele din urmă, o voce somnoroasă şi masculină bombăne:

– Hallu! ceea ce în alabaneză vrea să zică alo.

Individul cu pistoalele începe să-i dea cu gura la adresa mea.

Urmează o scurtă tăcere, şi pe urmă, interlocutorul îndepărtat dă un anumit ordin. Convorbirea se întrerupe. Domnul cu pistoalele îi întinde arma Himalayei-ajunsă-om şi dispare. Toate astea parcă ar face parte dintr-un cumplit coşmar. Până acum nici unul dintre cei doi nu şi-a dat osteneala să-mi adreseze un cuvânt. Îmi spun că n-ar strica să încerc un mijloc viguros ca să scap din rahatul ăsta, dar cu omul-munte nimic n-ar fi posibil. La cel mai mic gest, şi nu tocmai: la cea mai slabă foire a persoanei mele şi m-ar reduce în firimituri.

Amicul lui se întoarce prevăzut cu o seringă. Auleu, aşa ceva nu-mi place deloc! Nu pot suferi injecţiile nici măcar atunci când mi le face medicul de familie, dar când e vorba de un individ ca asta, simt cum mi se ciocnesc nucile.

Realizez că ceea ce conţine seringa e departe de a fi vitamine sau calciu. Tipii au de gând să mă trimită la Sfântul Petru, aşa pe şest, fără să facă zgomot. Pe urmă aceşti domni îmi vor depune carcasa într-o pubelă primitoare. Dacă tot trebuie să ajung pe lumea cealaltă, aş prefera să am parte de un plumb, e mai viril. Dar King-Kong-ul consular trebuie că a prevăzut hotărârea mea. Pumnul lui formidabil mă înşfacă de guler şi mă ţintuieşte de speteaza fotoliului.

Îl văd pe al doilea alabanez, aplecându-se asupra cazului meu cu afurisita lui de seringă. Atât ţi-a fost San-Antonio. S-a terminat cu fetiţele şi calambururile. Trebuie să plăteşti nota, fiule.

Închid ochii. Mă simt trist. Să dispari în floarea vârstei, când încă mai ai parte de lumea largă, de atâtea sticle de golit

şi atâtea fete de vrăjit, e supărător! În sfârşit, mai trebuie făcut puţin loc şi generaţiilor care se ridică. Ce, mereu aceiaşi trebuie să bată caldarâmul?

Simt acul cum mi se înfige în carne şi întreaga mea făptură se cutremură. În acea clipă, izbucnesc repetate focuri de armă. Patru împuşcături. Poc-poc-poc-poc! Ai numărat bine? Da? Bun! Omul cu seringa face un salt şi se prăbuşeşte pe genunchii mei. Seringa rămâne înfiptă perpendicular în carnea mea. Din fericire, lichidul e încă în interiorul ei. Dar ce-i cu King-Kong, domnilor şi doamnelor? Ei bine, şi King-Kong e out. A căpătat două drajeuri în voinica lui fizionomie, şi chiar dacă ar fi avut un cap mai încăpăţânat, gloanţele lui Béru tot i-ar fi compostat maşina de gândit. Fiindcă, nu v-aţi îndoit nici o fracţiune de secundă, presupun, că Grasu e cel care a executat focul. E olimpian în spatele fumului răspândit de arma lui.

– Încă o dată am ajuns la timp, după cum s-ar zice?

Mă ridic şi-i examinez pe cei doi antagonişti ai mei. Un cap de viţel cu sos vinegrete, statuia Ioanei d'Arc, mumia lui Ramses al II-lea, o şedinţă de dicţionar la Academia franceză, n-ar putea fi mai moarte ca ei.

– S-o ştergem de aici! lansează Béru. O să se lase cu tărăboi. Şi eu care mă temeam că ai să cauzezi un incendiu problematic, am avut dreptate, nu?

Aleargă spre intrare, transformând-o în felul ăsta în ieşire.

Îmi smulg seringa din carne, îmi recuperez pistolul şi portofelul şi mă iau după el. În imobil începe să se producă efervescenţă.

Abia avem timp să ne evacuăm mai înainte ca locatarii să-şi facă apariţia de prin cuştile lor.

Goană până la maşină. Demaraj în scrâşnet de pneuri. Raliu pe străzile Parisului.

– Hai să mergem la Lipp! mă imploră Grasu, mi-e aşa poftă de o mâncare de varză acră cu cârnăciori!

CAPITOLUL VIII

Două porţii speciale! La lumină mi-am mai recăpătat şi eu curajul. Grasu dă pe gât un pahar formidabil şi mai cere unul.

– Face bine la vezică, îmi explică el. Vezica e ca şi restul: are nevoie de o spălătură din când în când.

Monumentalul nu-şi mai încape în piele de bucuros ce-i. Dar cât mi s-a părut de plăpând mai adineaori în comparaţie cu gorila alabaneză.

Arăta oarecum un soi de Hopa-Mitică.

– Îţi mulţumesc pentru fericita iniţiativă avută, fac eu, înfigându-mi furculiţa într-un francfort dolofan.

– Cum nu mai coborai, până la urmă am început să mă neliniştesc, mă lămureşte matahala. Crezi că o să avem război cu Alabania?

– Sper să nu.

– Dacă aş fi declanşat un conflict internaţional, nu mi-aş ierta-o toata viaţa, se lamentează Maiestatea sa.

– Stai liniştit, lucrurile se vor aşeza. Indivizii din consulat au tot interesul să muşamalizeze la maximum cele întâm-

plate. Până acum, întregul lor comportament denotă că nu doresc publicitate.

Ne dumicăm varza acră în tăcere. Încerc o stare de spirit suavă.

Nu-i deloc rău să te îndopi cu o mâncare de varză la Lipp, când ai văzut moartea cu ochii. Cina noastră odată terminată, îl las pe Béru în faţa casei şi mă întorc la birou ca să-l pun pe Bătrân la curent cu evenimentele. Pare îngrijorat. Până şi el se teme de un incendiu problematic.

– Vizita asta la reşedinţa lor nu se impunea, protestează el.

– Totuşi, datorită ei, am avut posibilitatea, să descopăr fotografia asta, şefu'.

Examinează poza tinerei cu codiţe. Prezenţa lui Pinaud, alături de juvenila persoană, nu face decât să-l neliniştească.

– Trebuie să avem o explicaţie cu Pinaud în legătură cu fata asta.

– Mă ocup eu imediat. Nu le-aţi putea da instrucţiuni colegilor care vor fi însărcinaţi cu ancheta să nu manifeste prea mult zel?

– Natural, bombăne bossul. Dar în ce situaţie neplăcută m-ai pus, San-Antonio! Uneori, dragul meu, ţi-o declar limpede, depăşeşti măsura!

– Rezultatele contează! ripostez eu.

– Exact, dar mă tem că acestea nu vor fi prea convingătoare!

– Viitorul o va spune! mă stropşesc eu.

– Numai s-o spună mai repede! scrâşneşte directorul.

– Îmi permiteţi să mă retrag?

– Chiar te rog!

Îmi deschid compasul în direcţia uşii. Când să trec de prag, aud răsunând glasul Bătrânului.

– San-Antonio!

Interpelatul face stânga-mprejur. Pleşuvul îmi zâmbeşte.

– Hai, hai, prietene, revine la sentimente mai bune papa poliţiei, cu toţii suntem cam prea nervoşi. Să nu ne despărţim în termeni ostili.

Se apropie de mine, întinzându-mi mâna cu pielea mătăsoasă pentru un rămas-bun delicat. Ne strângem cele zece degete (cinci de fiecare) şi ne despărţim.

* * *

Gardianul care-l veghează pe Pinaud doarme cum fac toţi gardienii în serviciu, îi zgâlţâi bastonul şi atunci deschide un ochi comatos.

– Pe aici nu se trece! bolboroseşte el.

Uite unul care încă se mai crede la Verdun.

Îi expun pedigriul meu şi imediat îşi rectifică poziţia, ceea ce o compromite însă pe cea a scaunului său. Pătrund cu capul sus în rezerva pinuchiană. Ruina doarme în ghipsurile ei. Ciocănesc într-unul din ele şi mă pofteşte să intru.

Îi răspund că n-am cheia, şi atunci mă asigură că va coborî să-mi deschidă, în cele din urmă iese din limburi şi mă recunoaşte.

– Iar tu! îmi reproşează Pinuche.

– Iar eu!

– Te nimereşti bine, te-ar deranja dacă m-ai scărpina în jurul buricului? E groaznic ce poate să mă mănânce.

– La viitoarea vizită, am să-ţi aduc o răzătoare pentru brânză, îi promit, dacă nu cumva preferi o lampă de sudură, ar fi mai eficientă.

După ce l-am scărpinat în regiunea indicată, îi arăt fotografia lui miss codiţe.

– O cunoşti pe amazoana asta?

– Bineînţeles, a fost secretara mea pe când am avut o agenţie privată de poliţie. O cheamă Yapaksa Danlhavvi. E o fată fermecătoare, foarte capabilă, foarte cinstită, cu un fizic care nu-i de dispreţuit.

– E alabaneză?

– N-am remarcat, se miră Pinaud. Vorbeşte franţuzeşte ca mama şi tata.

– Ceea ce n-ar fi concludent, dacă părinţii ei vorbesc alabaneza. Unde locuieşte frumoasa asta cu codiţe?

– Pe strada Saint-Martin, la 44.

– Am să-i fac o vizită mâine dimineaţă. Încep să mă prind din ce motive indivizii ăia au vrut să te lichideze.

– Şi care este ele? mă întreabă Pinuche, asupra căruia Béru are o puternică influenţă.

– Când te-ai prezentat ca geamgiu, secretarul, care trebuie că are o memorie vizuală foarte exersată, şi-a amintit de fizionomia ta, destul de marcantă, recunosc. Mai mult ca sigur, s-a dus să verifice dosarul. Şi, cum nu-i un idiot, a raţionat după cum urmează: „Acest om care încearcă să abuzeze de încrede-

rea noastră se află alături de o compatrioată, în fotografie, într-o postură, familiară. Să fie oare alabanian? Dacă este alabanian, înseamnă că a înţeles ce vorbeam eu la telefon. Deci, trebuie redus la tăcere cu orice preţ."

– Să fi fost chiar aşa de important ce spunea el?

– Nu văd altă explicaţie raţională, dragă moşulică. Bun, te las să dormi mai departe. Ai grijă şi lipeşte-te bine, Pinuche.

– Aşteaptă, te superi dacă m-ai scărpina puţin pe talpa picioarelor?

– Dar numai puţin, îi declar eu, n-am la mine mănuşile.

Plec, lăsându-l cu, mâncărimile lui.

* * *

Întors acasă, mă duc direct la frigider şi-mi ofer un pahar mare de lapte glasat. Noaptea, înainte să înceapă a bate tobele, e binefăcătoare (cum spunea preşedintele Herriot[1]). În vârful picioarelor urc în cămăruţa mea. Cretonul, patul din lemn bine ceruit, mobilele vechi lustruite de Félicie sunt prieteni buni şi primitori a căror seninătate mă calmează. Mă introduc între două cearşafuri proaspete şi mă cufund într-un somn reparator cu vise azurii şi o vedere nemărginită asupra neantului.

[1] *Eduard Herriot* – (1872-1957) – om politic francez, primar al Lyonului şi multe alte funcţii politice. În calitate de ministru de externe, a cedat regiunea Ruhr şi a recunoscut U.R.S.S. (n.tr.)

* * *

Când mă trezesc, a doua zi dimineaţă, e o vreme minunată. Soarele trepidează, păsărelele se pregătesc pentru concursul de intrare la scala din Milano, iar cerul albastru seamănă cu flamurile copiilor Sfintei Marii. Brusc, iau o decizie eroică. O decizie cum încă n-am mai luat până acum: să rămân la mine acasă.

Perfect, băieţi, să înţelcagă cine poate, valorosul vostru San-Antonio, cel care pulverizează maxilarele şi misterele cele mai solide, încearcă deodată dorinţa de a rămâne în papuci. După demarajul în trombă în cea mai delicată şi cea mai surprinzătoare dintre anchete, se face simţită necesitatea unui timp mort.

Îmi spun că nu-i destul să iei mereu viaţa în piept. Uneori mai ai nevoie să te regăseşti şi chiar să te aduni. Félicie prepară o cafea aşa ca acasă în bucătărie. O aromă plăcută de pâine prăjită pluteşte în aer. O cuprind de umeri pe buna mea bătrânică şi-i aplic pupicul matinal number one. Se întoarce, radioasă să mă descopere în pijama şi rosteşte cu o voce care nu îndrăzneşte să exprime o speranţă prea mare:

– Nu eşti grăbit în dimineaţa asta?

– Nu, mami. Azi îmi iau liber. Am chef să mă apuc de puţin grădinărit.

Pentru Félicie *it is the big* comoţie. Rămâne cu gura căscată, scumpa de ea, iar cafeaua perfidă profită ca să încerce o evadare prin surprindere. Dar mami nu-i omul să se lase fentat

de un ibric cu cafea. Îi jugulează tentativa întrerupând gazul cu un gest prompt.

– Să fie adevărat, fiule, îţi petreci ziua ac·ă?

– Hotărât lucru, mamı.

– Atunci, am să-ţi pregătesc fileuri de solă cu vermut şi rinichi sote!

– Ai să mă deghizezi în Bérurier, mami, cu bucătăria ta de mare clasă!

E cum nu se poate mai bucuroasă, draga mămică.

Mă îmbrac ca acasă şi mă duc să-mi fac de lucru cu vegetaţia din grădină. Un melc scoate coarnele la mine, o albină o face pe violatorul, e straşnic. Vedeţi voi, bandă de împiedicaţi, nu ştim să ne apropiem îndeajuns de natură. Cu toţii trăim călare pe racheta Atlas, supăraţi că nu merge destul de repede. Ar trebui să stăm mai multă vreme în grădină, să privim albinele cum îşi îndeplinesc meseria. Consulatul Alabaniei şi ciudata lui faună moartă sau vie a rămas undeva departe. Mă întreb ce vor mai fi făcând acei domni. Dar mă întreb detaşat, păsându-mi prea puţin de răspuns.

Nici măcar nu-mi trece prin cap să-i dau Bătrânului un telefon ca să aflu cum stau lucrurile! Vă repet, mă simt într-o stare de totală letargie.

Smulg câteva burúieni, ca s-o fac pe grădinarul. Dar, să ştiţi, băieţi, n-am nimic împotriva pirului. E şi ea o plantă ca toate altele. E o concepţie teoretică care nu ţine seamă de realitate (concepţie îngustă) să clasezi plantele şi animalele în bune şi rele. De ce, mă rog, o viperă ar fi mai dăunătoare decât un câine? Şi de ce o urzică ar fi mai puţin simpatică decât o varză roşie, stau şi vă întreb?

Soseşte coana Saugrenut, femeia care ne face curăţenie, cu basmaua neagră şi sacoşa pentru cumpărături. E o bătrânică scundă al cărei cap aduce cu un măr mucegăit. Glasul ei aminteşte de scârţâitul unei pedale prost unse. Prin fereastra deschisă a bucătăriei, le aud pălăvrăgind, mami şi cu madam Saugrenut. E genul de femeie „viaţa nu m-a cruţat". Toate belelele pe capul ei: asistenţă socială, soţ alcoolic, fiu ucis în război, fiică fugită cu un răufăcător. Când bunul Dumnezeu inventează un nou necaz, repede îl încearcă pe coana Saugrenut. Somaţii, exproprieri, scurtcircuite, pană de gaze, coşuri care se prăbuşesc, toate cad pe capul ei, biata femeie. Şi cu toate astea, recunoaşteţi, rareori se întâmplă să cadă un coş. Ei bine, cel al familiei Saugrenut îşi face mereu valiza. Şi, bineînţeles, în cădere striveşte bicicleta soţului lăsată la marginea trotuarului. Ghinioane, ce mai! După spusele bătrânei, mai greu e să te obişnuieşti că pe urmă totul merge de la sine.

Dacă trec patruzeci şi opt de ore fără vreun accident, îi lipseşte ceva şi începe să i se facă frică. Şi atunci, destinul o linişteşte, zdrobindu-i motanul sau căptuşind-o cu un fibrom de mai mare dragul.

Félicie e convinsă că dacă există bunul Dumnezeu, acesta o va aşeza pe cumătra Saugrenut la dreapta lui când o să plece să facă menajul acolo-sus.

Eu sunt de părere că nimic nu poate fi mai puţin sigur. Mi-aş pune capul că are să aibă loc o eroare de macaz şi că un arhanghel distrat o s-o îndrepte urgent spre Satana. Cazanele intră în ocupaţia bietei femei.

Tocmai e pe cale să-i povestească mamei că i-a murit canarul în timpul nopţii. Nu mai plânge. De multă vreme suferinţele

au deshidratat-o. Şi cu toate astea, un canar, ce bun prieten! Singurul canar *in the world*[1] care ştia să fluiere Marseillaisa. S-ar părea că-i dădea drumul de cum auzea glasul Generalului la radio. Şi acum, uite că l-a găsit pe jos, în colivie, ţeapăn pe grăunţele de mei. E trist nu? Félicie îşi şterge o lacrimă. Cumătra Saugrenut e mulţumită, îi face plăcere când alţii îi deplâng soarta: o mai reconfortează cât de cât.

Ca s-o mai distreze, Félicie începe să-i spună care e reţeta fileurilor de solă cu vermut. E cu atât mai pasionant pentru coana Saugrenut cu cât la ei acasă nu mănâncă decât cartofi şi fulgi de cereale. O roagă pe Félicie să i-o scrie pe un capăt de hârtie, fiindcă ea colecţionează reţetele bune. S-ar părea că are un caiet plin, gros uite atât. De la coada de langustă gratinată până la pulpa de căprioară în sos din maestru de vânătoare al curţii regale, trecând prin salată hawaiană şi supe cremoase cu muguri de sparanghel.

E de părere că e util să ai la dispoziţie aşa ceva pentru cazurile când primeşti lume. Numai că lumea primită de ea se compune din portărel, angajatul de la gaze şi alte personaje care vin mai curând să-ţi taie pofta de mâncare.

Nu face nimic: ea totuşi speră. E tenace pentru vârsta ei.

Îmi închid ochii ca să mă las mai bine în voia soarelui primăvăratic. Grădina noastră miroase a pământ proaspăt şi a copaci în floare. Şi pe urmă, uite că începe să zbârnâie telefonul. Cele două femei îşi opresc pălăvrăgeala. Soneria încetează şi pe urmă, mami apare în cadrul uşii, cu o expresie răvăşită de teamă.

---

[1] *Din lume* – limba engleză în original. (n.tr.)

– E pentru tine, Antoine: domnul Bérurier.

– Spune-i să se ducă şi să se vopsească în verde! ripostez eu. Inventează indiferent ce: că sunt bolnav, că stau de vorbă cu ministrul de interne sau cu cel de externe, la alegere.

Mami oftează. Minciunile nu-s specialitatea ei. Chiar pentru a avea bucuria de a mă păstra o zi printre fustele ei, îi displac aceste procedee. Totuşi, dispare. Totul reintră în ordinea şi tandra dulceaţă a acestei dimineţi. Albina mea a pornit-o în grădina de alături. Observ cu această ocazie că vecinii noştri şi-au schimbat servanta.

Până acum aveau în serviciul lor (şi al meu) o bruneţică şmecheroasă care se pricepea ca nimeni altul să-ţi tachineze obiectele preţioase.

Au înlocuit-o pe această bonă bună la de toate (absolut la de toate), cu o vacă mare made in Bretania, care trebuie că atârnă, o tonă şi seamănă cu B.B. (Berthe Bérurier). Deocamdată, asta nouă scutură un covor imitaţie de persan, în întregime ţesut la maşină de către pensionarii de la gaze. Produce o asemenea deplasare de aer încât menajerele din vecinătate se sperie crezând că se apropie o tornadă şi se grăbesc să închidă obloanele.

Ce-o fi vrut de la mine enormul? Întrebarea mă macină pe încetul. Remuşcările mă frământă. Starea asta demarează ca o durere de dinţi. La început, e o uşoară zvâcnire nesemnificativă, dar care se repetă din ce în ce mai tare şi devine urgent insuportabilă.

O forţă irezistibilă mă împinge către casă. Madam Saugrenut

şi Félicie curăţă gresia din vestibul. Dama-cu-canarul-mort, spală cu peria, în timp ce mami şterge cu cârpa.

Frecând întruna, femeia ghinionistă face un rezumat al plăgilor varicoase de care suferă bărbatul ei. O stimulează.

– Ia spune, mami, ce voia de la mine Grasu? le întrerup eu.

Félicie se aştepta la criza mea de conştiinţă. Îl cunoaşte ea pe dinafară pe micuţul ei San-A.

– S-ar părea că un anume...

Şovăie, se roşeşte puţin şi continuă:

– ... un anume Păduche a încercat să dea de tine la birou. Voia să-ţi vorbească de urgenţă.

Spusele ei fac un zgomot de pungă din hârtie plesnită în anticamera conştiinţei mele. Mă îndrept cu un mers de automat spre scară.

– Nu mai fac fileurile de solă pentru prânz? mă întreabă mami.

Nu găsesc forţa să protestez. Scuturjalnic din cap şi urc să mă îmbrac.

* * *

Portăreasa Păduchelui lustruieşte un sfeşnic din aramă în momentul în care graţioasa mea siluetă se arată în spatele geamurilor gheretei ei.

– Domnul Maupuy, încep eu...

– Etajul şase pe stânga!

– Ştiu, dar nu-i acasă!

– Şi ce-aţi vrea să vă fac eu? întreabă demna persoană.

Studiez întrebarea ei şi sfârşesc prin a admite că nu ar fi putut comporta un răspuns pozitiv.

– L-aţi văzut plecând?

– Nu. Dar am lipsit două ore.

– Mulţumesc...

Dau să plec. Privirea îmi coboară rapid pe rastelul de lemn unde se etalează corespondenţa locatarilor. Zăresc o carte poştală pe care dansează în caractere stângace numele şi adresa Păduchelui.

Apuc scrisoarea ca s-o examinez mai îndeaproape.

– Nu vă jenaţi! mă apostrofează cerbera.

Îi urmez sfatul şi citesc misiva.

„Dragă domnule Profesor,

Sper că vă veţi însănătoşi în curând şi că vă vom revedea în zilele următoare la externat. Avem acum o profesoară care vă înlocuieşte. Dar nu-i nici pe departe ca dumneavoastră. Noi toţi ne alăturăm ca să vă adresăm cele mai bune urări de însănătoşire.

Din partea lui Paul, Riri, Albert şi a mea. Victor Lécuyeur".

Vederea reprezintă o pisicuţă de angora lângă un aparat de telefon.

– Aveţi un tupeu nemaipomenit! ţipă portăreasa. Şi dacă am să strig după un poliţist ca să te înveţe cum să te porţi?

– Aţi face o gravă eroare, dragă doamnă, afirm eu. Un

agent nu mi s-ar părea destul de calificat ca să predea o materie atât de delicată.

Îi prezint legitimaţia mea şi tipa se calmează instantaneu.

– Aha, foarte bine, şi nu puteaţi să ziceţi din capul locului? Ce s-a întâmplat?

– La ce oră soseşte corespondenţa?

– La ora opt...

– Chiar şi în absenţa dumitale, locatarii îşi pot lua scrisorile de pe acest rastel, nu-i aşa?

– Da.

– Şi domnul Maupuy nu şi-a luat cartea poştală la plecare.

– Nu.

– Curios, nu-i aşa?

– Da.

– Eşti sigură că nu l-ai văzut?

– Da.

– Aş face mai bine să urc până la el, nu?

– Da.

– Nu aude prea bine?

– Nu.

Nefiind prea dotat pentru ping-pong, o părăsesc pe portăreasă ca să înghit iar şase etaje. Declanşez din nou soneria percutantă care, în acest imobil burghez, face efectul unui hohot de râs într-o biserică în momentul euharistiei.

Îmi răspund doar miorlăiturile pisicilor. În acest caz, nu-mi rămâne decât să fac apel la sesam, valorosul, nu-i aşa, căpriţelor? Încuietoarea Păduchelui e la fel de modestă ca şi stăpânul. I-ai da de rost şi cu o furculiţă pentru melci. În mai puţin timp decât i-ar trebui unui iepure să devină vizon la un blănar, uşa

se deschide. Trei mâţe mi se încurcă printre picioare mieunând cu disperare. Intru în apartament cuprins de un funest presentiment. Pute din ce în ce mai tare în locuinţa Păduchelui. Motanii lui ar îmbogăţi casa Airwick. Dar, lucru curios, temerile mele sunt nefondate. Apartamentul e gol. Nici urmă de Păduche, aşa cum n-ai găsi încălţări în interiorul unei moschee. Degeaba m-am uitat eu pe sub pat, prin dulapuri şi sertarele comodei, nu găsesc nimic.

Cu un simţământ de uşurare, merg să mă postez în dreptul ferestrei. Faţada consulatului e neutră de parcă ar fi vorba de un consulat al Elveţiei. Un nu ştiu ce bizar, neliniştitor, îmi tremură în gât. Mă iau la zor fără menajamente şi îmi zic fără ocolişuri: „Ce anume nu-i în regulă, San-A.? De ce te-a cuprins răul ăsta greu de definit?"

Dar nu-mi răspund nimic. Locuinţa e în dezordine, e însă dezordinea caracteristică Păduchelui. Pisicile ar trebui să compună o ambianţă liniştitoare şi cu toate astea au ceva funebru. Ia să vedem: azi dimineaţă, Maupuy a sunat la mine la serviciu. Voia să-mi vorbească de urgenţă. Ce-o fi avut să-mi spună?

A plecat de acasă, neglijând el, omul rutinei, să-şi ridice corespondenţa de la portăreasă?

Mi se pare suspect.

Oh, natural, nişte încuiaţi ca voi nu se opresc la asemenea detalii minuscule. Voi ăştilalţi aţi fi capabili să vă aşezaţi pe un cuptor fără să remarcaţi dacă-i încins sau nu. Numai că, mult-iubitul comisar lucrează minuţios. Posedă sensibilitatea unui spărgător de case de bani. Elementele imprevizibile sunt cele care îl alimentează. Şi atunci, cum e mai sensibil decât o

placă fotografică, a rămas aici, nehotărât, să-şi spună că ceva nu merge cum trebuie şi să caute de ce.

Mă hotărăsc să plec la birou ca să-l iau la întrebări pe Béru.

Poate că Păduchele i-a furnizat nişte explicaţii, mai ştii?

Abia când mă îndrept spre uşă, perspicacitatea mea proverbială[1] îşi face meseria. Descopăr ce anume mă intrigase la intrarea în apartament. Oh, e vorba de un mic amănunt, copii: a fost desprins balansierul pendulei. Zace alături de aceasta, inutil. Cadranul inert arată ora zece fără douăzeci. Mă uit la propriul meu ceas. În curând se face douăsprezece.

Nu ştiu ce gândiţi despre toate astea, dar eu cred că e ceva de mirare, nu?

[1] Să-mi puneţi de o parte şase lăzi cu robineţi. (n. a.)

CAPITOLUL IX

– Béru s-a întors acasă, îmi spune funcţionarul. Are lume la masă.

Cu un oftat puternic precum Mistralul când se dezlănţuie, mă decid să-i fac o vizită familiei Bérurier. Intru în bloc în momentul în care un bătrân plin de sânge coboară scările în fuga mare, urmat de o femeie în vârstă, ţipând cât o ţine gura, apoi de un ins de vreo patruzeci de ani plângând şi în cele din urmă de un puşti hlizit. Interceptez micul monstru.

– Ce se întâmplă, măi haiosule? vreau eu să aflu.

– E tigrul domnului Bérurier care l-a muşcat pe tata-mare, mă lămureşte el, smulgându-se din strânsoarea mea.

La alde Béru domneşte consternarea. Grasu trage picioare în pisicuţa de Bengal, adusă din Torrino.[1]

– Clémanceau! În cuşcă imediat! mugeşte îmblânzitorul.

Balena lui îmi sare în braţe şi mă inundă în lacrimi. Îşi blestemă oribilul bărbat ale cărui manii compromit fericirea menajului. Explicaţia: erau pe punctul de a cumpăra o casă la

[1] Vezi: Pieptănând girafa. (n.a.)

ţară în rente viagere. Persoanele respective veniseră să semneze actele, dar pe fostul proprietar l-a apucat un acces de tuse. Or, Clémanceau, tigrul lui Bérurier, nu suportă, să audă că cineva tuşeşte. S-a aruncat asupra vânzătorului şi l-a deghizat în Van Gogh[1], mâncându-i urechea dreaptă. Prin urmare, afacerea pare compromisă.

În cele din urmă, Béru şi-a închis dulăul cu dungi în budă. Dar asta nu rezolvă situaţia, fiindcă Saint-Bernardul lui se afla şi el acolo, împreună cu bona. Izbucneşte un tărăboi monstru. Bona, o blondă spălăcită cu negi plini de păr iese afară cu colacul W.C.-ului în jurul gâtului, ţinând Saint-Bernardul cu lanţul de tras apa. Cu toate astea nu reuşeşte nici pe departe să controleze căţeluşul.

Tigrul şi dulăul se încaieră feroce. Berthe se vede obligată să se ferească din calea lor, căţărându-se pe masă. Numai că masa e concepută să suporte un vas de opalin, drept pentru care se prăbuşeşte sub greutate. Berthe se agaţă de lustră. Dar nici ea sărmana nu-i prevăzută în acest scop. Îi cedează Berthei, imitându-i astfel pe toţi furnizorii din cartier. Cetaceul e lovit în ceainic de o cupă mare din sticlă, format capac pentru cazanul de rufe. Cioburile constelează împrejurimile imediate. În cădere, lustra a antrenat doi metri pătraţi de plafon. Din nefericire, acest plafon avea o dublă folosinţă, fiindcă servea şi de pardoseală vecinului de deasupra.

---

[1] *Vincent Van Gogh* – 1853-1890 – pictor olandez, a avut o viaţă scurtă şi tragică, marcată de frământări psihice. A fost un mare precursor al fovismului şi expresionismului în pictură. Pradă unei crize de demenţă, îşi taie o ureche şi în cele din urmă îşi ia zilele (n.tr.)

Prin deschiderea creată, poate fi zărit un domn bătrân luat prin surprindere, care îşi îndreaptă grăbit cornetul acustic asupra coridei.

– Bună seara, domnule Lesage! îi strigă amabil Béru, încercând întruna să-i despartă pe antagonişti. Scuzaţi dezordinea, blestematele astea de animale ne dau de furcă.

– Nu, mulţumesc, am luat masa! îi răspunde surdul, care n-a priceput o iotă.

În cele din urmă, bona a scăpat lanţul. Sare în ajutorul Berthei şi îi scoate bucăţile de lustră înfipte în obrajii bucălaţi cu ajutorul unui cleştişor pentru zahăr. Plânge, biata subretă. Nu înţelege cum de s-au putut întâmpla toate nenorocirile astea, dat fiind faptul că poartă la gât un medalion de la Lourdes binecuvântat de preasfinţitul Pétaouchenock în persoană. Într-adevăr, se petrec nişte lucruri inexplicabile pe lumea asta nenorocită! Béru el însuşi e un ciclon. Susţine sus şi tare că-i singurul stăpân şi că are să-şi iasă din papuci. În chip de represalii, Saint-Bernardul îi sfâşie fundul pantalonilor. În timp ce tigrul pleacă cu mâneca vestonului. Dar Bérurier ştie să treacă peste toate încercările cu fruntea sus. Îşi urmăreşte împotriva furtunii şi mareei prietenul plimbărilor pe bulevard. Dă fuga în bucătărie, înhaţă o cratiţă pusă pe foc, fără să-şi dea osteneala să-i ridice capacul.

– Ah! afurisiţilor, proferează etruscul, o cratiţă cu apă clocotită o să vă potolească nervii.

Şi, fleoşc, aruncă tot conţinutul recipientului în direcţia combatanţilor. Nenorocire, nu-i vorba de apă clocotită ci de o cremoasă ciulama de viţel. Altă nenorocire, Berthe e cea care o recepţionează în decolteu. Ah! strămoşii mei, vă daţi seama

ce reţetă! Ciulama de viţel cu măruntaie, găselniţa secolului. B.B. se pune pe urlat ca sirenele de la ora prânzului în prima joi din lună. Spune că moare, dar o spune cu o energie liniştitoare. Îşi sfâşie corsajul din mătase imprimată cu căpăţâni de conopidă pe un fond de petale trandafirii. Îşi smulge elevatorul cu pavăză blindată, îşi desface corsetul. Pe cuvântul meu, numărul ei ar face senzaţie la Crazy Horse Saloon.

Ruşinat de eşecul lui cu ciulamaua, Grasu trece la alte metode, mai viguroase. Pune laba pe un lampadar din lemn turnat şi descrie cu el rotiri devastatoare. Două vase decorative, fotografia părinţilor lui, un bibelou din ghips, artistic, reprezentând un cerb într-un hăţiş, coroniţa din flori de portocal a doamnei (sub un clopot de sticlă), bustul din zahăr al generalului Weygand[1], un radio cu tranzistori, cadranul televizorului, oglinda de deasupra servantei, marmura şemineului, un sfeşnic din imitaţie de lemn veritabil, o langustă naturalizată, un barometru fără variaţiuni, un ibric, o pereche de aplice Empire şi tortul supraetajat, destinat pentru desert, sunt făcute praf într-un timp extrem de redus.

În sfârşit, lampadarul se abate asupra protagoniştilor cu blană. Tigrul e cel care încasează lovitura. Strănută doisprezece dinţi impecabili şi cade lat. Descumpănit, Saint-Bernardul începe să-l adulmece în fund. Încă o lovitură a lampadarului îl aduce la orizontală. Béru îşi învârteşte arma peste umăr. Abajurul o coafează, pe Berthe în costumul Evei. Nici nu vă

[1] *Maxime Weygand* (1867-1965) – general francez, şef de stat major, între 1942-1945 e arestat de Gestapou şi internat în Germania. Eliberat de Aliaţi, e tradus în justiţie, iar în 1948 obţine respingerea tuturor capetelor de acuzaţie. (n.tr.)

puteţi da seama cât e de şic brava noastră balenă, având pe ea doar: ciorapii, un abajur de pergament şi o arsură. Nu mai are putere să ţipe. Sfârşită, terminată, supusă, vai de capul ei!

Avea dreptate Béru, el e singurul stăpân la bord, după Dumnezeu.

Se apucă să facă inventarul stricăciunilor: tigrul e mort, Sahara Bernard are şira ruptă şi ar trebui să dea fuga la talcioc ca să-şi restaureze locuinţa.

– Uite ce se întâmplă când sunt scos din sărite! lansează el în chip de ultim avertisment.

Dar încă de pe acum, urechea unui om cunoscător ghiceşte o uşoară spaimă în glasul lui. Ştie el, bunul Béru, că-l aşteaptă returul şocului. Berthe nu-i genul de enoriaş care să tolereze multă vreme un dezastru de o asemenea amploare în casa ei. Represaliile vor fi pe potriva nervilor descărcaţi de Béru, băieţi!

Sus, la etajul de deasupra, surdul s-a instalat, pe buza prăpastiei şi continuă să vizioneze cum s-ar uita un pinguin la strâmtoarea Béring, printr-o gaura practicată într-un gheţar.

Îşi cunoaşte el vecinii. Ştie că va debuta a doua manşă şi că ar putea spera şi la prelungiri. Până aici, Béru conduce golaverajul dar balena lui se recuperează. Îşi trage pe ea chiloţii şi corsajul. Grosul fiind ambalat, e gata pregătită pentru manevrele de primăvară, draga de ea. Calmul ei prevesteşte tot ce poate fi mai rău.

Şi răul se produce.

Se uită în jurul ei, nu găseşte nimic satisfăcător şi se duce în dormitor să caute cu ce ar putea să se potolească. Se întoarce cu ustensilele de pescuit ale Maiestăţii sale, în complet. Cu

gesturi metodice, doamna transformă undiţa cu lansetă din bambus cambogian rectificat în chibrituri suedeze.

– Berthy! se lamentează Béru.

Dar ei puţin îi pasă. Acum aruncă pe fereastră mulineta cu tobă. Bona plânge cu sughiţuri. E bună, bona, aşa o cere meseria ei. Recită un Tatăl nostru în latină, un altul în bretonă, un al treilea gesticulând, dar cerul nu pare să priceapă nici una dintre cele trei limbi, în dimineaţa asta. Madam Béru răstoarnă masa din sufragerie, ca să acţioneze nestânjenită. Singura speranţă a lui Béru am rămas eu.

– San-A.! mă imploră el, zi-i şi tu ceva! Ai văzut că n-a fost din vina mea.

Berthe îşi ridică privirea congestionată de toreador spre vecinul insonorizat.

– Sunteţi martor! îi strigă ea, vitează din gură.

– E douăsprezece şi douăzeci! o informează demnul personaj.

– Dragă Berthe, intervin eu, trebuie să te linişteşti. O femeie frumoasă trebuie să dovedească un perfect control al nervilor.

Mă întreabă dacă eu îmi deţin controlul feselor. Cum nu posed acest privilegiu, sunt obligat să recunosc cu toată sinceritatea de care ştiţi că sunt capabil. Oh! ce partidă de scatoalce, prieteni! Limoges[1]-ul e în mare suferinţă. La familia Bérurier se pregăteşte planingul de Sfântu-Spargetot. Locatarii se ivesc pe la toate uşile apartamentului. Femeile îşi aduc împletitura,

[1] *Limoges* – localitate la 374 km. sud de Paris. Centru renumit pentru porţelanuri. (n.tr.)

bărbaţii dau uitării Midi-Magazine. Portăreasa telefonează la REPU ca să le ceară gunoierilor să pregătească un camion de urgentă pentru încărcarea dărâmăturilor. Oare n-ar fi cazul să anunţe şi pompierii?

Mă interpun între cei doi soţi.

– Ieşi afară, cretinule, că-ţi trag şi ţie una în cap, vociferează balena.

– Un moment, dragă doamnă, vreau să-i pun soţului dumitale doar o singură întrebare. Ia ascultă, Grasule, ce voia Păduchele în dimineaţa asta?

– Să-ţi vorbească, se bâlbâie umflatul. A zis că-i extrem de urgent. Chestiune de viaţă şi de moarte. Că trebuie să te anunţe cu price preţ...

Dar nu mai are timp să termine. Berthe m-a dat la o parte şi, ridicând un fotoliu, îl abate în portretul obezului.

Păşesc peste Béru ca să ajung la ieşirea de avarii.

– Plecaţi de pe acum? se miră o doamnă în vârstă cu părul alb.

– Da, mă scuz eu, am o întâlnire urgentă. Dar am să încerc să mă întorc pentru spectacolul de la ora 15, ca să văd sfârşitul.

CAPITOLUL X

Numărul 44 de pe strada Saint-Martin seamănă cu numărul 45, atât doar că se găseşte pe cealaltă parte a străzii. E o casă formată din ziduri cu un acoperiş şi cu ferestre. Există şi o uşă de intrare, scări ca să poţi urca la etaje şi o portăreasă care să le recomande vizitatorilor să-şi şteargă picioarele mai înainte a păşi în interior.

O întreb pe dama respectivă unde locuieşte domnişoara Yapaksa Danlhavvi .Îmi spune că la parter, îi rămân înda[illegible]at, imobilul nebeneficiind de ascensor, ca un bungalow, cu un singur nivel.

O uşiţă bolnavă, pe care o carte de vizită face o pată luminoasă: aici e! Nu există sonerie, îmi îndoi arătătorul şi mă servesc de a doua falangă ca să ciocăn. Miracolul progresului: uşa se deschide. Miss Codiţe e aici, cu codiţele ei. Vă rog să ţineţi seamă de faptul că eu sunt doar modestul interpret al adevărului celui mai autentic când am să afirm că fetiţa asta e o frumuseţe!

Părul ei de un negru de lignit pune în valoare tenul mat şi, o politeţe atrăgând după sine alta, tenul ei mat subliniază

strălucirea părului ei de cărbune. Are nişte ochi extraordinari: mov cu picături de aur în interior. Pomeţii uşor proeminenţi, gura cărnoasă, nările fremătânde, talia subţire, picioarele terminate prin tălpi ele însele constituie o specie de operă de artă care o ridiculizează pe Venus a camaradului meu Milo. Dar ceea ce are mai frumos această superbă făptură, în afara calendarului P.T.T., a cărui poză, reprezintă un apus de soare în timpul unei eclipse de lună, sunt sânii. Dacă ştii ce-s ăia sâni, îi adori, pretinde un proverb, cei ai Yapaksei au tot ce trebuie ca să declanşeze fervoarea publică. Mai întâi, sunt voluminoşi. Nu-i vorbă că aş fi deosebit de înclinat spre cantitate, dar când şi calitatea face parte din voiaj, trebuie să te înclini, nu?. Cei ai demoazelei par să fie teribili de tari, băieţi. Pe lângă ei, marmura cea mai dură seamănă cu un cauciuc de proastă calitate. Probabil că faci buba când te loveşti de o asemenea caroserie aerodinamică.

– Domnişoara Danlhavvi? croncăn eu fixând-o în albastrul sânilor (poartă o bluză albastră-brebenoc).

Îmi serveşte un surâs pe care aş fi vrut să vi-l pot oferi tuturor în chip de gratificaţie.

– Oh! oh! comisarul San-Antonio, ciripeşte această floare de Alabania. Cărui fapt îi datorez marea onoare a acestei vizite?

Rămân mască, băieţi.

– Mă cunoaşteţi? realizez eu isteţ foc.

Ea se trage într-o parte ca să mă lase să intru într-o locuinţă compusă dintr-o singură cameră, modestă dar curăţică.

– Cine nu vă cunoaşte! Şi cum să nu vă ştiu după ce am lucrat pentru Pinaud! Biroul lui era tapetat cu pozele dumneavoastră. Eraţi un Dumnezeu pentru el!

Nu-i nevoie să-i faci o radiografie ca să-ţi dai seama că e inteligentă şi plină de spirit. Să nu vă faceţi iluzii. O femeiuşcă cum e asta se potriveşte exact pe măsura mea. O iau fără s-o mai probez.

Zăresc pe o măsuţă o farfurie cu o felie de jambon. În faţa farfuriei un pahar de lapte (în engleză: a glass of milk) şi lângă pahar o banană, pregătită probabil pentru desert, deşi îmi face impresia că trăieşte singură.

– Eraţi pe cale să prânziţi, remarc eu, îmi cer scuze că v-am deranjat.

– Sunt prea mulţumită să vă cunosc, ripostează dulcea copilă, nu vreţi să împărţim? Să ştiţi că mai am o felie de jambon în frigider!

– Accept cu o condiţie, fac eu, să vă invit în seara asta la cină.

Pleoapele ei bat uşor, exact atât cât trebuie ca să aibă un aer pudic fără s-o facă pe mofturoasa.

– De ce nu?

Uite aşa simplu, puicuţelor. N-o să-mi mai spuneţi că farmecul lui San-Antonio e o legendă pentru revistele de modă, nu? Abia am avut timp să ne zicem bună-ziua şi iată-ne ca doi îndrăgostiţi.

Yapaksa deschide o cutie de mazăre, pune unt într-o crăticioară ca să încălzească aceste vegetale. Minunatele cozi ale copilei sunt ca nişte hamuri pe care mi-ar plăcea să le apuc cu toată mâna. I-aş biciui uşor umerii şi i-aş striga: diii! Dar aşa cum mă cunosc, eu sunt cel care o va lua înainte. Dacă mă găsiţi prea îndrăzneţ în modul meu de exprimare, spuneţi-mi: aş îndrăzni mai puţin.

Mâncăm privindu-ne irişii.

– Trebuie că mă găsiţi cam prea sociabilă, nu-i aşa? şopteşte ea, dar domnul Pinaud mi-a vorbit atât despre dumneavoastră încât am impresia că vă cunosc.

Habar n-am ce ar fi putut să trăncănească Pinuche pe seama mea. Se pune problema să fiu la înălţimea balivernelor lui, fiindcă Pinuchet a exagerat cu siguranţă. M-a descris ca fiind spada number one a secolului! Omul cu bâta din bronz! Casanova format sport cu triplu carburator!

– De fapt, pentru ce această vizită, domnule comisar?

– Pentru că sunteţi alabaneză, o informez eu.

Se întunecă, ceea ce, dată fiind culoarea părului ei, e un tur de forţă.

– Nu înţeleg.

– Acum câtva timp, aţi depus o cerere de viză ca să vă întoarceţi în ţara dumneavoastră, este?

– Nu ca să mă întorc, ci ca să mă duc pe acolo, mă corectează ea, fiindcă n-am pus niciodată piciorul în Alabania. M-am născut în Franţa, dar am rude acolo şi mi-ar face plăcere să le cunosc, aşa că, înainte de ultimul concediu aveam intenţia să...

– Şi viza v-a fost refuzată?

– Da.

– N-aţi fost convocată la consulat de la acest refuz?

– Nu. Pentru ce?

Ezit să-i aduc la cunoştinţă ce şi cum stau lucrurile.

– Aţi citit ziarele? o dau eu cotită.

– Bineînţeles.

– Aţi aflat de micile incidente petrecute pe strada Pompelor?

Ea încuviinţează.

– Într-adevăr. Geamgiul acela căzut ieri de la fereastră, şi cele două asasinate ale gardienilor în timpul nopţii. Anchetaţi în legătură cu aceste fapte, domnule comisar?

– Cât se poate de discret, zâmbesc eu.

– Înţeleg, domnul Pinaud v-a vorbit despre mine şi aţi crezut că v-aş putea ajuta să înţelegeţi mentalitatea alabaneză?

– Efectiv, cam despre asta ar fi vorba.

– Din păcate, n-am să vă pot fi de mare ajutor, mărturiseşte Yapaksa surâzând cu modestie. Am fost crescută potrivit obiceiurilor franceze de o mamă franţuzoaică. Tata nu mi-a dat altceva în afara numelui. M-am dus de două ori la consulat: prima dată ca s-ă depun cererea, a doua oară ca să ridic refuzul. Nu cunosc nici un alabanez.

– Vorbiţi limba?

– Tot ceea ce ştiu mi-ar servi doar ca să comand o friptură şi cartofi prăjiţi într-un restaurant din Strukla, capitala...

Mă serveşte cu mazărea. Sunt fermecat de prezenţa ei, de parfumul ei.

– Unde lucraţi în momentul de faţă?

– M-am angajat într-o manufactură de găuri umplute, dar sunt în vacanţă pentru şase zile. Firma se reaprovizionează în găuri.

Mi-ar fi plăcut să-mi împing avantajul, răsturnându-le pe ale ei, imediat după soteul de mazăre, numai că sunt preocupat de bietul moş Păduche. Oare ce o fi avut aşa de urgent să-mi comunice? De ce a pretins că era o chestiune de viaţă şi de moarte? Unde a plecat? Din ce motiv a desprins balansierul

de pe afurisita aia de pendulă? Atâtea întrebări captivante la care nu pot răspunde!

– Păreţi gânditor, domnule comisar?

– Chiar sunt.

Şi încă ce gânditor mai e frumosul vostru San-Antonio, naiadelor! Ceea ce mă nelinişteşte mai mult în toată afacerea asta, e probabil propriul meu comportament! Iată, azi dimineaţă, mă trezesc după o noapte, ooo cât de agitată, şi în loc să dau fuga la muncă, decid să mă împiedic printre fustele Feliciei, ei? Până la urmă, ajung să mă înham la treabă dar fără să văd prea departe, iar acum, iată-mă pe cale să cinez în compania unei femeiuşti frumoase pe care n-o cunosc (încă) ce hram poartă.

Dar ce-i cu tine, dragă San-A.? Te paşte vreun oreion, sau ce naiba? Nu-i normal, una ca asta! Nu cumva a început să-ţi îmboboceaască bulbul sau poate hormonii ţi-au luat-o razna? Boala de care suferi tu se poate trata, fiule! Trebuie consultat şi nu irosit timpul dinaintea firmei unui medic. Şeful de clinică te palpează în douăzeci de raiduri cât ai zice peşte!

Gândesc un moment, cu ochii pierduţi în decolteul – prea timid la aprecierea mea – Yapaksei. Am impresia că mă aflu pe pantele imaculate de la Courchevel, băieţi!

– Ia spune-mi, inimioaro, îi murmur eu după ce m-am ridicat la suprafaţă, să ştii că aş fi interesat să capăt nişte informaţii despre Alabania nouă şi Alabanezi. Probabil că există vreo colonie în Paris?

– Cunosc un restaurant alabanez în apropiere de piaţa Péreire. Se poate mânca acolo un krassouillard-pane şi un khoulibâton la fel de bune, după cum se zice, ca la Strukla.

– Şi în afara acestui select loc al gastronomiei?

– Nu cunosc nimic altceva.

– Am putea merge să cinăm acolo diseară?

– Dacă ţineţi neapărat, cu plăcere. Eu sunt în concediu, v-am mai spus.

Împărţim banana pe din două şi fermecătoarea mea gazdă îmi propune o cafea. Straşnică idee, poate că o să mă ridice în şa?

Mă aşez pe divan, în timp ce ea pregăteşte cafeaua.

– Trăieşti aici singură-singurică? o întreb.

Întrebare spinoasă. Ea clatină din cap.

– Am avut un prieten, dar ne-am despărţit.

– Astfel încât acum eşti în concediu din toate punctele de vedere, nu?

Vine să se aşeze alături de mine în timp ce cafeaua se filtrează. Am impresia că fizicul meu avantajos (amândouă la un preţ de unul) n-o lasă indiferentă. Verific: aşa e! Cu-braţul în chip de lasou (cum ar fi spus Gloria) o înlănţuiesc. Ea se lasă prinsă cu harponul, docilă. Îi plac sărutările arzătoare. Pupicurile degustate cu paiul nu intră în preferinţele ei. Ceea ce-i trebuie ei e o livrare masivă, în vrac. Mai târziu se ocupă de triere.

După frenezia ei mă prind cât de mult o apăsa singurătatea. Solo la mandolină a obosit-o până la urmă, biata fată. Ea avea nevoie să i se intoneze aria Legiunii, versiunea belgiană: „Uite-l pe Baudouin, uite-l pe Baudouin!"

Îi transmit cursurile de la Bursă în morse. Şi ea urcă, urcă! Iat-o plasată pe orbită. Geme, ţipă, dă cu gura. Mă strigă Fernand, dar eu nu mă formalizez, nu sunt deloc sectar. Sunt

atâtea alte femei în lumea asta mare, care-i spun soţului lor San-Antonio când se joacă de-a supermen! De altfel, deşi e leşinată, îşi dă seama de lapsusul ei şi se scuză, iar eu îi acord iertarea cu multa plăcere.

Dezbaterile se continuă cu o mare curtoazie. Conversaţia pare să rămână pentru un moment în impas, dar o nouă repriză de dialog se angajează între noi, şi reuşim să ajungem la un punct final fericit, care dă o deplină şi totală satisfacţie ambelor părţi.

Cum mă pregătesc să-i zic mersi, iar ea să-mi zică încă, uite că cineva bate la uşă. Amândoi facem aceeaşi strâmbătură. Yapaksa se uită la mine cu o privire morocănoasă, blestemându-l pe netrebnicul care-şi permite să perturbe o atât de nobilă partidă de plăcere. Ciocăniturile se aud din nou.

– Deschideţi! strigă o voce puternică. Poliţia!

Mie îmi trepidează glota ca un jeep pe un teren proaspăt arat.

Dacă sticleţii operează o descindere la Miss Codiţe, bine am să mai arăt, fraţilor, în ţinuta în care mă aflu!

– O clipă! răspunde copila.

Se ridică, în timp ce eu mă ascund sub cearşafuri. În costumul Evei, se duce până la uşă şi acţionează zăvorul, ascunzându-se cât mai mult posibil, stând pe o dungă, ca să-şi mascheze, nuditatea. Abia întredeschide uşa şi aruncă un ochi pe coridor.

– Ce doriţi? întreabă ea.

– Dumneata eşti domnişoara Danlhavvi?

– Da, pentru ce...

Se face auzit un zgomot ciudat. Aduce cu cel produs de un ciocan pneumatic. Uşa vibrează şi în ea se decupează nişte găuri într-un fel halucinant. Înţeleg totul dintr-o străfulgerare: e asasinată Yapaksa cu o armă de calibru mare prevăzută cu un amortizor. Printr-o minune, ea scapă de teribila rafală. Şi ştiţi mulţumită cui rămâne în viaţă frumoasa mea alabaneză? Mulţumită formidabilului comisar San-Antonio. Mulţumesc, domnule comisar! Asta da baftă! Ai fost bine inspirat când ai dorit-o pe această dulce copilă, când ai vrăjit-o, acaparat-o, anexat-o, indexat-o, aducând-o în pielea goală. Fiind nudă, pudoarea a obligat-o să se ţină în bie ca să-şi ascundă trupul de alabastru de privirile lubrice ale musafirilor. Vă prindeţi? Astfel încât, trăgătorul care o mitraliază la întâmplare nu-şi dă seama că gloanţele se pierd în zidul din faţă. Împuşcăturile încetează. Înşfac în goană două obiecte de primă necesitate, respectiv: slipul şi revolverul.

Dintr-un brânci o dau la o parte pe fata mai mult moartă decât vie şi gonesc pe coridor. La uşa de la intrare, văd un ins destul de subţiratic, încătărămat într-un impermeabil verzuliu şi pe cap cu o pălărie impermeabilă. Fuge ca un disperat. Portăreasa începe să ţipe când mă vede în costumaţia în care mă aflu. Ca să-i domolesc spaimele, trag pe mine slipul şi ies în strada Saint-Martin cu revolverul în mână.

Dacă i-aţi vedea pe toţi gură-cască, mutrele care se expun în vitrine, puişorilor! Greu de povestit! Un bărbat aproape gol care goneşte ridicând un revolver, aşa ceva n-au mai văzut niciodată! Insul cu impermeabilul verde a băgat de seamă că fug după el şi-şi pune serios picioarele la spinare. Dacă strada Saint-Martin ar fi fost degajată mi-aş fi permis să trag, dar

prea mi-e frică să nu asezonez vreun nevinovat. În curând, eu voi fi cel ales ca ţintă. Curcanii au să mă ia drept un ţâcnit în criză şi: vor face cele necesare.

Am un mare avantaj faţă de cel urmărit: sunt în picioarele goale şi hainele nu mă pot împiedica să fug.

Câştig teren văzând cu ochii, încă zece metri şi-i al meu. Înţelege care-i situaţia şi trage pe deasupra umărului stâng. Glonţul îmi şuieră pe lângă ureche şi se pierde în radiatorul unui camion, încă şase metri.

– Stai sau te omor! îi strig eu.

În loc să-mi răspundă, încearcă să tragă din nou, dar nu mai are plumbi în magazie. Atunci, dispare sub un portal. Eu, după el. Se repede în sus pe o scară de lemn; eu la fel (cum zicea Troulala).

Mă arunc şi-l înşfac de pulpana impermeabilului. Trag. Ticălosul îşi desface haina care-mi rămâne în mână. Îşi continuă ascensiunea. Eu o continuu pe a mea. A câştigat puţin avans. Îl aud cum îşi armează din nou archebuza fără să se oprească din alergare. Ajunge la primul etaj, la al doilea, apoi la al treilea. La al patrulea e terminus: toată lumea coboară. M-am prins eu care-i tactica lui. Se culcă pe palier, strategie de primă clasă. Mandea la baza scării. Tipul a ocupat o poziţie şi nu comite imprudenţa să urce şi mai sus. În schimb eu mă grăbesc să mai urc câteva trepte ca să ajung sub palierul etajului trei. Uite, că suntem chit. Eu nu mai pot urca, el nu mai poate coborî. Îmi convine mai mult poziţia mea faţă de a lui. De jos ajunge până la mine hărmălaia mulţimii. Apoi nişte încălţări greoaie care poartă semnătura poliţiei fac să cânte treptele vechi de lemn.

Nişte pelerini cu pelerine îşi arată chipiele la etajul de dedesubt. Văzut în secţiune, ar fi amuzant acest imobil!

– Aruncă revolverul şi mâinile sus! îmi ordonă un agent.

Ce dreptate are lumea când spune că un agent nu-ţi aduce fericirea.

– Nu vă preocupaţi de persoana mea, băieţi, fac parte din poliţie. Chemaţi mai degrabă întăriri, fiindcă la etajul superior s-a oprit un individ periculos.

– Dacă nu arunci arma imediat, tragem! îmi răspunde tablagiul.

Am de-a face cu Toma Necredinciosul!

– Sunt comisarul San-Antonio, îi declar eu, convins că-l epatez.

– Şi eu ducele de Guise, mi-o întoarce acest fin intelectual, care cu siguranţă nu pierde emisiunile domnului Castelot.

În accepţia lui, un poliţist nu se cuvine să se vânture numai în slip pe străzile Parisului, înţelegeţi? Suntem conformişti, noi ăştia din poliţie.

Dacă îngerul meu păzitor nu-mi deblochează fuguliţa (cum ar spune amicul meu Frédéric) un credit de imaginaţie, arcaşii din compania mea ar fi-în stare să mă ciuruiască, ceea ce ar fi culmea culmilor.

– Nu trageţi pentru numele lui Dumnezeu, fiindcă vă repet, eu sunt San-Antonio. Mergeţi la numărul 44 de pe strada asta, la domnişoara Danlhavvi şi o să găsiţi acolo hainele şi actele mele.

– Şi în timpul ăsta, tu...

Îmi vine o idee genială:

– Comisarul din cartierul vostru se numeşte Nézel. Gaston

Nézel, poreclit Unchiuleţul, aşa-i sau nu?

Curcanii sunt nedumeriţi.

– Şi înaintea lui, era comisar Plucheux, Edouard Plucheux. Avea o pată vânătă pe obrazul drept.

Am câştigat, băieţi!

– Poate că are dreptate? sugerează al doilea tablagiu.

– Vă cer să mergeţi şi să căutaţi întăriri. La etajul de deasupra mea e un ucigaş pe care vreau să-l prind de viu...

– Nu-i nevoie de întăriri! se dă mare poliţistul incredul.

Ajunge în dreptul meu cu pistolul în mână. În trecere se uită bine la mine.

– Chiar aşa, oftează el, cred că dumneavoastră sunteţi comisarul San-Antonio.

– Iar eu sunt convins, îi răspund.

Nici urmă de respect la adresa mea. Nătărăul care a pretins cândva că haina nu-l face pe om, trebuie că avea o omidă, păroasă în loc de creier. Vă garantez eu că un superman în pielea goală nu-şi mai impresionează subordonaţii. Ca să-mi demonstreze pe deplin vanitatea lui năroadă gardianul *of the peace*[1] – continuă să urce treptele. Şi, natural, ceea ce trebuie să se întâmple, se întâmplă: primeşte un proiectil drept în tărtăcuţă. Rămâne o clipă imobil, siderat, apoi se prăbuşeşte pe spate şi rămâne întins pe trepte cu capul în jos. O şuviţă groasă de sânge se prelinge pe scară, cu un uşor zgomot cutremurător.

– Acum ai înţeles? mă adresez eu celui de al doilea poliţist. Alertează în viteză brigada de intervenţii!

---

[1] De pace – limba engleză în original. (n.tr.)

Nici nu vrea altceva decât să ajungă cât mai repede în aer liber.

Detonaţia n-a făcut un zgomot prea mare datorită amortizorului (e o manie la alabanezii ăştia). Totuşi, oamenii din bloc încep să iasă de prin locuinţe, alertaţi de hărmălaie. Aud o uşă deschizându-se deasupra mea. Plesneşte o nouă împuşcătură. Îi răspunde un ţipăt, urmat de prăbuşirea unui corp. Aud un tropăit.

Criminalul şi-a părăsit postul de pândă ca să se ascundă la locatarul pe care l-a lichidat. Risc şi urc. Într-adevăr, palierul nu mai e ocupat decât de cadavrul unui domn bătrân.

Nenorocitul agonizează zvâcnind tragi-comic din picioare. Viaţa e o boală care uneori se vindecă greu.

La etajul patru nu-i decât o singură uşă. Prin urmare n-am de ales. Mă lipesc de perete şi sprijin ţeava camaradului meu Bum-Bum de încuietoare. Trag. Detonaţia face un zgomot de infern şi uşa se deschide. Risc şi arunc o privire. Apartamentul e jalnic: două încăperi murdare, înnegrite, mobilate ca vai de lume. O fereastră deschisă, dau fuga într-acolo... Ucigaşul meu goneşte pe acoperişuri. A sărit pe tabla unui hangar aflat cu cinci metri mai jos şi aleargă în direcţia unui coş. Aş sări şi eu, dar fără pantofi am toate şansele să-mi rup glezna. Atunci, întind braţul şi închid un ochi. Întotdeauna e un moment teribil când trebuie să tragi într-un fugar. Să răspunzi la un atac e ceva spontan, nu-i nevoie decât să ai reflexe. Dar să ocheşti într-un individ care vrea să scape cu fuga necesită o forţă de caracter ieşită din comun. Îl ţintesc în picioare şi dau drumul la plumbi. Unul, doi, trei, patru. Liniştit. Individul face o piruetă, gioalele îi spun bună seara şi cade pe acoperiş. Încearcă,

să se cramponeze, dar panta îl înghite, îl antrenează, îl absoarbe. Se rostogoleşte din ce în ce mai repede, îşi pierde pălăria de pânză, care rămâne pleoştită, dezolantă şi anacronică, pe imensitatea metalului cenuşiu.

El se rostogoleşte spre prăpastia străzii. O clipă reuşeşte să se prindă cu o mână de streaşină. Cu cea în care încă mai ţine din păcate revolverul. N-a dat drumul la armă. De streaşina care l-ar fi putut salva nu se ţine decât cu doua degete, e prea puţin pentru greutatea lui şi dispare. Rămân încremenit, crispat, nebun de groază, deşi era vorba doar de un ucigaş fără scrupule...

Ţipete îndepărtate, o bufnitură şi mai îndepărtată.

Mă uit la pălăria rămasă pe acoperiş. Pentru un moment, universul îmi pare la fel de trist şi pustiu ca şi pălăria asta.

CAPITOLUL XI

Pelerina unui agent e ca şi un cuţit eleveţian: posedă folosinţe multiple. Cea a gardianului ucis îmi serveşte să-mi acopăr cât de cât nuditatea, iar cea a colegului său să învelesc trupul dislocat al ucigaşului.

Semăn cu unul din magii de la răsărit, trebuie să recunosc.

Să anchetezi în chiloţi şi pelerină neagră pe o stradă populată din Paris, e o ispravă pe care credeam că o pot trăi doar în vis, dacă pot să zic aşa. Toţi gură-cască au rămas aiuriţi. Un turist american mă fotografiază pe toate cusăturile. Scotocesc în buzunarele ucigaşului ucis: sunt goale. Nici un act, nici cea mai neînsemnată legitimaţie de pescuit, nici cel mai mic tichet de metrou: câţiva bani, şi asta-i tot.

Mă uit la faţa defunctului la ce a mai rămas din ea – şi constat că-i vorba de un ins de vreo treizeci de ani, ciupit de vărsat, ca o lună martie de grindină. Inutil să-mi mai pierd timpul. Serviciul de Identitate se va ocupa de domnia sa. Mă întorc la vizuina Yapaksei. Săraca de ea e moartă de frică. Cu un deget melancolic mângâie găurile gloanţelor care agrementează peretele. Unul dintre proiectile a pulverizat un porţelan

de Sevres cumpărat în Babylon, iar altul i-a perforat sutienul pus pe un spătar de scaun.

– Ai văzut, puicuţo, cartierul vostru nu-i lipsit de distracţii, îi spun eu în glumă.

Mă întreabă care a fost urmarea evenimentelor, iar eu i le rezum.

– De ce a tras în mine? articulează ea cu greu. Ce-am făcut ca să mi se întâmple una ca asta?

Foloseşte şi ea acelaşi limbaj ca şi Pinaud, azi noapte. Toţi nevinovaţii protestează în felul ăsta, când soarta lor e prea nedreaptă.

– Să vedem, îi dau eu un răspuns evaziv, fără să mă angajez cu nimic.

Reţineţi că, în legătură cu cele întâmplate, am eu o idee a mea. Destul de vagă, trebuie să recunosc, dar totuşi nelipsită de interes.

– A fost cineva care te-a urmărit, nu-i aşa? insistă ea în dorinţa de a se linişti.

Eu clatin din cap.

– Nu, inimioara mea, iartă-mă că-ţi vorbesc deschis, dar tu ai fost cea vizată. Dacă aş fi fost eu urmărit, ucigaşul n-ar fi avut curajul să pretindă că-i poliţia, ştiind că la tine se află un autentic comisar.

Îi arunc o privire numai vaselină, privirea mea irezistibilă numărul 14 bis, cea care a făcut-o să vibreze pe împărăteasa Senegalului şi a încins-o pe preşedinta republicii eschimose.

– S-ar putea spune că s-a nimerit de minune că m-am aflat aici nu-i aşa, frumoaso?

Ultimele cuvinte îi mai readuc culorile în obraji.

Fiindcă n-am nimic de ascuns faţă de voi, băieţi (sunteţi cam tontălăi, dar simpatici), am să vă destăinui cum şi ce fel gândesc eu. Când Pinuche şi-a executat numărul de geamgiu la consulatul Alabaniei, domnii de acolo l-au recunoscut. Bătrânul ramolit figura pe fotografia Yapaksei, vă mai amintiţi? Şi atunci au tras concluzia logică potrivit căreia şi miss Codiţe era amestecată în povestea asta, şi a fost hotărâtă o operaţiune punitivă.

S-ar putea să mă înşel, dar m-ar mira.

– Mi-e frică, îmi mărturiseşte Yapaksa tremurând.

O strâng în braţe. Părul despletit se revarsă în jurul ei ajungându-i până la pervertizorul cu coamă.

– Sunt aici, cu tine! ţin eu să-i atrag atenţia.

Şi ca să-i demonstrez că e aşa, fac tot ce-mi stă în putinţă ca să fiu acolo!

* * *

Ora opt. Parisul străluceşte sub neoane.

Yapaksa şi cu mandea debarcăm la restaurantul alabanez din piaţa Péreire. Un local tipic. Chelnerii poartă costume naţionale alabaneze: şorţ de sport din piele de strigoi, ghete de muncitor la canalizare cu pinteni de argint, maieu cu dungi, mărgele din nuga şi o pană de condor înfiptă în păr (mai puţin unul care este chel şi a lipit-o de tigvă cu bandă adezivă).

Pereţii sunt pictaţi cu fresce. Cel din fund reprezintă muntele Houlalha acoperit de zăpadă (vârful culminant din

Alabania atinge 88 de centimetri), cel-din dreapta, o turmă de kornachaussurhs, acele animale copitate care au asigurat renumele Alabaniei. Cel din stânga prezintă bătălia de la Chetouille, în decursul căreia alabanezii au pus pe fugă trupele lui Clystèr al II-lea zis cel Mare. Peretele de pe mijloc este consacrat în întregime încoronării lui Bougnazal-Unicul, fostul rege (şi singurul) al Alabaniei. Este ştiut că domnia lui a început la 31 ianuarie 1904, şi s-a terminat pe întâi februarie al aceluiaşi an, după ce monarhul promulgase o serie de decrete, declarând hârtia igienică obligatorie în budele publice, restabilind uzajul instrumentului de tăiat trabuce, interzicând vânzarea en detai a bandajelor herniare şi autorizând plictisul la cinema. Fresca îl reprezintă pe Bougnazal-Unicul în picioare, în maşina lui Dedion-Boutons decapotabilă ridicând în chip de spadă un spray insecticid. O banderolă pictată cu ulei de moruă poartă această mândră deviză : „Cithunanveupâ Jlarme Dhanmakhuloth“ [1] ceea ce vrea să însemne, precum cred că bănuiţi: „Trebuie să învingem sau să murim.“

Un şef de sală ne conduce până la o mică masă discretă. Yapaksa e cea care dă comanda. I-am spus să nu aibă nici un fel de reţineri, astfel încât compune un meniu de calitate: drob de broască în sirop de brad; cap de fluieraş à la Văduva Clito; friptură de mocasin; sclifosită Melbapa, totul stropit cu cocasoda, un vin uşor de regiune în sticlă de la Nhikolha.

În timp ce mâncăm, pipăi piciorul însoţitoarei mele. Şi,

[1] Pretinsa alabaneză a lui San-Antonio e franceză într-o transcriere menită, s-o mascheze. Sensul devizei: „Dacă nu vrei, lăcrimez în chiloţi.“ (n.tr.)

cum sunt ambidextru, pe când îi mângâi piciorul, scrutez şi localul. Convivii sunt oameni liniştiţi.

– Nu cunoşti pe nimeni aici? o întreb.

– Nu, mă asigură Yapaksa, după o privire circulară, absolut pe nimeni.

E cam trist drăgălaşul de San-Antonio, frumoasele mele. Îşi spune că totul bate pasul pe loc, că totul e dezlânat, complicat, idiot, că nu duce la nimic, că bujiile sunt ancrasate, iar roţile din faţă ale anchetei lui nu sunt motrice, că mentalitatea acestor alabanezi, care nu prea stau pe gânduri când comit atentate perfide, îi este de neînţeles şi că ar fi fost cu mult mai bine la cinema să vizioneze un western tehnicolor, unde revolverele au măcar meritul de a fi încărcate cu gloanţe oarbe!

Cina nu-mi aduce nimic din ceea ce sperasem. Mâncarea nu e proastă, dar eu prefer claponul în sos de vin şi un tournedo Rossini acestor preparate barbare. Astfel încât, nu mai ard gazul, şi cer nota de plată. E cu mult mai pipărată decât mâncarea, fapt ce nu-i în măsură să-mi vindece pesimismul.

În sfârşit, întotdeauna beneficiez de resurse (termale), astfel încât s-o duc pe Yapaksa într-un locuşor cu apă caldă, ca să-i mimez actul al treilea din Adada, operă bufă pentru clarinetul cu mustaţă.

La vestiar, tânăra mă roagă s-o scuz, becauze are de gând să-şi încarce cu ruj labialele. Dispare la toaletă. O măsor pe angajata de la vestiar, dar nu merită nici măcar o ochiadă. E o pocitanie respingătoare, simpatică la fel ca înţepătura unei viespii. Ca să nu mă plictisesc aşteptând, mă apropii de un panou mare de sticlă fixat pe peretele vestiarului. În spatele geamului sunt prinse în piuneze diferite cartonaşe albe

caligrafiate stângaci. E vorba de anunţuri destinate coloniei albaneze.

Între cetăţeni se propun apartamente, mobile, case la ţară, maşini sau locuri de muncă. Parcurg distrat textele. Aduce cu vitrina unei agenţii imobiliare. Pot fi văzute fotografii de case, de maşini pentru ilustrarea propunerilor. Cum vreau să renunţ la lectură, privirea cu crampoane a celebrului comisar San-Antonio cade asupra unui cartonaş mai mare ca celelalte şi care e dactilografiat în două culori. Aveţi idee ce anume citesc? Ţineţi-vă bine, tangajul e puternic!

„Consulatul general caută îngrijitoare la copil şi şofer cu bune referinţe. Rugăm telefonaţi la 967.05.32."

Nu-mi vine a crede pupilelor (naţiunii).

– Anunţul acesta e recent? o întreb pe madam Mantou.

Individa cu numerele de la subsol se uită acolo unde San-Antonio, băiatul, îşi apasă degetul arătător.

– L-am prins în după-amiaza asta, îmi aduce ea la cunoştinţă.

După care, mă abandonează pentru a restitui umbrela unui client.

Mă grăbesc să notez numărul de telefon înscris pe anunţ. Trebuie să corespundă unui cartier mărginaş din vestul Parisului.

Îi mulţumesc Dumnezeului poliţiştilor care a avut buna idee să mă îndemne a citi anunţurile astea. Nu mi-am pierdut timpul venind aici. Această certitudine mă reconfortează. Mă uit la ceas: îmi spune că s-a făcut ora zece.

Yapaksa n-a mai terminat să-şi picteze faţada. Au trecut cel puţin zece minute de când a intrat la toaletă. Mai aştept câteva clipe *in front of the girl* [1] cu mustăţi de la vestiar, care sfârşeşte prin a-mi împărtăşi neliniştea.

– V-ar deranja să mergeţi şi să vedeai ce-i cu ea? o întreb.

Se duce. O scurtă absenţă. Funcţionara se întoarce cu un aer îngrijorat.

– E închisă în W.C. şi nu răspunde, mă informează ea, sper că nu i s-a făcut rău.

Fac un salt în interiorul toaletei şi zgâlţâi uşa închisă.

– Yapaksa, dragostea mea! strig eu.

Dar tăcerea rămâne intactă. Nu mai stau pe gânduri. Cu o lovitură de umăr scot uşa din ţâţâni. Blestem! cum s-ar fi scris în romanele din secolul trecut. Partenera mea de pat zace căzută pe jos. E palidă, nările lipite, ochii închişi. Îmi strecor mâna în corsajul ei ca să verific dacă tovarăşul toc-toc încă mai funcţionează.

Vai! vai, vai, inima ei a declarat forfet. Fata e moartă. Ce nenorocire!

O examinez rapid, dar nu găsesc nici un semn suspect. A plecat pe tăcute, singurică.

Admir repeziciunea şi prezenţa de spirit a patronilor restaurantului. Cu o discreţie lăudabilă, câţiva chelneri vin după Yapaksa şi o evacuează în apartamentele private ale birtaşului, situate într-o casă adiacentă.

E chemat doctorul din cartier. Acesta soseşte, constată decesul şi declară că biata copilă a decedat în urma unei embolii.

---

[1] În faţa fetei – limba engleză în original. (n.tr.)

Ne sfătuieşte s-o transportăm pe şest la ea acasă ca să-l scutim pe patronul restaurantului de neplăcerile formalităţilor legale. O încărcăm în maşina mea şi gonesc spre morgă. Consider că se impune o autopsie.

Voi nu?

CAPITOLUL XII

Ciudată promenadă nocturnă, cred că sunteţi de aceeaşi părere, nu?

Corpul fermecătoarei mele Yapaksa se bălăbăne pe spetează scaunului, şi, din când în când, se răstoarnă peste mine. Sunt obligat să-l împing cu cotul. Un adevărat coşmar. În sfârşit, debarc pasagera la morgă şi-i telefonez legistului, cerându-i să o examineze cu o extremă urgenţă. Nu-i exclus ca fetiţa să fi murit din cauza unei embolii, dar mie mi se pare suspect.

– Îmi telefonezi, doctore, rezultatele examenului la mine la birou, îi spun.

Părăsesc sinistrul loc cu un pas descurajat şi intru în primul bistrou ieşit în cale ca să-mi ofer o votcă dublă. Fără doar şi poate, fetei ăsteia îi era scris să nu mai apuce sfârşitul zilei. Concediul ei s-a terminat. Acum are o explicaţie cu bărbosul de acolo de sus. Sper să nu-i facă prea multe neplăceri pentru păcatele ei: le comitea aşa de bine!

Mai beau o votcă dublă, dar nu reuşesc să-mi încălzesc mansarda. În unele zile, ai putea să dai pe gât şi vitriol fără să te simţi stimulat câtuşi de puţin.

* * *

– Ei bine! s-ar putea spune că te afli într-un formidabil imbroglio! trage concluzia Bătrânu.

Îşi împreunează mâinile deasupra sugativei, îşi priveşte unghiile rozalii şi oftează:

– Anchetăm pe marginea unei prăpastii. N-avem cum merge înainte.

– Şi morţii nopţii trecute? îl întreb eu.

– Ni s-a cerut să recunoaştem că-i vorba de o dublă crimă comisă de nişte spărgători deranjaţi mintal.

– Cine v-a cerut una ca asta?

– Consulul general. Mi-a telefonat în persoană azi dimineaţă.

– Fără să vă furnizeze nici un fel de explicaţii?

– Nu avea de ce să mi le furnizeze, el ştie foarte bine că – mai ales la noi – corpul diplomatic se bucură de toate privilegiile.

– Cu toate astea n-au dreptul să-i mitralieze pe bolnavi în spitale, pe femei în casa lor, pe poliţişti în exerciţiul funcţiunii şi să arunce pe fereastră un geamgiu autentic sau fals! explodez eu.

Bătrânu îmi jugulează tirada printr-un gest.

– Bineînţeles că nu, admite pleşuvul, dar centrul anchetei se află la consulat. Or, acolo e un teren interzis.

– Şi dacă m-aş introduce în acest teren interzis, şefu'?

Scutură energic din cap.

– Nici să nu te gândeşti, întâmplarea din noaptea trecută

îmi este de ajuns! Bérurier a omorât doi membri ai personalului, destul!

– Aceşti membri se pregăteau să mă lichideze, îmi permit să vă atrag atenţia. Nuanţa poate că nu e cine ştie ce mare, dar ţin la ea.

– V-aţi introdus în consulat prin efracţie! obiectează străbunul.

Pe cuvântul meu, uite că iar o să ne luăm la ceartă noi doi.

– După dumneavoastră era mai bine să fi lăsat totul baltă?

Se încruntă.

– Am spus eu aşa ceva? Nu, dragul meu, îţi cer doar să acţionezi cu discreţie, respectând regulile jocului. Or, jocul o cere să dai uitării consulatul.

– Consulatul s-ar putea, dar nu şi locuinţa particulară a consulului.

– Ce vrei să înţelegi prin asta?

– M-am informat recent, frunzărind anuarul telefonic; e o lectură edificatoare, domnule director. Consulul locuieşte în Rueil-Malmaison, la fel ca şi Premierul!

– Ce Premier?

– Primul Consul, cu alte cuvinte Bonaparte!

Bătrânului nu i-au plăcut niciodată aluziile superficiale, mai ales în momente grave.

Butada mea trebuie să fie de Dijon, fiindcă îi înţeapă nasul.

– Oh! te rog, monşer, calambururile...

Mă încăpăţânez să zâmbesc, în felul ăsta evit să-i fac un şampon cu conţinutul călimării.

– Spuneam deci, domnule director, că domnul consul al Alabaniei locuieşte în Rueil-Malmaison, şi individul e în

căutare de personal. Are nevoie de o îngrijitoare pentru-copil şi de un şofer. Mereu am visat să cunosc viaţa particulară a persoanelor neparticulare, adaug eu ca să-l scot din sărite. Dacă aţi binevoi să-mi pregătiţi pentru mâine nişte acte false şi certificate false, mi-aş încerca norocul...

Bătrânu se destinde.

– Uite o propunere isteaţă, îmi spune el. Efectiv, cred că ai putea...

Telefonul lui cu modulator de frecvenţă se anunţă strident, iar el ridică receptorul.

– E pentru dumneata, bombăne el, întinzându-mi combina: medicul legist.

Doctorul mă anunţă că n-a descoperit nimic suspect la autopsia nefericitei Yapaksa. Pare moartă de moarte bună, ceea ce constituie o slabă consolare.

Dar trebuie aşteptat rezultatul unei întregi serii de analize mai înaintea unui diagnostic oficial. Îi mulţumesc practicianului pentru diligenţele lui (bea vinuri de Postillon) şi îi cer bossului autorizaţia să mă retrag pe domeniile mele.

Mi-o acordă.

Mai înainte de a ajunge în cochetul meu castel, mă duc să dau pe gât o halbă la bistroul de peste drum. Bérurier perorează aici în mijlocul unui grup. Fruntea îi e plină de pansamente adezive, nasul zdrobit, un ochi învineţit, o arcadă suturată şi un braţ în eşarfă. Îşi povesteşte „accidentul".

– Bătrâna cade sub roţile autobuzului. Gata să fie zdrobită. Eu nu mai stau pe gânduri: mă arunc, o prind de mijloc şi o propulsez pe trotuar, dar nu mai, am timp să mă păzesc şi tobuzu' îmi trage un upercut în plin. Am crezut că-mi plesneşte

cisterna. Oamenii se îngrămădeşte. Mă căznesc din răsputeri să-nu mă poarte în triumf. Dacă v-aş zice că un boss bătrân cu rozeta la rever m-a întrebat care-i blazonul meu ca să-mi acorde o medalie de salvator!

Un murmur admirativ îi salută performanţa. Socotesc că momentul e potrivit să mă produc într-o mare gală mondială. O fac pe nevinovatul care n-a auzit nimic şi comite o gafă fără să vrea.

– Cum stau treburile, Béru, mă înduioşez eu asupra soartei lui, nevastă-ta s-a mai liniştit? Te-a adus într-o stare jalnică, dragul meu. Să ştii că ăsta e un motiv de divorţ! Dacă te decizi poţi conta pe mine ca să depun mărturie.

– Ce tot trăncăneşti tu acolo? se bâlbâie tontălăul, aruncându-mi nişte ochiade disperate.

Spectatorii încep să se strâmbe de râs.

– Scorpia aia a lui o să-l omoare într-o bună zi, prevestesc eu lugubru. Manifestă o asemenea slăbiciune faţă de ea, bietul Béru!

Veselia se generalizează. Tovarăşii de pahar îl acoperă pe umflat de sarcasmele lor. Astfel încât, ultragiatul, în cele din urmă, crapă marmura gheridonului trăgându-i un pumn.

– Nu permit ca doamna Bérurier să fie făcută scorpie! tună Maiestatea sa. Dacă am un schimb de cuvinte cu ea, asta mă priveşte numai pe mine. În toate căsniciile se mai întâmplă şi zâzanii, ele întreţine sentimentele!

Îşi goleşte paharul şi se ridică.

– Dacă vă aşteptaţi să plătesc un rând, puteţi să aşteptaţi până la sfântu aşteaptă!

Îl ajung din urmă la vreo cincizeci de metri de cârciumă, aşa cum şchiopăta ca o mârţoagă bătrână.

– Ascultă, Grasule!

– Lasă-mă în pace! Şmecherii care vrea să mă trateze ca pe ultimul maimuţoi, n-am nimic de comunist cu ei! Fie că este superiorii mei rahitici sau nu, e acelaşi lucru!

Am nevoie de zece minute şi de un triplu Cinzano oferit în bodega următoare, ca să ajung să-l liniştesc.

Când furia i se mai calmează puţin, încep să-i vorbesc despre muncă.

– Ascultă-mă bine, samar bătrân, mâine declanşăm ofensivă generală împotriva Alabaniei.

– E război?

– Nu încă. Dar dacă ai să fii la înălţimea misiunii, ar putea fi evitat. Uite ce avem de făcut.

Şi îi expun planul meu.

Îl expun lui Béru, dar nu şi vouă, pentru că de fapt sunteţi prea imbecili. Şi în unele seri, aşa ceva mi-e imposibil să suport!

CAPITOLUL XIII

A doua zi dimineaţă, destul de devreme, sosesc la birou într-o ţinută deosebită. Am îmbrăcat un costum vechi gri închis, obosit dar corect, pantofi vechi cu pielea crăpată dar bine cremuiţi, cămaşă albă şi cravată neagră. Oglinda e cât se poate de categorică: arăt a şofer de casă mare în civil. Am împins grija pentru autenticitate până a-mi pune pe cap un clop cam lustruit, cu panglica puţin mucegăită.

Bătrânu mă apreciază, îmi dau seama după privirea lui care scânteiază.

– Uite aici actele şi certificatele, îmi spune el. Indivizii de la consulat n-au decât să sune la foştii angajatori. Vor obţine informaţii foarte elogioase la adresa dumitale.

Pun documentele în buzunar şi dispar.

Mai înainte de a mă duce în Rueil-Malmaison, trec pe la Păduche.

Tot nu s-a întors at home[1] (cum spun savoyarzii).

Bietele lui pisici înfometate se agită dincolo de uşă, de ţi

[1] Acasă – limba engleză în original.

se rupe inima. O rog pe cerberă să se ocupe de ele până la întoarcerea (problematică) a bătrânului profesor.

Îmi pilotez Jaguarul până la gara din Rueil. O parchez pe un teren bătătorit şi iau un taxi care să mă conducă până la locuinţa situată în apropierea castelului Fifine. Aici e rezidenţa Excelenţei sale. Casa, stil Ile-de-France-Aiuristic, se numeşte „Cei trei arbuşti" şi se ridică într-un parc de două hectare, cam în paragină. Când încep să sun la grilaj, doi dogi germani se aruncă spre poartă lătrând. Degeaba îi iau eu cu stai cuminte Grivei, hai cuţu-cuţu şi chiar pis-pis, ei continuă să-mi manifeste o vie antipatie.

Un ins cu craniul ras şi căruia i-ar reuşi, gândesc eu, o superbă carieră în răsturnarea ţintelor la bâlci, se îndreaptă spre mine învârtind nişte pistoale de înaltă precizie.

Am impresia că trebuie să fie rudă cu gorila împuşcată la consulat, dacă nu cumva asemănarea s-ar datora unui prieten al tatălui său.

– Ce doreşti? mă întreabă el sec.

Îmi umezesc buzele mai înainte să-i răspund pe un ton detaşat:

– Am venit pentru slujba de şofer.

Mă examinează în tăcere, din cap până în picioare, de la stânga la dreapta şi în sens invers. Pe urmă, îşi încreţeşte uşor nasul şi-mi deschide, încercând să domolească dulăii cu vorba. Le debitează nişte chestii în alabaneză. O să fie tare vesel dacă aceşti căţeluşi nu vorbesc franţuzeşte.

Parcurgem o alee năpădită de buruieni, printre două şiruri

de arbori. Casa se ridică pe mijlocul unei peluze imense. Deşi e ziua în amiaza mare ai impresia că e scăldată sub clarul de lună asta datorându-se, gândesc, culorii ei spectrale şi acoperişului din ardezie înverzită.

Portarul mă introduce într-un hol cu aspect bătrânesc de unde porneşte o scară din lemn cu balustrade impozante. Aştept un moment adulmecând mirosul fad care pluteşte în aer de jur-împrejur (cum se spune la Simca). Undeva, un magnetofon cântă Mozart. E frumos, Mozart.

Un zgomot de paşi mă face să întorc capul. Dau cu ochii de o făptură tânără şi palidă, cu un nas puternic şi ţinuta îndoliată. E vorba, şi cred că nu mă înşel, de secretarul pe care l-am zărit din locuinţa Păduchelui, datorită binoclului.

Privirea lui ascuţită plonjează asupra mea fără bunăvoinţă (bunăvoinţa n-a putut să vină şi ea).

– Dumneata eşti şoferul profesionist? mă întreabă el sec.

– Da, domnule. Dacă binevoiţi să luaţi cunoştinţă de certificatele mele. Am lucrat şase ani consecutiv în serviciul contelui La Motte Bourrée.

– Şi de ce l-ai părăsit?

– El e cel care ne-a părăsit domnule, răspund eu fără să mă umfle râsul. Domnul conte a decedat săptămâna trecută.

Tipul citeşte documentele furnizate de Bătrânu şi pe care am avut grijă să le tocesc mai înainte de a veni.

– Cum de ai aflat că suntem în căutarea unui şofer?

– Unul dintre prietenii mei lucrează la restaurantul alabanez din piaţa Péreire, şi el e cel care m-a informat.

– În anunţ ceream să ni se telefoneze, nu să se prezinte aici solicitantul.

– Ştiu, domnule, dar m-am gândit că un contact direct ar fi preferabil, iată de ce mi-am permis să vin fără să-mi fi precedat sosirea printr-un telefon.

Iar se uită la mine. În ochii lui e atâta tandreţe cât în cei ai unei pisici cu coada legată de o sonerie.

– Îmi permiţi un moment? rosteşte el ridicând certificatele.

Se eclipsează. Bossul a avut dreptate să pregătească terenul.

Sodomizatul ăsta are de gând să telefoneze, bine mersi, foştilor mei stăpâni. Într-un sens, e mai curând un semn bun. Asta înseamnă că e înclinat să mă angajeze.

Efectiv, când apare din nou, un sfert de oră mai târziu, îmi aduce un răspuns afirmativ. Discutăm condiţiile, şi iată-mă în serviciul alabanezilor. Trebuie să-mi încep munca după-amiază.

Totul a mers ca uns, nu-i aşa?

* * *

Cât e de frumos San-Antonio al dumneavoastră, în livrea de *driver*[1] de mare lux, fetiţelor! ştiţi bine că nu mă dau la o parte când e vorba să mă deghizez. Mi s-a întâmplat să mă înţolesc în zuav, în preot, în măcelar, în sacagiu, în pompier, în octogenar, în sifilitic, în tânără de familie, în suzetă, în recrut, în sanscrit, în streaşină, în coşar, în pinguin, în Ludovic al

[1] Şofer – limba engleză în original. (n.tr.)

XIV-lea, în Ludovic al XV-lea, în Ludovic al XVI-lea, în Ludovic al XVII-lea, în Ludovic al XVIII-lea, în Ludovic al XIX-lea, în Ludovic al XX-lea[1], în punct de Alençon, în expert-contabil, în vânzător de limonadă, în targă, în pahar, în Niţă contra, în birjar, în cardinal, în şef de gară, în prinţ consort, în japonez, în substanţă plastică, într-un sire trist, în rabin, în Robin Wood, în Dany Robin, în Robinson, în robă, în robinet, în Robbe-Grillet, în robot, în robust şi în paraşutist, dar *it is the first time*[2] când mă deghizez în şofer.

Ţinuta asta de sclav îmi vine de minune. Leggings (jambiere) strălucitoare, pantalonul bine croit, vestonul bine încătărămat, şapca bine pusă, aş putea să pozez eu însumi pentru o revistă consacrată uniformei în decursul timpului, de la costumul lui Adam până la ţinuta de gală cu jiletcă în dungi de ceremonie şi pămătuf de şters praful.

Insul în negru, care mă recepţionează, bate din gene satisfăcut.

– Eu sunt domnul Wadonk Hétaurdu, primul secretar al Excelenţei sale, mă încunoştiinţează el. Pentru început, mergi să pregăteşti maşinile: Peugeot-ul, fiindcă ai să pleci pe seară în Normandia.

Mă înclin. Zdrahonul de azi dimineaţă îmi arată unde e garajul şi mă apuc de noile mele ocupaţii.

În hangar sunt trei maşini. Un Bentley vechi, solemn ca o recepţie la Buckingham Palace, un 404 gri şi o Dauphine neagră.

---

[1] Ludovic al XIX-lea şi al XX-lea nu există în istoria Franţei. Aici intervine umorul autorului. (n.tr.)

[2] Este pentru prima oară – limba engleză în original. (n. tr.)

Mă ocup, prin urmare, de 404 gri, întrebându-mă ce înţelege Wadonk Hétaurdu prin a le „pregăti". Are patru roţi, plinul de benzină şi de ulei. Tot ce aş putea face pentru maşina asta ar fi să-i trag un şampon pe capotă, ca s-o fac strălucitoare ca 9.

O scot deci afară şi mă apropii de casă, fiindcă am remarcat o sursă de apă în spatele clădirii, încep să lustruiesc şareta cu energie. Simt că sunt observat şi trebuie să depun toată străda-nia. Locuinţa pare la fel de veselă ca o conferinţă a părintelui Dupanloup asupra vieţii monahale.

Domneşte o linişte aproape totală. Am impresia că relativ puţină lume ocupă această locuinţă. Când maşina mea e la fel de sclipitoare ca pietrele din coroana Angliei, o trag la loc în garaj. Dulăii care hoinăresc prin parc mă miros uneori într-un fel neliniştitor.

Nu că aş vrea să spun, dar aş prefera să vizionez un film cu Stan şi Bran!

Mă întorc spre casă cu un pas mândru. Tare mi-ar plăcea să observ ce se petrece în interior, nu sunt aici pentru aşa ceva? Apropiindu-mă privesc faţada tristă. Zăresc o siluetă în spatele ferestrei de la etajul întâi. E vorba de o femeie. A tras perdeaua la o parte şi se uită la mine cu atenţie. Cu cât mă apropii mai mult cu atât îmi dau seama că persoana e deosebit de frumoasă. Blondă, tânără, cu trăsături regulate. Mă înclin pentru un salut respectuos şi intru în casă pe uşa de serviciu.

Bucătăria e şi mai deteriorată decât restul proprietăţii. Zugrăveala coşcovită. Un cazan enorm pentru apă caldă e fixat de plafon. Aragazul e ruginit. E cam strâmtorat, domnul consul.

O puştoaică frumoasă cu caroseria fason pin-up se află în faţa maşinii de gătit. Încălzeşte un biberon în bain-marie. Imediat trag concluzia că se află un copil mic în casă.

La început n-o zăresc pe fetiţă decât din spate. Nu mă simt de loc grăbit s-o văd întorcându-se, deoarece reversul medaliei ei prezintă un interes indiscutabil. Talia e fină, poponeţul cu rotunjimi perfecte, iar picioarele ar pune la idei statuia de marmură a unui eunuc.

Şi pe urmă, brusc, se întoarce, iar eu îmi pierd uzul raţiunii. Copila e roşcată cu picături de aur în ochii verzi şi pistrui pe chipul delicat. Dacă începi să te uiţi la buzele ei, ţi se întâmplă ca şi cum te-ai aşeza pe un cablu de înalta tensiune. Ca să te desprinzi ar fi nevoie de o bară sănătoasă, de un tractor şi de o duzină de aparate de sudură cu flacără oxhidrică.

Îmi zâmbeşte. Dinţii strălucitori cântă viaţa, frumuseţea, dragostea cu tot ce are ea împrejur şi în interior!

– Bună, ciripesc eu, fiindcă ştiţi că atunci când e vorba de conversaţie nu mă întrece nimeni.

– Bună, îmi răspunde ea vioi.

– Eu sunt noul şofer, mă prezint: Antoine Siméon!

– Iar eu, Claire Baillet, răspunde copila roşcată, noua îngrijitoare la copil.

– Ce vârstă are clientul dumitale?

– Şase luni; e tare drăgălaş. Încă nu l-aţi văzut?

– Abia am sosit.

– Şi eu la fel...

Atinge biberonul ca să se asigure dacă-i gata.

Probabil că nu este, fiindcă el îl cufundă din nou în cratiţa cu apă clocotită.

– Ciudată casă, murmură ea. Practic e goală.

– Serios?

– Am impresia că în afara copilului, deocamdată nu-s decât doi bărbaţi pe aici.

– Glumeşti?

– Nu glumesc!

– Aş putea să te asigur că se mai află cineva; tocmai am zărit la o fereastră de la etajul întâi o femeie frumoasă, blondă, care mi s-a părut tristă.

– Să fie mama copilului?

– S-ar putea.

– L-aţi văzut pe consul? mă întreabă ea.

– Nu, dumneata?

– Nici eu.

Îmi serveşte un surâs atât de drăgălaş şi plin de promisiuni ca un buletin electoral, şi pleacă ducând biberonul.

Rămân singur. Deschid câteva dulapuri cu uşile bălăbănind şi descopăr provizii într-o cantitate destul de mare. S-ar părea că prin partea locului lipseşte personalul de serviciu.

Nici urmă de bucătăreasă, nici urmă de cameristă sau de servitoare, nici măcar o băbuţă care să tragă cu aspiratorul.

Prin urmare, se află aici namila care mi-a deschis, secretarul palid şi îndoliat, pruncul, femeia blondă... Plus o îngrijitoare pentru copil şi un şofer, proaspăt angajaţi...

Nu-i vorbă că aş vrea s-o fac pe Sherlock Holmes, dar toată povestea asta mi se pare cam extravagantă.

În locuinţa asta dărăpănată, mustind de igrasie, să angajezi

o îngrijitoare la copil şi un şofer, când nu mai există alt personal mi se pare o dovadă de mare fantezie.

Aştept un moment în bucătărie. Dar nu-s eu genul de om care să prindă rădăcini şi, după ce trec vreo cinci minute, plec în expediţie prin puşcăria asta.

CAPITOLUL XIV

O sufragerie, imensă cu lambriuri şi un plafon după moda franţuzească; un salon încă şi mai mare, ale cărui decoraţii din ipsos pleacă la plimbare şi pe urmă un birou unde miroase a lemn mucegăit.

Asta-i tot în ceea ce priveşte parterul. Mobilele sunt vechi, urâte şi şchioape. Pe câteva scaune sunt aşternute huse. Obloanele din fier sunt închise şi probabil că nu-i prea uşor să le deschizi, din cauza ruginei. Părerea mea e că Excelenţa sa nu dă prea dese baluri mascate la reşedinţa particulară.

Ăsta-i castelul *Frumoasei din pădurea adormită*, pe cuvântul meu! Mirosul caselor nelocuite e foarte particular. Asta de aici e mai mult decât nelocuită: e părăsită!

Te bate gândul să inviţi trei buldozere pentru o partidă de v-aţi ascunselea prin puşcăria asta.

Ajung în hol trăgând cu ochiul în direcţia scării. Valiza mea e tot aici, fiindcă Wadonk Hétaurdu încă nu mi-a arătat care e camera mea.

Ce să fac? Să mai aştept sau să-mi continuu explorarea?

Mă hazardez şi o pornesc pe scări în sus. La primul etaj nu se simte mirosul trist de jos. E ceva mai uman: ghiceşti

anumite prezenţe. Un copil plânge pe undeva. Dau colţul culoarului şi-l zăresc pe amicul meu, gorila, stând pe o canapea veche, desfundată. Citeşte un ziar alabaniez. La apariţia mea, îşi lasă în jos ziarul şi mă fulgeră cu o privire feroce.

– Ce cauţi, aici?

– Ceva de lucru, îi răspund. Am terminat de spălat maşina 404 şi aş vrea să ştiu ce-ar mai fi de făcut.

– Coboară, o să-ţi spunem noi.

Ce face pe coridorul ăsta musculosul individ? S-ar zice că supraveghează pe cineva, dar pe cine? Pe noua îngrijitoare la copil? Sau pe tânăra femeie blondă?

Cobor agale, plânsul copilului în maghernita asta vetustă produce asupra mea un efect bizar. Ambianţa are ceva deprimant, apăsător, puţin funebru...

Prefer să hoinăresc prin parc. O vreme cum numai în Ile-de-France poţi găsi, blândă şi cenuşie. Pe cerul diafan se preling nori grei mânaţi de vântul din vest. Mă întorc spre pinul în dreptul căruia se află fereastra femeii blonde. Aceasta şi-a părăsit postul de observaţie. O aud vorbind cu cineva. Se exprimă cu vehemenţă, în alabaneză. Şi pe urmă se trânteşte o uşă. Liniştea se înstăpâneşte din nou, uniformă ca o apă moartă, perfidă, teribilă!

Ce noroc că micuţa Claire se află între aceste ziduri! Ea măcar e vie.

Wadonk Hétaurdu apare pe peron. Plesneşte din degete ca să-mi ordone să mă apropii de el.

– Ai să pleci cu îngrijitoarea şi copilul, îmi porunceşte el.

Scoate din buzunar o bucată de hârtie.

– Ai să mergi la adresa asta şi ai să laşi acolo copilul cu

îngrijitoarea. Ai să-ţi petreci noaptea cum şi unde ai să pofteşti dar să fii aici mâine pe seară, să zicem pe la orele nouăsprezece.

O fac pe tipul interesat de această scurtă dar imediată vacanţă.

– Domnule, rostesc eu încurcat, vă rog să mă scuzaţi, dar fiţi aşa bun şi avansaţi-mi vreo sută de franci din leafă, mi-ar prinde bine, eu... of... Mă înţelegeţi, nu?

Amănuntele astea mărunte sunt cele care alcătuiesc iluzia adevărului. Dacă Wadonk Hétaurdu ar mai fi nutrit ceva îndoieli în privinţa mea, acestea s-au volatilizat acum. Îşi scoate portofelul şi îmi întinde o bancnotă de o sută.

– Mulţumesc, mult, domnule, fac eu.

– Încă ceva, intervine el. Mâine să fii în livrea de gală, Excelenţa sa merge la o recepţie oficială.

Mă descopăr.

– Perfect, domnule.

– Bun, du-te şi ajut-o pe îngrijitoare.

Intru în hol unde Claire Baillet mă aşteaptă cărând un prunc într-un sac anume în acest scop. Iau valiza frumoasei îngrijitoare, pe cea a copilaşului şi o conduc pe încântătoarea mea pasageră până la maşină. Pe când încărcam valizele în portbagaj sub privirile îngheţate ale lui Wadonk, am auzit un ţipăt pătrunzător venind dinspre casă.

Mă uit în acea direcţie, dar Rétaurdu clatină din cap surâzător.

– Vezi-ţi de treabă, îmi spune el cu o voce liniştitoare, e un radio. Se transmite o piesă poliţistă.

Explicaţia lui nu dovedeşte o imaginaţie prea puternică, dar eu mă prefac că sunt satisfăcut.

Dii căluţ! Iată-ne porniţi la drum. Mă uit pe hârtia secretarului şi citesc: „Grădina înflorită" din Vrerneuile-sur-Avre. O apuc în direcţia Saint-Germain ca să mă angajez pe breteaua care ajunge în autostrada de vest. Claire stă în spate cu pruncul. Acesta din urmă nici măcar nu scânceşte.

– Doarme? o întreb.

– Da.

– Nu ţi-ar face plăcere să vii în faţă?

– De ce? se miră (sau se preface că se mira) Claire.

– Îmi displace să-mi petrec viaţa privind în oglinda retrovizoare. Ca să nu mai punem la socoteală că nu-i deloc prudent. Dacă vii alături de mine, n-am să mai am nevoie să te examinez prin oglindă...

Cum nu-mi răspunde, insist aruncând peste umăr o privire din catifea de mătase naturală.

– Gândeşte-te la siguranţa copilului şi a dumitale, Claire.

– Încetează cu familiarismele! mă repede ea acră. Am oroare de slugile sigure de ele care o fac pe cuceritorii.

M-a pocnit drept în moalele copului, băieţi. M-am înşelat cu fetiţa asta: o face pe virtuoasa, domnişoara fâţ! Nu se ţine de demagogii şi înţelege să nu amestece cârpa de spălat pe jos cu şervetele.

Păcat. Un şervet ca ea mi-ar fi prins tare bine. Întotdeauna mi-a plăcut lenjurile frumoase.

Gonesc, prin urmare, spre Normandia. Nu-i regiunea unde am văzut lumina zilei, dar sunt nişte meleaguri încântătoare. Tăcerea mă apasă. Când în spaţiul meu vital se află o păpuşică,

e ceva peste puterile mele: trebuie să-i povestesc istorioara cu omul care a văzut omul care a văzut osul. După vreo zece kilometri a iau mai pe departe (cu titlu de revanşă).

– Am impresia că am aterizat amândoi într-un loc deosebit de ciudat, nu? Sunt tare haioşi alabanezii, anul ăsta.

– Foarte adevărat, recunoaşte miss incendiu, în ceea ce mă priveşte, nu-mi pare rău deloc că plec din casa asta sinistră.

Linişteşte copilul, care dă semne de nerăbdare. O privesc prin retrovizor, fermecat de gesturile ei delicate.

E frumoasă şi puericultura asta.

– N-ai avut niciodată chef să munceşti pe cont propriu? o întreb.

– Ce vrei să înţelegi prin asta?

– Vreau să spun, nu te-a tentat să ai grijă de un copil care să fie al dumitale?

– M-am gândit, admite Claire.

– În ziua în care te hotărăşti, adu-mi la cunoştinţă, livrările la domiciliu reprezintă meseria mea. Sunt convins că amândurora ne-are reuşi ceva destul de bun.

Uite-o că iar se oţărăşte. N-o să-mi scoateţi din cap că fata asta are un prieten de dată recentă şi că-i face plăcere să-i fie credincioasă. Fidelitatea nu-i o vocaţie, contrar celor ce-şi imaginează mulţi oameni, ci un capriciu. Să luăm o fetişoară cu o lampă de sudură, în chiloţi. Când pune mâna pe unul care i-a căzut cu tronc, o face pe exclusivistă! Are impresia că a încheiat un contract. Nu-i chip să-i apuci nici măcar un deget, chiar şi cu un cleştişor pentru zahăr!

Şi pe urmă, într-o bună zi, se satură de viteazul ei şi o ia de la capăt, deghizându-şi posteriorul în Centru de primire. Dar în interval a jucat şi ea o comedie. A crezut în misiunea ei. Şi-a vânturat farmecele ca pe nişte relicve. Interzisă atingerea, totul e pentru Ernest! Nişte proaste, ducă-se la naiba! Totul e doar în capul lor. Le place cinematograful şi-şi fabrică unul pe măsură! Dau peste un neisprăvit şi uite-le că neagă până şi existenta apei curente!

– Eşti logodită? o întreb.

– Nu, îmi răspunde ea.

– Să nu-mi spui acum că viaţa dumitale seamănă cu deşertul Gobi?

– Am O SINGURĂ prietenă.

Simt că mi se pune nodul în gât! Am auzit bine, a zis O SINGURĂ prietenă, hei, băieţi? Aşa aţi auzit şi voi? O greşeală de macaz.

Uite că am nimerit peste o adeptă din insulele Lesbos! Domnişoara se ţine de practici dubioase! Aşa cum merg lucrurile, n-o prea văd curând cu propriul ei bebeluş (dacă pot să mă exprim aşa). Să dai cu gura e o treabă pentru dame! Un băieţaş de şaptezeci de anişori ar face pipi în şosete! Să vezi o fetiţă aşa frumoasă cum e Claire, în relief şi în culori, cu parfum de la Rochas şi balcoane dând spre mare şi să-ţi zici că e pierdută pentru umanitatea în suferinţă, aşa ceva îţi provoacă aderenţe pe creier.

Îţi vine să iei din cui bastonul de pelerin şi să pleci pe jos la Lourdes ca să aprinzi o lumânare în sănătatea ei! Dar vai, bastoanele de pelerini nu se mai găsesc decât în closetele de la ţară.

– M-ai decepţionat, nu mă pot eu împiedice să nu-i spun.

Nu se simte deloc deranjată.

– Chiar aşa?

– O zeiţă ca tine să se lase satisfăcută cu degetul arătător, e dezolant. N-ai încercat niciodată să ai de a face cu un bărbat?

– Ba da, însă nu mi s-a părut concludentă experienţa.

– Fiindcă vei fi nimerit peste un raton prăpădit. În fine, fiecare cu gusturile lui.

* * *

„Grădina înflorită" e o plăcută pensiune normandă situată într-un parc mare pe malurile râului Avre. O ţin două fete bătrâne, curăţele care încep să scoată strigăte de admiraţie la vederea debarcării bebeluşului. Îi fac gligli sub bărbie şi îi inventează nume exotice, emoţionate nevoie mare.

Sunt surprins, fiindcă această casă de bună calitate nu corespunde deloc cu ce-mi imaginasem eu. Mă aşteptam să ajung într-un loc suspect, dar aici, dimpotrivă, totul e curat, senin şi tihnit.

Dulcea provincie în toată blândeţea ei.

În timp ce Claire se instalează împreună cu pruncul din grija ei, eu o iau la întrebări pe una dintre demoazele.

– O cunoaşteţi pe Excelenţa sa? mă informez eu.

– Nu. Secretarul lui a venit să închirieze. Să nu uitaţi să-i transmiteţi domnului Consul cât suntem de încântate, sora mea,

Hortebse şi cu mine, de alegerea făcută. Onorându-ne modesta noastră casă, el a...

Etc., etc.

– Nu cunoaşteţi cumva imnul alabanez? fac eu.

– Absolut deloc!

– Ei bine! va trebui să-l învăţaţi. Excelenţa sa vrea să-l cântaţi în fiecare dimineaţă fiului său când se trezeşte din somn.

Apuc iar drumul Parisului lăsând în urma mea o bătrână domnişoară cum nu se poate mai alarmată.

CAPITOLUL XV

Trec prin Saint-Claud ca să-mi schimb hainele. Mami cască nişte ochi mari când mă vede sosind în ţinută de şofer.

– Antoine, fiule, oftează ea, eşti obligat să faci nişte lucruri!

O sărut.

– Oricum, e haios, mami.

Mă uit la ea cu dragoste. Félicie a îmbătrânit puţin în ultimul timp. Ridurile s-au mai adâncit în jurul ochilor, la fel ca şi pe tâmple. Părul e şi mai cărunt. Privirea cam tristă. Mi se strânge inima. Îmi spun că îmbătrâneşte măcinată de spaime. Îşi petrece viaţa tremurând pentru scumpa ei progenitură. Într-o zi are să dispară iar eu voi purta în mine regrete veşnice, că am lipsit-o de prezenţa mea.

– Ce mult te iubesc, tu ştii, mami.

Faţa îi e luminată de un mic zâmbet fericit. În chip de răspuns îmi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

– Ascultă, mami, ştiu bine că promit de multe ori şi nu-mi prea ţin promisiunile, dar acum e lucru hotărât. De îndată ce termin cu ancheta asta în curs, plecăm la ţară amândoi pentru cincisprezece zile.

Nu crede nici o iotă, dar se preface.

– Sigur că da, Antoine.

– Sunt în restanţă cu vacantele. Dacă mi-aş lua toate zilele libere, care mi se cuvin, aş avea dreptul la o pensionare anticipată! Mergem într-un locuşor, nu prea departe. Distanţa n-are nici o importanţă. Undeva pe lângă Fécamp, vrei? Căutăm un han fără telefon şi mâncăm languste la toate mesele. Poţi să pregăteşti valizele de pe acum, de fapt, n-o să avem nevoie de mare lucru.

* * *

Mă îmbrac din nou în civil şi mă uit la the clock[1]. E aproape nouă.

– Nu cinezi acasă? se nelinişteşte scumpa de ea.

– Da, însă ceva mai târziu. Păstrează-mi ceva acolo, gata pregătit, am să mănânc când mă întorc.

– Am să mă uit la televizor, şopteşte ea.

Asta înseamnă în limbajul Féliciei, că mă va aştepta, că va spera să mă întorc până la sfârşitul programului, şi după el. Îi place aşa de mult să se uite la mine cum mănânc felurile de bucate pregătite de ea. Îmi toarnă de băut, îmi întinde sarea sau muştarul exact în clipa în care am nevoie...

– Nu cumva eşti bolnavă, mami?

– Da de unde, ce idee, arăt rău?

[1] Ceas – limba engleză în original. (n.tr.)

– Pari ostenită.

– Fiindcă azi n-a venit femeia care ne face menajul. Imaginează-ţi că fiica ei a născut prematur, săraca luase thalidomidă[1] şi...

Félicie îşi face semnul crucii. De unde trag concluzia că biata madam Saugreut, care, fără doar şi poate, colecţionează toate belelele, este acum bunica unei otarii.

* * *

Un calm plat (e singurul lucru plat în apartamentul lor) domneşte la familia Bérurier. Servitoarea vine să-mi deschidă şi mă informează că da, Domnu' este acasă.

Gunoaiele au fost măturate. Au completat tavanul lipsă cu un grilaj pentru ca vecinul de deasupra, care ar risca să nu se audă căzând, să rămână la el acasă, şi s-a lipit ce se mai putea lipi.

Berthe, răsturnată pe o canapea, se uită la televizor. Alături îl are pe prietenul lor, frizerul. Béru e aşezat pe un scaun în spatele celor doi, ca într-un autobuz. Se aude zgomotul flasc şi uşor de la jartiera balenei, pe care coaforul face game. La televizor, domnul Pierre Sabbagh în persoană – întruchipând omul secolului douăzeci. Pune o întrebare teribil de spinoasă,

[1] Tranchilizant – în prezent s-a renunţat la el din cauza efectelor lui teratogene (produce naşterea unor monştri), fiind folosit doar în tratarea leprei. (n.tr.)

acest domn Sabbagh: „ce culoare avea calul lui Henric al IV-lea?". Domneşte un suspans atât de epuizant, încât nici una dintre cele trei persoane nu catadicseşte să mă salute. Iau loc alături de Béru. Bona se instalează pe genunchii mei, fiindcă i-am mobilizat scaunul.

Clipa e înfricoşătoare. Meciul anului: domnul Balandard contra băieţilor din Bellenaves (Allier). Reprezentantul din Hellenaves susţine că Henric al IV-lea (regele bulionului în cub) avea un cal cu pete. Domnul Balandard afirmă că era roib. Zero puncte peste tot. Jocul se continuă.

Maiestatea sa se decide să-mi întindă două degete neglijente.

– Ce vânt te aduce? mă întreabă el foarte stil Régence.

Îi strâng cei doi cârnăciori.

– Putem sta de vorbă un moment?

– După terminarea emisiunii; tranşează el. De altfel asta o să fie ultima întrebare.

– O problemă de literatură! Ne precizează domnul Sabbagh. (Acum joia e zi de Sabbat).

Scoate o fişă dintr-un compartiment şi chipul lui se luminează ca un hol de cinema.

– Cine a scris „Să nu-ţi faci griji", întreabă el, luându-şi un aer maliţios care e în măsură să impresioneze patru milioane cinci sute douăzeci şi şase de mii de telespectatoare.

Domnul Balandard răspunde că Shakespeare; reprezentantul din Bellenaves e de părere că autorul e San-Antonio, şi, natural, el e cel care câştigă.

– Nu-mi mai aduceam aminte că-i de tine, recunoaşte Bérurier.

– Fiindcă formaţia ta clasică lasă de dorit!

Victoria celor din Bellenaves e totală. Domnul Balandard e ridiculizat. Câştigă totuşi ceva acolo, şi dreptul de a strânge mâna domnului Lesage. Unii ar fi în stare să se omoare şi pentru mai puţin de atât! Mă pregătesc s-o salut pe balenă, dar n-o mai văd. E răsturnată pe canapea. Coaforul îi face un bigudiu investigator şi grăsana gângureşte ca un torent.

– La tine se petrec lucruri comice! îi şoptesc lui Béru arătând spre cetaceul lui.

Îmi murmură la ureche:

– Nu pot să zic nimic: suntem în raporturi reci. Şi pe urmă, uitându-se la amicul lui, merlanul, adaugă: „Închipuie-ţi că neghiobul ăsta a divorţat. De acum înainte o să ne procopsim cu el în toate serile."

Pluralul ăsta e într-o oarecare măsură original. Pudic, îl iau după mine la bodega de la parter.

* * *

O dată sprijinit de bastingaj parcă se simte mai bine. Enormul îşi regăseşte seninătatea.

– Vezi tu, face el, după tot tărăboiul de ieri, m-a apucat nişte gânduri negre. Mă doare sufletul că nu mai am tigrul. În fine aveam intenţia să-l naturalizez. Cât despre Sahara-Bernard el e într-o clinică. Dacă l-ai vedea, pus în ghips cum e, ai zice că-i o statuie.

– O să-l punem alături de Pinaud pe un piedestal, glumesc eu.

– Apropo de Pinaud, am trecut pe la el să-l văd, spre sfârşitul zilei.

– Cum îi mai merge?

– Mereu cu mâncărimile lui. Poliţistul care-l păzeşte îşi petrece timpul scărpinându-l.

– Acum, treci la raport! fac eu.

Bérurier îşi goleşte, paharul de vin roşu.

– Nu-l îmbrânci pe marinar, protestează el.

Îşi şterge buzele cu un viguros rever de manşetă şi-i face semn birtaşului să practice o nouă transfuzie.

– Bun, să stăm de vorbă. Cât priveşte pânda, nu-i nimic de zis, fiindcă toată ziua consulatul a fost închis şi nimeni n-a trecut pe acolo. M-a durut tetina ochilor tot zgâindu-mă de la profu1 tău cu binoclul.

– Nici o veste de la Păduche?

– Nici cea mai mică. Nici portăreasa lui nu l-a mai văzut.

– Pe scurt n-ai absolut nimic să-mi spui?

Grasu îşi compune o atitudine enigmatică, închide un ochi, îl deschide larg pe celălalt şi-şi prinde vârful nasului între degetul mare şi arătător.

– Cine ştie...

– Nu mai umbla cu şarade, Grasule, nu-i stilul tău, tranşez eu. Dacă ai ceva să povesteşti, dă-i drumul fără să-l mai faci pe Harry Baur[1].

---

[1] *Harry Baur* – (1880-1943) – actor francez, vedetă a cinematografului francez ai anilor 30. (n.tr.)

Se simte vexat.

– În ziua în care ai să încetezi să mă mai tratezi ca pe o otreapă, face el, am să fiu foarte bucuros. Noutatea despre care vrei au să-ţi vorbesc se datorează talentelor mele care le-am descoperit.

Bea şi al doilea pahar. Mă abţin să-l mai iau la zor. Doar prin tăcere o mai scoţi la capăt cu el. Iau ziarul, care era aruncat pe tejghea şi citesc rezumatul meciului Monaco-Nisa. Grasu mi-l smulge violent din mână.

– Nu o face pe zmeul, San-A. Nu sunt în serviciul. Tu eşti aici, tu ai venit să mă cauţi la domiciliul meu în plin program de televizor. Îmi las demna consoartă să fie călcată de frizer ca să vin cu tine şi tot ce găseşti să-mi zici, e să citeşti sub nasul meu *Equipe!* Aşa ceva nu se face!

Lacrimi de umilire îi înecă ochii în culorile unui abator.

Îi trag o palmă prietenească.

– Hai, Béru, n-o face pe prinţesa sensibilă. Povesteşte...

Bérurier ăsta e un aluat bun ca de clătite. Mereu gata pentru sentimente caritabile. Pufăie cu forţă şi declară:

– Cum nimic nu se întâmpla, iar eu mă plictiseam la moş Păduche, m-am apucat să investighez prin casă la el.

– Şi care au fost rezultatele cercetărilor tale, scumpule?

– Stai aşa, uite acum! mă anunţă el explorându-şi buzunarele.

Dă la iveală o tabacheră veche de tutun care miroase ca un port pescăresc pe timp de ploaie. O deschide. Tabagherea conţine, o fotografie pornografică reprezentând o damă şi un domn jucându-se de-a tata şi de-a mama dinaintea aparatului, o scobitoare ştirbă, o alună, o monedă de 50 franci vechi, o

monedă nouă de 50 de centime, o coajă de brânză de gruyère şi un nasture de la prohab. Nu mai termină scormonind în tutun şi, triumfător, scoate la iveală o bucăţică de metal pe care mi-o întinde.

Identific un glonte stâlcit.

– Qué zacco? îl întreb eu în italiană.

– Nu vezi, băiete: o prună de 11,37. Era înfiptă în tavan. Am încercat să reconstitui traiectoria şi am reuşit. Proiectilul ăsta a fost tras din consulat. În trecere a smuls o bucată din rama ferestrei. Fereastra asta trebuie că era deschisă, fiindcă geamul n-a fost spart. Poate că glonţul l-a străpuns pe proful tău din ambele două părţi[1] mai înainte să se înfigă în tavan. Dar fie vorba între noi, nu-mi prea vine a crede, pentru că, potrivit destinaţiei mele personale, el a fost deviat.

Salt proiectilul în căuşul palmei.

– Chestiune de viaţă şi de moarte, aşa ţi-a spus Păduchele la telefon?

– Yes, domnule.

– Încep să înţeleg. El se afla în dreptul ferestrei şi supraveghea consulatul cu binoclul. Cei de peste drum l-au reperat şi au vrut se-i facă de petrecanie. Trăgătorul l-a ratat, iar Păduchele s-a grăbit să-mi aducă faptul la cunoştinţă...

– Eu, afirmă Grasu, în locul lui aş fi telefonat la Salvarea Poliţiei.

– Păduchele e un om care nu reacţionează ca toată lumea.

---

[1] Fără nici o îndoială, ne aflăm în faţa unui nou lapsus bérurian. Grasu ar fi vrut să spună dintr-o parte în alta. (n.a.)

Aşa că, mi-a telefonat mie. În timp: ce el telefona, cei de peste drum au venit să se asigure că l-au lichidat.

– Şi l-au găsit în viaţă!

– Da. Atunci, au schimbat tactica şi au preferat să-l ia cu ei pe moşneag.

„Păduchele a ţinut să mă prevină în felul lui. Neputând să-mi transmită un mesaj, discret, a desprins balansierul pendulei."

– De ce, mă rog?

– Pendula asta se află la originea tuturor întâmplărilor. Pentru că funcţiona la întoarcerea lui de la spital, şi-a dat seama că cineva venise la el în casă. Oprind-o astfel, gândea să-mi dea de înţeles că treburile mergeau prost...

Meditez un moment. Explicaţia mi se pare valabilă. Până acum nu mă prinsesem cum stăteau lucrurile cu balansierul, dar în clipa de faţă am convingerea că sunt pe calea cea bună.

– De ce crezi că l-au luat cu ei? mă întreabă Grasu.

– E mai uşor să cari după tine un tip care se ţine pe verticală.

– N-aveau decât să-l lase pe loc.

– Poate că ei nu au gândit aşa. De altfel, cred că am înţeles.

– Zi şi mie, bombăne obezul.

– Ei bine! cum Păduchele telefona la apariţia lor, au fost convinşi că anunţa poliţia. Aşa ceva le-ar fi încurcat urât socotelile, fiindcă în viaţă fiind, ar fi depus mărturie, iar mort, cadavrul lui i-ar fi confirmat spusele. Unica soluţie era să-l facă dispărut în viteză.

Cad pe gânduri. Să fi fost ucis Păduchele într-un loc discret? Foarte probabil şi chiar sigur, fiindcă aceşti domni

cumsecade nu se ţin de glume. Uşurinţa cu care îşi lichidează aproapele mă lasă perplex. Totul mă îndeamnă să cred că în momentul de faţă se pregăteşte un atentat bizar şi de mare anvergură. Timpul presează şi domnii ăştia n-au când să umble cu subtilităţi, iată de ce zdrobesc orice obstacol cu focuri de armă. Îşi asumă toate riscurile privind pielea lor ca să câştige câteva centime de secundă, ca la coborârea pe schiuri.

– Caraghios şi du-te vino ăsta, trage concluzia Rotunjimea sa.

– Care du-te vino?

– Prin fereastră! O dată trag de la Păduche în consulat, şi altă dată trag din consulat în Păduche, ca la ping-pong.

– Asta-i, Grasule. Aşa ceva la Curtea Maiestăţii sale Elisabeth II, s-ar numi plumbi-party.

Mă uit cât e ceasul: zece şi ceva!

– Îţi place să pescuieşti cu lanterna, Grasule?

– Raci?

– Şi rechini! Eşti invitatul meu.

– Când?

– Imediat.

Îşi zvântă o lacrimă.

– Nu pot: nu mai am materialul! Ieri, dacă ţi-aş zice că Berthe mi-a tăiat cizmele de cauciuc cu briceagul.

– Pentru genul de pescuit pe care ţi-l propun eu, e de preferat să încalţi nişte espadrile.

– Şi unde ai de gând să mergem?

– La Reuil-Malmaison.

– Pe Sena?

– Nu, dragul meu: în apele teritoriale alabaneze.

Îşi scutură capul puternic de bou, cu riscul de a risipi persilul care-i decorează nările.

– Nici vorbă: o dată mi-ajunge! Încă îmi mai aduc aminte de expediţia din noaptea de atunci, închipuie-ţi, San-A.

– Perfect, îi spun. Atunci am să mă duc singur.

Îi arunc o bancnotă negustorului de băuturi fermentate: şi o iau pe tangentă plin de demnitate.

– Stai puţin protestează umflatul. Ce te ambalezi aşa, ce-ţi ziceam eu era...

Dar eu am şi trântit uşa bodegii şi mă îndrept spre maşină.

În clipa în care acţionez demarorul, cealaltă portieră se deschide smucit şi o masă importantă se abate pe scaunul mortului.

– Ai zis bine că se poate merge în escadrile? mă întreabă Grasu. Pentru că eu, precum poţi vedea, sunt în papuci.

CAPITOLUL XVI

– Ce idee mai e şi asta să suni la o crescătorie de câini la o oră aşa târzie, se miră magnificul. Vrei să-ţi cumperi o javră?

– Nu-ţi bate capul, Einstein.

Am ajuns la Nanterre, la crescătoria de câini a împărătesei, ţinută de un fost inspector al meu, care a avut întotdeauna o slăbiciune pentru potăi. Mă întâmpină un concert de lătraturi. Uşa se întredeschide şi ex-inspectorul Carlin apare într-un costum de vânătoare cu nasturi decorativi. Basorelieful acestora reprezintă un cap de câine.

Carlin îşi îngustează ochii de ogar miţos (de altfel e breton) şi exclamă:

– Oare visez!

– Nicidecum, îi răspund eu în franceza veche.

Efuziuni, dialogul uzual din care rezultă că el se simte bine, la fel şi dumneavoastră? Mersi. Sper că, da. Şi mă pofteşte să intru într-o bucătărie în care o jevruţă rahitică agonizează într-un coş dezafectat de la alte întrebuinţări.

– Cărui fapt îi datorez plăcerea, domnule comisar. Nu cumva din întâmplare aveţi nevoie de un câine?

– Nu, dragul meu Carlin: de o căţea.

– Ce rasă? Am ciobăneşti, boxer şi dog de Bordeaux.

– Cel care seamănă cu frate-său ca două picături de apă?

Începe să râdă deşi spusele mele nu merită nici măcar un pahar de limonadă.

– Mereu la fel de pus pe glume, domnule comisar.

– Din ce în ce mai mult, vrei să spui. Ascultă, Carlin, prea puţin mă interesează rasa, ceea ce vreau eu e ca respectiva căţea să fie în călduri.

– Cum adică?

– Păi, e limpede: îmi trebuie o căţea în călduri, trebuie să ai aşa ceva în colecţia ta de primăvară, nu?

– Da, însă...

– Atunci, treci la treabă, sunt amator de aşa ceva. Dar îţi atrag atenţia: să fie una cu temperament format Berthe Bérurier!

– Am exact ce vă trebuie: o căţea boxer dungată de patru ani!

– Adu-o aici.

– Vorbiţi serios, chiar vreţi s-o cumpăraţi?

– Ţi-o cumpăr! Trimite nota la poliţie, astea sunt cheltuieli profesionale.

Ex-inspectorul şi-a pierdut obişnuinţa fanteziilor mele şi îl simt la două degete de un atac de apoplexie.

* * *

– Parcă ai spus că mergem la pescuit, ţine să sublinieze

Grasu, s-ar zice, mai degrabă că ne ducem la vânătoare. Cum o cheamă pe căţeluşa asta frumoasă?

– O cheamă Julie, intervin eu.

– Caraghios nume pentru un câine.

– E căţea.

– Cu urechile astea ridicate drept în sus, ai putea fi sigur.

– Eu credeam că dacă vrei să te asiguri care-i sexul unui animal nu te preocupi să-i vezi cum are urechile.

Gonesc până la Malmaison. E aproape miezul nopţii când ajungem la câteva ancabluri[1] de proprietate.

– Ţine-o pe domnişoara în lesă, îi ordon slăninosului. Partida devine very delicată.

Într-adevăr, abia am ajuns în dreptul grilajului că cei doi câini feroce se aruncă asupra ei. Cu ajutorul celebrului meu sesam, descui. Jocul constă în a o introduce pe domnişoara Julie în curte (în engleză in the place) mai înainte de a fi dată alarma în interior. Grasu, căruia i-am adus la cunoştinţă planul meu de acţiune, şopteşte arătând spre cele două fiare:

– Dacă cumva sunt poponari, am dat-o în bară, San-A.

– Atenţie! îi spun. Am să întredeschid poarta, fii gata să le-o catapultezi pe miss Julie, mai înainte să ne sfâşie nouă boaşele.

Zis şi făcut. Monseniorul Bérurier o ţine pe tânăra persoană în două labe, lipită de el. Întredeschid grilajul şi Béru îi face vânt căţelei în curtea proprietăţii.

– Doamnele sunt poftite în salon! exclamă el poznaş.

---

[1] Unitate de măsură egală cu a zecea parte dintr-o milă marină. (n.tr.)

Dulăii nu se lasă invitaţi de două ori. Să fi văzut numai ce primire îi fac Julici! Încep s-o adulmece de mama focului. Biata de ea nu ştie cum să le facă faţă domnilor. Se învârteşte în jurul cozii, se repede să muşte pe ici, să dea cu laba pe colo, dar îţi poţi da seama că nu o face cu convingere. E împotrivă doar din pudoare. Béru, care o observă, îmi dă cu cotul.

– Căţelele astea, face el, este la fel de parşive ca şi femeile. Uită-te numai puţin la dezmăţata asta, moare de poftă, dar trebuie s-o facă pe virgina şi martira mai înainte să le dea bonurile de ordine.

Aşteptăm câteva momente. Pe urmă, cei trei câini se îndepărtează în umbra parcului. Acum vine rândul nostru să trecem la acţiune.

Mergem aplecaţi în două peste peluză ca să ne înăbuşim zgomotul paşilor. Aveam eu dreptate când apreciam că locuinţa pare sub clarul de lună chiar şi în timpul zilei.

În lumina palidă a astrului nocturn[1], clădirea consulului nu-i deloc mai puţin sinistră ca sub cea a soarelui.

E aprinsă lumina doar în spatele unei singure ferestre. E vorba de cea la care am văzut-o de curând pe femeia blondă.

Am impresia că e chinuită de insomnii.

Îi fac semn lui Béru să mă aştepte şi dau o raită completă în jurul casei. Totul e în ordine.

– Fă-te încoace, poliţist glorios ce eşti!

---

[1] Se cuvine să fie citaţi din când în când marii poeţi, e ceva odihnitor. Tocmai m-a apucat o crampă de scriitor şi au început să mă doară gleznele. (n.a.)

Mă urmează. Am reperat o uşă mică, joasă, care serveşte probabil să fie introdus cărbunele. E închisă cu cheia, dar dumneavoastră ştiţi cum mă comport eu cu încuietorile!

Coborâm cam două duzini de trepte. Giganticul cazan al încălzirii centrale aruncă o vagă lumină roşiatică în subsol. Dar e prea puţin ca să ne putem orienta. Acţionez mica mea lanternă de buzunar. Genul ăsta de loc nu-i niciodată prea încântător, dar aici e de-a dreptul lugubru.

Scotocesc precum un câine de vânătoare.

– De fapt, ce cauţi tu? mă întreabă Béru.

– Nici eu nu ştiu!

Grasu ridică din umeri.

– Ăsta-i pescuit pe întuneric, face el foarte isteţ.

Se opreşte şi scoate un ţipăt scurt de durere.

– Ce ţi s-a întâmplat?

– Mi s-a înfipt o porcărie în picior, biscote mi-am pierdut unul dintre papuci prin parc.

Îndatoritor, îndrept fascicolul lanternei spre gioalele lui.

Şosetele îi sunt negre. Scoate una şi abia atunci bag de seamă că e numai găuri, atât că nu se vedeau când era încălţat, cu ea. Ceva mic şi strălucitor e înfipt în călcâiul lui Ahile. Îl smulg.

– O piuneză, diagnostichez eu.

– Nu tocmai, răspunde Bérurier, arătându-mi un nasture de guler.

Scot o exclamaţie atât de surdă că ar trebui să fie supusă unui examen auditiv.

– E nasturele de la gulerul Păduchelui!

– Eşti sigur?

– Doar el mai poartă gulere de celuloid. Vezi tu, Béru, când ţi-am răspuns că nu ştiam ce căutam, te-am minţit. Pe bietul Păduche îl caut. Eram sigur că bandiţii ăştia l-au adus aici!

– Ca să-i facă de petrecanie?

– Natural.

– Înseamnă că nu-i prea departe cadavrul lui!

Începem să căutăm cu frenezie. Din clipă în clipă trebuie să-i cer lui Bérurier să facă linişte, pentru că e la fel de silenţios ca un escavator pentru drumurile publice.

Sondăm cărbunele, scotocim prin grămada de lucruri stricate care ocupă o parte a subsolului, zgâlţâim butoaiele: de ceapa (scuzaţi, e din cauza pivniţei unde ne aflăm, am vrut să spun: de geaba).

– Concluzia: ghinion pe toată linia, face bravul rufos, şiroind de o admirabilă sudoare proletară. Dacă ţi l-au omorât pe profu tău, l-au îngropat de atunci în grădină, sau poate...

Îmi arată cazanul.

Opinez. Mă dau în vânt.

Nu mai e altul ca mine căruia să-i placă aşa de mult să facă uz de opinel[1].

– Cum facem acum? vrea să ştie Alexandre-Benoît.

În loc să-i răspund, trec într-o încăpere sordidă, aflată în continuarea pivniţei. E o spălătorie. Se vede o albie de piatră, o pompă, sârme de întins rufele, complet ruginite.

Mă uit în bazin. A fost pusă aici făină, dacă nu cumva... Ating: e var! Var de Pisa chiar: cel mai bun!

---

[1] Joc de cuvinte: opinel – cuţit elveţian; a opina, a încuviinţa. (n. tr.)

Înarmat cu un băţ, scotocesc şi nimeresc peste un volum compact. Atunci, frenetic, dau la o parte varul cu o lopată, pe care am prevăzut-o în alcătuirea romanului. Ajung în cele din urmă să scot la lumină un cadavru de pe acum ros până la oase de varul nestins.

– Ăsta era, vezi, şopteşte pozitivul Bérurier: acum l-ai găsit pe profu tău.

CAPITOLUL XVII

Cu un asemenea corp delict, consulul Alabaniei riscă să aibă neplăceri.

– Chemăm întăriri? mă întreabă Grasu. Eu ţin să te previn că nu sunt înarmat. Am venit cu mâinile în buzunare.

Îmi trebuie o bună bucată de vreme ca să-mi adun gândurile. Să încercăm o acţiune doar noi doi ar fi o nebunie curată, existând riscul să dăm totul peste cap. Şi pe urmă, ajuns în acest stadiu al anchetei, de datoria mea este să-l informez pe Bătrânu.

– S-o ştergem le aici! hotărăsc eu, întru evidenta satisfacţie a camaradului meu de echipă.

Pun la loc varul peste cadavru şi ştergem putina pe unde am venit.

Vizita noastră nu a trezit pe nimeni. Totul e liniştit. Lumina s-a stins la femeia blonda.

– Şi căţeaua? mă întreabă Béru când ajungem la poartă.

– O s-o recuperăm mai târziu, s-o lăsăm acum să tragă un pui de somn.

* * *

A doua zi, care cade imediat după ziua precedentă, la Bătrânu are loc o conferinţă la vârf, participă la ea în ordinea importanţei: el şi eu.

I-am prezentat o relatare succintă a faptelor în ordinea lor cronologică şi în sensul de mers al acelor de ceasornic.

A ascultat tot, a asimilat tot, a examinat tot.

– Fără doar şi poate, trage el concluzia, ne aflăm în faţa unei veritabile asociaţii de răufăcători. Nu-mi pot explica cum de un membru al corpului diplomatic poate deveni căpetenia unei asemenea afaceri!

– Astea-s faptele, intervin eu. Crimele se succed după crime...

Mă întrerupe:

– Am primit vizita medicului legist. Tânăra Yapaksa Danlhavvi e moartă de moarte naturală. N-a fost găsită nici o urmă de otravă. Suferea de o leziune cardiacă şi inima i-a cedat de la sine.

– E destul de greu de crezut, oftez eu.

– Îl cunoşti bine pe medicul nostru legist: nu se pronunţă niciodată fără simţul răspunderii, dacă el afirmă că fata asta a murit de moarte naturală, putem să-i dăm crezare.

– Recunoaşteţi, totuşi, Şefu', că-i o coincidentă prea surprinzătoare. O tânără care decedează doar la câteva ore după ce s-a atentat la viaţa ei, şi dumneavoastră vreţi să nu nutresc nişte bănuieli?

– Poate că emoţia violentă cauzată de atentatul criminal s-o fi ucis?

– Dacă explicaţia asta dumneavoastră vi se pare valabilă,

înseamnă că aşa e, rostesc eu cu o inocenţă atât de falsă încât până şi un orb-surdo-mut ar fi detectat-o.

– Să ne întoarcem la oile noastre, behăie defrişatul. Vezi dumneata, San-Antonio, mă gândesc că pentru moment nu trebuie să întreprindem nimic decisiv. Fără discuţie ai dreptate când susţii că bandiţii ăştia pregătesc o operaţiune de anvergură. O acţiune prea rapidă s-ar putea dovedi negativă. Să ţesem ochiurile plasei şi...

E în plin delir! Uite-l că reinventează ochiurile, Bernard Palissy[1] al nostru. Plasa lui, dacă are s-o ţească prea mult, riscă serios să captureze doar curenţi de aer, şi asta sub rezerva ca aceştia să nu fie prea puternici.

– Am să ordon supravegherea discretă a consulatului şi a proprietăţii consulului. Cât despre dumneata, rămâi în post şi deschide bine ochii. Trebuie s-o duci pe Excelenţa sa la o recepţie, parcă aşa mi-ai spus?

– Aşa s-ar părea. O recepţie oficială, m-a anunţat secretarul.

– Mă voi informa pe tema asta, tranşează Bătrânu, e important să fie controlate toate deplasările consulului. Acum, trebuie să prevedem orice...

Ridic un deget, ca un şcolar care cere permisiunea să iasă afară.

– Ce doreşti? face străbunul.

– Părerea mea, Şefu', e că am obţine rezultate mai bune

---

[1] *Bérnard Paiassy* (1510-1589) – olar emailor, savant şi scriitor francez, celebru pentru ceramica lui arsă emailată cu motive naturale şi rustice. (n.tr.)

dacă l-am aresta pe secretar, chiar şi pe garda lui de corp, pe femeia blondă şi, eventual, pe consul. E uşor să-i confruntăm acum când avem cadavrul Păduchelui să li-l punem sub nas!

Domnul Pleşuv (cine poate) loveşte uşor cu pumnul în masă.

– Să facem ce am hotărât eu. Încă o dată, o anchetă în mediul diplomatic necesită un plus de... diplomaţie, nu ca oricare alta.

– Dacă dumneavoastră procedaţi cu mănuşi faţă de nişte diplomaţi care asasinează un profesor cinstit şi-i pun cadavrul la macerat în var nestins, la ei acasă...

Directorul se ridică.

– Te rog să mă ierţi, San-Antonio, am stabilită o întâlnire.

Aş stabili şi eu una cu fesele lui, ca să-i trag nişte picioare, dar sunt sigur că aşa ceva n-ar fi deloc apreciat la firmă.

În acest caz, e preferabil să-ţi aériseşti foalele şi să mergi să te răcoreşti la o gură de canal.

Am plecat într-acolo.

* * *

Ziua se scurge liniştit. Mă duc să-i scarpin piciorul drept, gâtul, obrazul stâng, fesa stângă, urechea dreaptă, nasul, anusul, ceafa şi pleoapele lui Pinaud. E de plâns, dragul de el, dar îşi suportă răul cu răbdare. E bine îngrijit şi o face pe vedeta.

Cu câteva menajamente îi aduc la cunoştinţă moartea fostei lui secretare, dar Pinuche ştie cum să întâmpine veştile proaste când nu-l privesc în mod direct.

– Biata Yapaksa, face el, la atât rezumându-se discursul lui funebru, era aşa de cuminte şi aproape că nu făcea nici o greşeală când bătea la maşină.

– S-a plâns cumva de inimă pe când era în serviciul tău?

Stă şi se gândeşte.

– Nu cred. Deşi... Ba da, fii atent, îmi amintesc că într-o seară, la plecarea de la serviciu, a văzut un accident şi a fost gata să leşine. M-am simţit obligat s-o conduc până la un farmacist, unde i s-a administrat...

– Ultima împărtăşanie?

– Nu! un vulnerar. Reţine, te rog, că multe femei îşi dau ochii peste cap când văd un accident...

Îl părăsesc pe dragul nostru rănit, promiţându-i că am să mai trec pe la el curând ca să-i administrez o scărpinătură generală.

* * *

Înainte să mă duc la „munca mea", port cu celebrul Bérurier o conversaţie edificatoare.

– Ascultă, Grasule, în seara asta îmi joc cariera la arolarişca, îi spun eu. Dacă am să câştig, e O.K., altminteri mâine am să caut un loc de paznic de noapte în insulele Spitzberg, acolo unde noaptea durează şase luni. Contez pe bunăvoinţa

ta, pe îndrăzneala ta dantonescă, pe calităţile tale intrinsece (şi neapărat umede) de poliţist, pe mintea ta şi pe sindicatul tău de iniţiativă, pe forţa ta, pe...

Îşi vântură duhoarea de usturoi cu un gest energic.

– Dacă mângâi câini te alegi cu purici! mi-o retează căpcăunul. Dă-i drumul fără ocolişuri.

– În seara asta trebuie să-l conduc pe consul la o recepţie.

– Şi?

– În absenţa lui, ai să te introduci neoficial în proprietatea lui din Rueil-Malmaison.

– Iar?

– Dar de data asta, să percheziţionezi de sus până jos, s-o arestezi pe gorilă ca şi pe secretar.

– Păi, ai spus că trebuie să mă introduc neoficial?

– Adică, fără mandat de aducere şi fără să te prevalezi de calitatea ta de poliţist, pricepi?

– Ai vrea ca eu singur să pun laba pe toţi cei din casă?

– Eşti inspector şef. Ia cu tine câtă lume vrei. Sună. Arestează-l pe tipul care o să-ţi deschidă, continuă-ţi drumul până în casă şi pune mâna pe toţi care-ţi ies în cale...

– Şi pe urmă?

– În loc să-l duci la sediul poliţiei, condu-i la mine acasă, la Saint-Cloud, şi stai cu ochii pe ei până la întoarcerea mea. Ai grijă să nu calci cu stângul, fiindcă acum ştii: toţi sunt nişte aşi în apăsarea pe trăgaci.

– Aşi sau neaşi, n-o să le vină ei de hac lui Bérurier.

– Atunci, treci la treabă şi fă ce ţi-am spus, băiete!

– Şi dacă se lasă cu împuşcături? se nelinişteşte mamutul, iau totul asupra mea?

– Nu, pentru că eu te acopăr.
Aşa e de acord.
– O să fie aşa cum doriţi, monseniore!
Satisfăcut, gonesc spre cartierul de vest.

* * *

Cei doi dulăi fac un circ nemaipomenit când sun la poartă. Degeaba m-am tot uitat eu în jur, nici urmă de domnişoara Julie; probabil că gorila a aruncat-o în stradă ca pe o femeie pierdută ce e.

M-ar mira ca progeniturile ei să fie nişte autentici boxeri. Vor avea loc perturbări în pedigriul lor, ascultaţi ce vă spun eu!

Zdrahonul vrednic de spânzurătoare vine să-mi descuie, liniştind câinii. Îl gratific eu un salut milităresc.

Dă scurt din cap. E legat ca un urs polar, individul ăsta.

– Pregăteşte maşina stăpânului, îmi ordonă el, e plină de praf...

Mă conformez. Carosa asta neagră e atrăgătoare ca o înmormântare.

Când eşti la volanul unui asemenea vehicul, ai impresia că munceşti pentru R.A.T.P. O scot în parc şi mă apuc s-o lustruiesc cu o piele de cămilă defunctă.

Piesele cromate încep să strălucească. E într-adevăr o maşină de mare lux. N-aş vrea să plec în concediu cu aşa ceva, dar trebuie să recunosc că-i de efect. După ce termin, mă aşez

pe treaptă ca să aprind o ţigară. Noaptea coboară peste parc. Se aud păsărelele printre ramuri. Stelele se precizează pe un cer de catifea. Cât e de liniştit universul dacă oamenii îl lasă în pace! Mă gândesc la carcasa bietului meu Păduche, făptura asta liniştită a avut un sfârşit prea dramatic, fără discuţie. L-aş fi văzut dând ortul popii printre pisicile şi cărţile lui, răpus de o boală lungă şi destul de confortabilă. Şi uite că soarta ironică a hotărât altfel.

– Eşti gata?

E gorila. Se uită la ţigara mea cu un ochi ostil.

– Aştept, fac eu aruncând mucul în rouă.

Urc pe locul meu şi trag maşina în faţa peronului. Îmi bate inima. În fine am să dau ochii cu satanicul ăsta de consul! Cobor din automobil ca să deschid larg portiera din spate, cu cascheta în mână, încremenit într-o poziţie de drepţi care i-ar provoca crampe unui soldat de plumb. Pe peron, apar două siluete. Una este cea a camaradului Wadonk Hétaurdu, impecabil într-o uniformă verde à la Olida, cu brandemburguri şi epoleţi de aur; cealaltă este a femeii blonde pe care am zărit-o la fereastră.

Aceasta din urmă îmi reţine toată atenţia. Poartă o rochie de seară albă, ornată cu un trandafir din aur masiv. E frumoasă şi tristă. Sub farduri, se vede că e trasă la faţă şi cu ochii violent încercănaţi. Părul blond bate uşor în cenuşiu. E o persoană de vreo treizeci de ani, cam lată în şolduri şi cu gleznă pe potriva gustului meu personal (şi dificil); dar răspândind un farmec emoţionant.

Urcă în spatele maşinii. În trecere, îmi aruncă o privire

intensă şi profundă ca un puţ de mină. Hétaurdu urcă în urma ei. Remarc un uşor moment de nesiguranţă.

– Excelenţa sa nu vine? întreb eu.

– Nu, îmi răspunde el sec.

Trântesc portiera. Uşile de la roaba asta se îmbină ca cele de la o casă de bani. De altfel, sunt doar cu puţin mai groase. Mă instalez la volan şi aştept instrucţiuni. Hétaurdu culisează geamul care separă pasagerii de şofer.

– La Elysée! îmi ordonă el.

Simplu! Sângele mi se urcă în evantaiele contra muştelor.

Deci, domnii şi doamnele merg la Elysée! Treaba mă cam nelinişteşte. Pentru ce consulul nu face parte din caravană? În ce calitate îl înlocuieşte secretarul lui?

Demarez, îngreunat de tone şi tone de întrebări neliniştitoare.

Trecând prin faţa Pavilionului Josephinei zăresc dovleacul bucălat al lui Bérurier. Băiatul stă la pândă după perdelele de epocă. Sper că totul se va desfăşura cu bine pentru el. Prietenii mei joacă un rol tare ingrat în toată afacerea asta!

Din cauza geamului despărţitor, nu aud ce se petrece în spate, dar graţie Vaderetrovizorului Satanas (cele mai bune) pot observa cuplul pe furiş.

Cei doi nu-şi adresează nici un cuvânt. Tânăra femeie s-a ghemuit într-un colţ al maşinii, cel mai îndepărtat cu putinţă de însoţitorul ei. Cât despre acesta din urmă, cu un braţ trecut prin suportul de susţinere suspendat, e mândru ca o tutungerie şi aruncă priviri nonşalante spre populaţia periferiei care se îngrămădeşte pe trotuare.

O iau pe strada Défense, pe urmă pe Avenue de Neuilly,

Porte Maillot, Avenue de la Grande Armée. Şi ajung la Etoile, Champs-Elysées în toată splendoarea lor. La Rond-Point cotesc la stânga ca să caut strada Faubourg Saint-Honoré (cu cremă) şi îmi apare în faţă palatul Elysée.

Baraca preşedintelui e luminată agiorno. O puzderie de maşini de lux, îndesate cu lenjerie frumoasă, stau la coadă în faţa porţii teleghidate de gardieni în mare ţinută. Mă aşez şi eu la rând. Iată-mă între ambasadorul Stacojiei şi viceconsulul-Proxenetiei. Se înaintează încet. În sfârşit, intru – pentru prima dată în viaţa mea – în curtea de onoare. Muzica militară cântă „Ţine aici, micuţule, douăzeci de marafeţi".

Generali îmbrăcaţi în militari îi întâmpină, pe cei care sosesc. Zăresc pe peron toţi reprezentanţii corpului constipat (cum ar zice Béru): marele vizir din Talbonjhoûr, cardinalul Selfmademan, arhiepiscopul din Boston; ambasadorul din Abrutisan; Excelenţa sa Yatomoto Quérouyé conducând delegaţia japoneză; monseniorul Couchetapiane, nunţiul apostolic, domnul Jules Napolitain de la Academia Franceză, amiralul Sabordet, baronul de Maideux, marele rabin Dupont pastorul Valériradaut, dl. Cash Handcarry, ministrul afacerilor externe american; sir Prise-party, subambasador adjunct al Marii Britanii; preşedintele Fouinozof şi prinţesa Eva Donk-chaitorp de Billaydou.

La rândul meu trag maşina în dreptul scărilor. Un militar îmbrăcat în ofiţer superior, deschide, salută, întinde blondei mele pasagere o mână înmănuşată în alb. Unul numai galoane îmi face semn să-mi las jucăria pe rotiţe în parkingul rezervat. Mă execut. Imensele ferestre de la Elysée sunt inundate de lumină, cântă muzica peste tot, militară la exterior, civilă în

interior. Alămurile afară, coardele înăuntru. Unul dintre colegii mei (şofer) se apropie de grămada mea de fierotanii.

– Tu eşti Alabania? mă întreabă el.

Îi răspund că da, provizoriu.

– Eu sunt cu Marocul.

Fiecare face ce poate.

– Ştiu unde e poarta de ieşire, mergem să golim un pahar? îmi propune el.

– Nu pot să te refuz.

Ne eclipsăm discret, în timp ce noii sosiţi continuă să sosească, muzica să muzicească, iar Elysée-ul să răspândească bucurii elizeice.

CAPITOLUL XVIII

După ce am turnat pe gât patru pahare de Beaujolais într-o mică bodegă de pe strada Anjou, iar confratele meu mi-a dat o adresă bună unde aş putea să beau un anjou pe strada Beaujolais, îl părăsesc ca să dau un telefon acasă.

Mama e cea care ridică receptorul. Pare teribil de surescitată.

– Bérurier este aici împreună cu alţi domni, mă avertizează ea. Doi dintre ei sunt plini de sânge. Tocmai îi pansam...

– Dă-mi-l pe Béru, mami.

Plesnesc, de bucurie. Prin urmare, Grasului i-a reuşit misiunea.

Glasul lui unsuros îmi zbârnâie în trompe.

– S-a făcut, San-A. A fost o operaţiune fructuoasă, nepoate! Am o noutate pentru tine de milioane!

– Ce noutate? mă reped eu.

– L-am găsit pe domnul Păduche.

– Îţi baţi joc de mine, Grasule! N-am fost împreună în noaptea asta când...

– Păi nuuu, ne-am înşelat asupra persoanei. Nu era el pus la macerat în var nestins, era consulul!

Dau drumul unui urlet.

– Ce vorbeşti!

– Strictul adevăr, amice. Proful tău e bine mersi. Mă rog, când zic bine mersi, exagerez puţin, biscotte mi se pare că-i c'am prăpădit, ca să nu mai pun la socoteală tratamentul rău pe care l-a suferit.

Explodez.

– Povesteşte mai repede, pentru numele lui Dumnezeu!

– L-au răpit de la el de acasă, aşa cum ai presupus şi tu. Aşteaptă puţin, am să-l chem chiar pe el. Nu că ar fi el prea vioi, dar are totuşi atâta putere cât să-ţi vorbească.

– Stai puţin, şi celălalt individ?

– Gorila? I-am tras una în cap fiindcă a căutat-o cu lumânarea. Mama ta încearcă să-l cârpească, dar ar fi nevoie de un magician tare bun care să-l coase la loc, fiindcă acuma seamănă cu un tablou de Picasso.

Strigă ca dintre culise:

– Hei! Dom'le Păduche! Veniţi să staţi la taclale cu loaza dumneavoastră!

– Bunul meu prieten, nu e elegant să spui „la taclale", nu-i frumos. Veniţi să staţi puţin de vorbă, aşa s-ar fi cuvenit să te exprimi.

– Ei, cotu! obiectează Bérurier, tot aia e, că stai de vorbă că stai la taclale!

Păduchele ia receptorul oftând.

– Tânărul meu prieten, abia articulează el, poliţia trebuie să-i pedepsească pe vinovaţi dar nu şi limbajul!

– Alo, domn' profesor, cum vă simţiţi?

– Ca un om care a primit un glonţ în braţ şi care a stat

patruzeci şi opt de ore într-un pod, fără mâncare şi legat cu sârmă. Acum, mulţumită îngrijirilor priceputei dumitale mame, mă simt ceva mai bine. Voi fi nevoit să mă întorc din nou la spital, e un loc care-mi convine perfect la vârsta mea.

– Povestiţi-mi puţin, ce s-a întâmplat.

– Îi observam, pe indivizii de peste drum cu binoclul, dar ei m-au zărit. Au tras în mine şi m-au rănit. Te-am anunţat. Au urcat imediat la mine ca să vadă în ce stare sunt şi m-au forţat să-i urmez. Totul e cât se poate de banal.

Ce metodic e pedagogul! Păduchele s-a obişnuit cu aventura! A devenit căpitanul Troy în persoană, pe cuvântul meu!

– Bérurier tocmai mi-a spus că domnul consul făcea o baie în var nestins, cum de a aflat?

– Fiindcă eu i-am spus, tânărul meu prieten. Stai să-ţi explic: cât am zăcut două luni şi mai bine în spital, am avut ca vecin de pat, un surdo-mut. Am învăţat să citesc după buze, graţie lui. Când oamenii din consulat au dat cu ochii de mine, tocmai asistam la o conversaţie destul de edificatoare.

– Vă ascult, domn' profesor...

– Natural, dată fiind distanţa şi vederea mea slabă, n-am putut înţelege tot. Dar în linii mari pot să-ţi spun următoarele: l-au ucis pe consul din casa mea. Pregătesc un atentat împotriva ministrului afacerilor externe din U.R.S.S. şi împotriva şefului de stat al Franţei. Pe de altă parte...

Dar nu-i mai las timp să continue. Am şi închis telefonul, mă reped în bistrou şi dau năvală peste şoferul ambasadei marocane.

– Ştii cumva dacă ambasadorul U.R.S.S. asistă la recepţia de la Elysée?

– Ce prostie mai e şi asta! mă ironizează el, păi, recepţia e dată în onoarea lui.

Iau încă o fisă de la casă şi mă întorc la telefon. De data asta îl sun pe Bătrânu.

– Ce mai nou, San-Antonio? Sper că nu te-ai dedat la vreo iniţiativă supărătoare?

– Ascultaţi-mă, fir-ar al naibii să fie de treabă! urlu eu. Dintr-o clipă în alta va fi asasinat preşedintele Republicii şi ministrul rus al afacerilor externe.

– Dacă e o glumă, San-Antonio...

– Drama nu-i exclus să fi avut loc în secunda în care vă vorbesc, şeful. Trebuie să daţi imediat ordine să fie arestat în plină recepţie secretarul consulatului, care-l reprezintă pe consul la serată. El e cel care va executa perfidul atentat. Arestarea să aibă loc imediat, mă auziţi? Imediat! Şi discret.

Închid epuizat şi lac de sudoare.

– Arăţi ceva de groază, amice! remarcă „confratele" şofer. Ai mâncat scoici vechi sau ce naiba ţi s-a întâmplat?

– Serveşte-mi un scotch! îi cer chelnerului. Într-un pahar mare, e pentru cineva bolnav.

* * *

O jumătate de oră mai târziu, iată-mă în postul de gardă de la palatul Elysée. Credeţi-mă, dacă vreţi, cum proclamă Béru, dar şi Bătrânu se află aici. Perfect, directorul s-a deplasat la faţa locului, dată fiind gravitatea cazului. Ia te uită: ştie şi el

că există străzi, copaci, alţi oameni în afara poliţaiilor care fac drepţi!

Vine spre mine, mă cuprinde de umeri şi, teatral, de faţă cu toată curcănărimea, mă sărută.

– Iată-l, domnilor, pe cel care a ştiut să evite dezastrul. Dragul meu, San-Antonio, pot să te asigur chiăr de pe acum că numirea dumitale în grad de comisar principal nu va întârzia. Domnul ministru de interne va primi chiar mâine cererea mea şi...

Drăguţ din partea Bătrânului că mi-a dat un pupic. Îi povestesc, ca să-l temperez, în ce fel nu m-am supus ordinelor lui. Abia dacă e puţin nemulţumit. A frizat catastrofa, el care n-are nici un fir de păr pe cap şi mai tremură şi acum.

– Uite ce am găsit asupra lui!

Scoate la iveală un pistol mitralieră încărcat până la gura ţevii cu proiectile care ar fi vindecat de migrene o turmă de elefanţi.

– Ce zice Hétaurdu?

– Nimic. N-o să vorbească.

– Şi femeia?

– Ea e aici. E soţia consulului. Îşi cere copilul. Teroriştii ăştia i l-au răpit ca să facă presiuni asupra ei şi să dispună de ea cum poftesc.

– Liniştiţi-o, ştiu unde e copilul.

– Şi eu ştiu unde este, declară sentenţios străbunul.

Să nu-l pun într-o situaţie stânjenitoare. Îmi domin zâmbetul sarcastic care-mi forţează mandibulele.

* * *

– Plăteşti tu haleala? mă întreabă Béru.

Şi adaugă, o idee pizmos:

– Când eşti promovat comisar principal, poţi să faci şi tu cinste unui subordonat.

– O.K., fiule, te invit la restaurantul alabanez din piaţa Péreire.

– Am mai cinat o dată la alabanezi!

– Vei fi cinat tu, dar n-ai prânzit până acum, îi spun eu dovedind o extremă fineţe, fiindcă mă simt într-o formă de zile mari.

Începe să râdă. Béru n-are nevoie de Vermont ca să-şi dilate splina. Spiritele mele îi sunt suficiente.

Pe scară ne încrucişăm cu Bătrânu.

– Totul e în ordine, îmi spune el. Soţia consulului şi-a recuperat prunc:ul şi se va întoarce în Alabania. Rana profesorului Maupuy e pe calea cea bună şi... afară e soare. Încotro aţi pornit?

– Spre restaurantul alabanez din piaţa Péreire. Dacă vă dă inima ghes, şefu'?

– Din păcate, n-am timp.

E ca o zi de sărbătoare. În aer pluteşte veselia, iar pe trotuare se fâţâie negresele de pe strada Caumartin.

– De ce ţii neapărat să mergem acolo? se informează Béru.

Şi cum mă abţin să-l lămuresc, adaugă:

– Din cauza decesului fetei, nu-i aşa? Ceva nu-ţi dă pace, recunoaşte!

– Recunosc.

* * *

Comandăm mâncare în cantităţi pantagruelice. Béru cere să i se servească prepuţuri de crab prăjite cu usturoi, la antreu, cap de măgar cenuşiu cu fasole roşie, ca fel de rezistenţă şi o supă gratinată cu zahăr pudră pentru desert.

– Scuză-mă puţin, Grasule, îi spun, mă duc să-mi spăl mâinile.

– Şi eu trebuie să mă uşurez! decide el.

Ajungem la toalete. Béru intră în compartimentul pentru bărbaţi, întrucât mama lui i-a furnizat toate accesoriile ca să pătrundă aici. Îl aştept discutând un moment cu femeia de la vestiar. E o făptură măruntă, obscură. Te întrebi cum de poate trăi aşa o creatură. O fixez cu intensitate şi, cu cât mă uit mai mult la ea, cu atât mai mult se fâstâceşte. Cu cât se fâstâceşte ea mai mult, cu atât mai mult eu o privesc, de-ţi vine să te întrebi când unul dintre noi va face explozie, ca nenorocitul ăla de cameleon care se aşezase pe un kilt.

În cele din urmă, trec la atac.

– Am impresia că treaba nu-i prea în regulă, dragă prietenă...

– Da, de ce, eu...

– Da, da. Şi dacă vrei să-ţi spun tot ce gândesc, ai conştiinţa în bernă.

I se umezeşte privirea.

Revăd scena de acum două seri (care s-a nimerit să fie ziua dinainte de ieri printr-un extraordinar hazard).

Pe când îmi îmbrăcam impermeabilul, Yapaksa se îndrepta spre toaletă. În acel moment, dama de la vestiar i-a spus ceva... A fost aşa de repede că n-am putut să mă prind despre ce era vorba.

– Ce i-ai spus tinerei cu care eram eu?

Am rostit cuvintele cu o voce surdă, aproape că mie îmi puneam întrebarea. Tipa păleşte.

– Nu încerca să mă îmbrobodeşti, că ai să ai de a face cu mine...

– V-am recunoscut, spune ea...

– Cum adică, recunoscut?

– Am fost chelneriţă în cafeneaua din faţa poliţiei.

– Şi ce-i cu asta?

– Am crezut că o filaţi pe fată. Uneori venea pe aici şi stăteam de vorbă; îmi era simpatică.

– Continuă...

– I-am zis să aibă grijă.

Respir adânc ca să-mi stabilizez foalele apăsate.

– Care au fost exact cuvintele dumitale?

– Vă rog să mă iertaţi, dar...

– Repetă-le, pentru numele lui Dumnezeu!

Începe să bolborosească:

– I-am zis: „Fii atentă cu tipul ăsta, nu-i deloc ceea ce crezi". Îmi pare rău... Zău aşa, vă rog să mă credeţi, mă gândeam să nu fi făcut vreo poznă şi că dumneavoastră...

– Ai ucis-o, îi şoptesc eu.

– Cum?

– N-ai cum să înţelegi. Era bolnavă de inimă...

– Dar...

– Şi ea ştia cine sunt. Punând-o în gardă că nu sunt ce crede ea, s-a gândit că fac parte din bandă.

Tac din gură. Nu-i nevoie să-i mai dau nişte explicaţii acestei bătrâne pânze de păianjen mucegăit. Yapaksa mai

trecuse printr-o teribilă emoţie în jurul prânzului. Când şoseta asta ieşită din uz i-a spus că nu eram ceea ce credea ea, şi-a închipuit că... Of, uite că încep să mă repet, vă rog să mă iertaţi: din cauza emoţiei. Reţineţi că, având o inimă pe jantă, nu putea să bată recordul lumii deţinut de Mathusalem. Totuşi!...

Zgomotul glorios al apei trase! Uşa de la tanti roza se deschide. Apare Béru destins, sigur de el, satisfăcut, cuceritor.

– Nu că te-ar îmbogăţi, dar te uşurează!

* * *

Fără să se oprească din mestecat, Grasu mă întreabă:

– De fapt, este nişte explicaţii despre felul în care maimuţoii ăştia l-a lichidat pe consul?

– Este!

– Atunci zi şi mie măcar jumătate ca să-mi fac o cataplasmă la curiozitate.

– Anumiţi membri ai consulatului făceau parte dintr-o grupare extremistă cu misiunea să semene derută în Europa. Intenţiile lor: războiul, haosul!

– Ah, blestemaţii! Când e aşa de bine să trăieşti! mugeşte obezul sufocându-se cu o ureche a capului de măgar cenuşiu cu fasole roşie.

– Au pregătit atentatul cu dibăcie, încât s-o facă pe soţia consulului şi pe membrii serioşi ai consulatului să creadă că era vorba de un atentat din exterior. Ucigaşul, care a încercat

s-o asasineze pe tânăra Danlhavvi, se strecurase acasă la Păduche, datorită situaţiei geografice a apartamentului pe care îl ştia gol...

– Şi pe urmă?

– A legat o panglică de fereastră ca să-i dea de ştire lui Wadonc Hétaurdu că era la post...

– Şi?

– În biroul consulului avea loc o adunare: Doamna, consulul, soţul ei, Wadonc şi doi alţi membri ai personalului...

– Zi mai departe!

– Ucigaşul i-a făcut de petrecanie consulului de faţă cu toţi aceşti martori. Imediat, Hétaurdu a luat iniţiativa operaţiunilor. I-a convins pe toţi ceilalţi că nu era cazul să fie anunţată poliţia înainte de a fi pusă la curent capitala alabaneză. Evenimentul era prea grav. Toţi au fost de acord, într-o situaţie atât de critică, ceea ce i-a permis lui Hétaurdu să ţină toată lumea în mână şi să se instaleze la conducere. Şi-a pus oamenii lui la levierele de comandă şi când a ajuns stăpânul absolut al situaţiei a sechestrat-o pe soţia consulului. Avea nevoie de ea pentru recepţia de ieri seara. Trebuia să-l patroneze, înţelegi?

– Nu-i de mirare, era doar patroana lui! obiectează Béru.

Am impresia că-i distrat, Grasu. Mă gândeam că-l captivez... Dar probabil că-i solicitat de capul de măgar şi de fasolea roşie. În anumite ore ale zilei, creierul lui, inima şi sexul îşi dau întâlnire în stomac.

– Ceea ce i-a contracarat planurile, urmez eu totuşi relatarea (mai mult pentru cititorul atent decât pentru Béru), a fost mitralierea din consulat şi pe urmă moartea ucigaşului său. Lipsit de efective, a făcut apel la mână de lucru străină

Aşa se explică anunţul la care am răspuns eu şi care, până la urmă, mi-a permis să...

Înfig furios cuţitul în lemnul mesei.

– Ei, fir-ar al naibii, Béru, la ce te uiţi în loc să mă asculţi?

– Pardon, reacţionează umflatul, dar chiar în spatele tău e o fetiţă roşcată, dintr-alea că dacă ai vedéa-o te-ar apuca ameţelile. Mă întreb dacă nu cumva i-am căzut cu tronc. Şmecheriţa nu mă pierde din ochi.

Îmi îndrept periscopul spre spate, îmi trebuie trei zecimi de secundă ca să înţeleg, eu care mă prind aşa de repede! La o masă vecina e o păpuşică pe care eu o cunosc. Iar copila asta nu-i alta decât dădaca micului consul, vă amintiţi, fermecătoarea demoazelă care preferă friptura cu usturoi în locul cârnăciorului de Toulouse. Îmbucătura îmi merge cu noduri.

– Nu-i cu putinţă! bolborosesc eu cu gura plină. Ciudat fenomen şi hazardul ăsta, recunoaşteţi!

Îmi surâde drăgălaş. Când te uiţi la ea n-ai zice că bărbaţii o interesează numai când vin să-i repare robinetul de la baie sau să-i care bagajele.

– În cazul de faţă, rosteşte ea, hazardul e un bărbat, înalt şi pleşuv, cu Legiunea de Onoare şi o pădure de telefoane dinaintea lui.

Semnalmentele îmi dislocă aorta, îmi paralizează bulbul şi-mi stratifică măduva spinării.

– Bătrânu, mă bâlbâi eu.

– El mi-a spus că dejunaţi aici.

Vine să se aşeze la masa noastră, fiindcă n-a început încă să mănânce.

– Deci îl cunoşti?

– E TATĂL MEU!

Dacă aţi găsi în pat etajul trei al Turnului Eiffel când aţi da să vă culcaţi, n-aţi face o mutră mai uluită ca a mea în acest moment.

– Tatăl dumitale!

– Îţi dai seama ce bărbat e! intervine şi Grasu.

Claire râde. Dar chiar o cheamă Claire? Da: îmi confirmă. Străbunul a plasat-o pe post de îngrijitoare la copil. Are nişte idei, nu-i aşa? Nu se teme să-şi asume riscurile. Şi el era cel care nu voia să rişte.

– Am venit să te întâlnesc în scopul de a risipi o neînţelegere, declară Claire.

– Ce neînţelegere?

– În legătură cu... oh... moravurile mele... Tăticul m-a pus în gardă că eşti un Casanova şi mi-a atras atenţia să am grijă de virtutea mea. După cum gândea el, ea era mai expusă decât viaţa mea în toată povestea asta. I-am promis că am să te ţin la distanţă, şi am găsit acel subterfugiu. Sper că nu eşti supărat pe mine.

Scutur din cap prosteşte.

– Absolut deloc.

Grasu, radios, îşi şterge buzele pline de grăsime cu dosul cravatei care a mai suferit şi altele!

– Dumneavoastră sunteţi mai sociabilă decât tăticu', afirmă el.

Ochii mei se cufundă în cei ai tinerei fete. O căldură dulce urcă în mine, sper că la fel se petrece şi cu ea.

– Ce faci în după-masa asta? croncăn eu.

– Acelaşi lucru ca şi tine, orăcăie ea.

* * *

O să mă credeţi, dacă vreţi, dar fata s-a ţinut de cuvânt!

Cuprins

CAPITOLUL I 7
CAPITOLUL II 19
CAPITOLUL III 25
CAPITOLUL IV 32
CAPITOLUL V 40
CAPITOLUL VI 47
CAPITOLUL VII 54
CAPITOLUL VIII 66
CAPITOLUL IX 81
CAPITOLUL X 88
CAPITOLUL XI 102
CAPITOLUL XII 110
CAPITOLUL XIII 116
CAPITOLUL XIV 125
CAPITOLUL XV 133
CAPITOLUL XVI 144
CAPITOLUL XVII 151
CAPITOLUL XVIII 162